

Аманда Куиќ

*Двамата имат обща страст –
опасноста ги привлеќа*

Реќата
 Знае

АМАНДА КУИК РЕКАТА ЗНАЕ

Превод: Нина Рашкова

chitanka.info

За пръв път се целунаха в тъмния коридор на разкошната къща на Елуин Хейстингс.

Целувка в мрака, която щеше да е фатална...

Разбира се, намеренията на Антъни Столбридж не са романтични. Целувката е отчаяно действие — трябва да заблудят въоръжения страж за истинската причина с Луиза да се намират в покоите на Елуин Хейстингс. Пък и Луиза Брайс със старомодните дрехи и с очилата изобщо не е фатална красавица. Единственото общо между „влюбените“ е интересът им към частните дела на господин Хейстингс — човек от висшето общество, когото и двамата подозират в укриване на ужасяващи тайни.

Всеки си има причина за разследването. Годеницата на Антъни е загинала, като се е хвърлила в Темза, но се носят слухове, че е била убита. Луиза, чиято самоличност е забулена в тайна, е убедена, че Хейстингс по някакъв начин е свързан с известен публичен дом. Антъни прониква в сейфа на светския лъв и открива уличаващи доказателства — явно интуицията не е подвела нито него, нито Луиза.

Но Хейстингс крие много повече от бижута и счетоводни книги, а разобличаването му може да се окаже по-опасно, отколкото очакват съюзниците по неволя... И още нещо: Луиза възбужда не само любопитството на Антъни, а и двамата имат обща страст: опасността ги привлича.

ПРОЛОГ

Последните години от управлението на кралица Виктория

Не посмя да запали нито една лампа от страх да не би някой случаен минувач да забележи и когато полицаите започнат да разпитват, да си спомнят този факт. Мъглата навън в тясната уличка се сгъстяваше, но през прозореца все още се процеждаше достатъчно разсеяна лунна светлина, за да освети мъничката гостна, пък и всъщност на нея тази хладна, сребриста светлина никак не ѝ бе необходима. Знаеше всяко кътче в уютните стаи над магазина така добре, както знаеше името си. Това миниатюрно пространство бе неин дом почти две години.

Приклепна до големия пътнически сандък в ъгъла и се опита да напъха ключа в ключалката. Но задачата се оказа невероятно трудна, понеже ръцете ѝ трепереха неудържимо. Беше принудена да спре и да поеме дълбоко дъх, за да успокои сърцебиенето си, но напразно. След три несполучливи опита най-после отвори сандъка. Проскърцването на пантите прозвуча в мъртвешката тишина като тих писък.

Поразрови и извади двата подвързани с кожа томове, които бе прибрала там. Изправи се, прекоси стаята и ги подреди в малкия куфар. В магазина долу имаше още дузини и за няколко от тях можеше да се вземе добра цена, но тези две книги бяха несравнимо по-скъпи, както и най-ценни.

Налагаше се да ограничи броя на книгите, които отнасяше със себе си; книгите тежаха. Дори да можеше да носи още няколко, не беше разумно. Голям брой липсващи ценни издания от рафтовете в магазина щяха да породят съмнения.

Със същите съображения си приготви само най-необходимите дрехи. Полицията не биваше да се натъкне на факта, че предполагаема самоубийца е завлякла със себе си в реката почти целия си гардероб.

Затвори претъпкания куфар. Слава богу, не бе продала двата тома. През изминалите две години, разбира се, имаше моменти, когато парите биха ѝ свършили работа, но не се реши да се раздели с книгите,

които баща ѝ ценеше най-много. Бяха всичко, което ѝ бе останало не само от баща ѝ, но и от майка ѝ, починала преди четири години.

Баща ѝ всъщност никога не се свързе напълно от смъртта на своята любима. Никой не се изненада особено, когато опря пистолет в главата си и дръпна спусъка след унищожителния финансов крах. Кредиторите конфискуваха разкошната къща и повечето от обзавеждането ѝ. За щастие бяха преценили, че богатата и подбрана с вкус библиотека няма значителна стойност. Когато се озова пред необходимостта да избере обичайното поприще за жени в нейното положение — жалък живот като платена компаньонка или гувернантка, се възползва от книгите, да се захване с немислимото и според висшето общество непростимо — с търговия.

За изискания свят тя престана да съществува като по магия. Не че беше създала познанства с когото и да е от тези кръгове. Семейство Баркли не се движеше във висшето общество.

Познанията ѝ за колекционирание на книги и колекционери, получени от баща ѝ, помогнаха да започне да печели, макар и не много, само след няколко месеца в занаята. За двете години, през които книжарницата работи, успя да се наложи като дребен, но проспериращ търговец на редки книги.

Нейният нов живот с доста богат гардероб, сметководни тефтери, обширна служебна кореспонденция бе далеч от охолната, изискана среда, в която бе израснала, но откри, че да притежава и да управлява свой магазин ѝ носи дълбоко удовлетворение. Можеше много да се говори за контрола върху личните финанси. Покрай търговския занаят най-после се оказа свободна от безполезните правила и ограничения, които обществото налагаше на благовъзпитаните неомъжени дами. Не можеше да се отрече, че зае пониско обществено положение, но поне можеше да управлява сама съдбата си, което доскоро бе абсолютно невъзможно.

Преди по-малко от час обаче мечтата ѝ за светло, ново бъдеще, за независим живот, който бе започнала да си гради, беше унищожена. В момента се намираше насред кошмар.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да избяга под прикритието на нощния мрак, като вземе само малко лични принадлежности, дневния оборот от книжарницата и двете ценни книги.

Трябваше да изчезне, разбираше това пределно ясно, но никой не биваше да се чувства длъжен да я издирва. Блестящата идея се породила трескаво от репортаж във вестник, който бе прочела преди няколко дни:

За втори път за по-малко от седмица висшето общество оплаква ужасната загуба на известна дама от своите кръгове. Печално, реката взе още една жертва.

Госпожа Виктория Хейстингс при един от своите периодични пристъпи на униние, както бе установено, се хвърли от мост в Темза. Тялото още не е намерено. Органите на властта предполагат, че или е отнесено в морето, или е заседнало в останки от корабокрушение.

Нейният предан съпруг Елуин Хейстингс бил обезумял от скръб.

Читателите ще си спомнят, че само преди броени дни госпожица Фиона Ризби, годеницата на господин Антъни Столбридж, също се хвърли в реката. Но нейното тяло беше намерено...

Две дами от висшето общество се бяха хвърлили в реката в една и съща седмица. Освен това отчаяни и депресирани жени с далеч по-ниско обществено положение търсеха същия изход. За никого нямаше да бъде странно, когато се разкрие, че никому неизвестна собственица на книжарница се е самоубила по подобен начин.

Написа предсмъртно писмо с треперещи пръсти, съсредоточена да намери най-подходящите думи, най-убедителните.

... Отчаяна съм. Няма да мога да живея със съзнанието за онова, което сторих тази нощ, нито ще мога да понеса бъдещето, което ще ми донесе само унижението на един публичен процес и примката на палача. Пълната забора на реката е далеч за предпочитане...

Подписа се и остави писмото на малката маса, където имаше навика да сяда за своите самотни обеда и вечери. Затисна листа с малък бюст на Шекспир. Не биваше да рискува да падне на пода и полицаите да не го забележат.

Загърна се с пелерината и хвърли един последен поглед на гостната. Чувствала се бе добре тук. Наистина понякога понасяше трудно самотата, особено нощем, но човек привиква. Беше си намислила да си вземе куче за другар.

Обърна се и взе тежкия куфар. Поколеба се още веднъж. На кукички в стената висяха две шапки — лятно боне и шапка с голяма периферия и пера, която слагаше, когато отиваше на разходка. Хрумна ѝ, че би било изключително подходящо и много убедително, ако шапката с пера бъде открита някъде около моста, закачена за дънер, подаващ се от водата, или на скала. Грабна шапката и я нахлупи на главата си.

Погледна към завесата, която прикриваше спалнята. Още веднъж се разтрепери при мисълта какво има от другата страна.

Стисна здраво куфара и изтича по стълбите към задната стая. Отвори вратата и излезе на тъмната уличка. Нямаше смисъл да се притеснява за ключове и ключалка. Тя бе разбита преди по-малко от час, когато неканеният гост насили вратата, за да влезе.

Тръгна предпазливо по алеята зад редицата от магазини, доверявайки се на паметта си.

С малко късмет щяха да минат няколко дни, преди който и да е да се зачуди защо книжарницата „Баркли“ е затворена от доста време. Но рано или късно някой, вероятно нейният хазяин, ще бъде известен. Господин Дженкинс ще чука на вратата известно време. В края на краищата ще се ядоса. Ще си отключи с един от ключовете от връзката, която носеше винаги у себе си, и ще влезе в магазина, за да си поиска наема.

Именно тогава трупът на горния етаж ще бъде открит. Малко след това полицията ще започне да издирва жената, която е убила лорд Гавин — един от най-богатите и най-известни джентълмени във висшето общество.

Тя побягна в нощта.

ПЪРВА ГЛАВА

Година и два месеца по-късно

Тайнствената вдовица изчезна отново.

Антъни Столбридж се промъкваше дебнешком по призрачно сумрачния коридор и търсеше издйническа светлина под някоя врата. Всички стаи изглеждаха празни, но знаеше, че тя трябва да е наблизо. Преди няколко минути я зърна как изчезва по тъмното слугинско стълбище.

Даде й малко време, преди да я последва по същите тесни стълби. Но когато се качи на етажa със спалните, от госпожа Брайс нямаше и следа.

От балната зала долитаха далечни звуци на валс и глуха глъч на вдъхновени от шампанското разговори. Партерният етаж в представителната къща на семейство Хейстингс бе ярко осветен и претъпкан с елегантни гости, но тук горе наредко запалените свещи мъждукаха в аплиците и цареше зловеща тишина.

Къщата беше голяма, но единствените й обитатели бяха Елуин Хейстингс, неговата съпруга, много богата, много млада, и слугите. Те спяха под стълбището. Това означаваше, че повечето от спалните на този етаж са празни.

Незаети спални по време на голям прием понякога представляват изкушение за гостите, когато търсят подходящо място за тайни срещи. За да се срещне с някой мъж ли бе дошла тук госпожа Брайс? Кой знае защо не му се искаше да отдава прекалено внимание на тази възможност. На приемите през изминалата седмица бяха танцували няколко пъти и бяха водили предпазливи и ужасно смешни учтиви разговори.

Дотам се простираше официалната им връзка. Но неговата интуиция, без да се споменава мъжкия му инстинкт, подсказваха, че в действителност са преплели шпаги в дързък двубой. Точно този двубой нямаше намерение да пропусне.

Още от първия миг на тяхното запознанство Луиза Брайс правеше всичко възможно да обезсърчи неговото внимание, поне с думи. Това, разбира се, не беше съвсем неочаквано, като се имаше предвид старият скандал, свързан с името му. Онова, което го заинтригува, беше, че тя като че ли бе готова да си навлече беда, но да отблъсне всеки мъж в салона на всеки прием, на който присъстваше.

Той беше светски човек. Знаеше, че има жени, за които мъжете не са привлекателни сексуално, но в редките случаи, когато бе успял да придума Луиза да я отведе на дансинга и да я прегърне за танц, се бе убедил, че тя усеща чувствено близостта му толкова, колкото и той нейната. Валсът беше идеално изпитание за подобни неща. Но пък от друга страна, може би се заблуждаваше заради най-древната причина на света — желаше я.

Тя вероятно не знаеше, че очилата ѝ със златни рамки, старомодните ѝ рокли, сериозните и досадни разговори само го очароваха. Преднамерено скучната външност и маниери бяха очевидно измамни. Но трябваше да признае, че действаша ефикасно върху обществото. Името ѝ не се свързваше с нито един джентълмен. Сметна за необходимо да потвърди този факт, естествено съвсем дискретно. Доколкото можеше да каже, Луиза не беше обвързана интимно с мъж.

Дамата положително беше тайнствена и едно от най-тайнствените неща у нея беше прикритото ѝ любопитство към техния домакин тази вечер и към джентълмена, участващ в новия консорциум на Хейстингс.

В другия край на коридора се отвори врата. Не виждаше в тъмното лицето ѝ, но позна грозната кафеникава рокля със старомодни волани. Позна също гордо вдигнатата брадичка и грациозното очертание на раменете ѝ.

Въпреки конфузната ситуация, или навярно точно поради нея, в слабините му се надигна възбуда. Гледаше я как се появява от тъмнината и тръгва към него, и си спомни усещането от близостта ѝ, когато танцуваха. Бе положила огромно старание да се държи превзето и отегчително както обикновено, но колкото и надутото изискан да бе разговорът, не можеше да замаскира будната интелигентност и интригуващото предизвикателство в кехлибарените ѝ очи. Нито пък каквото и да е скучно дърдорене можеше да отклони вниманието му от усещането за елегантния гръб под неговата длан. Зачуди се дали тя

съзнава, че колкото повече се опитва да го обезкуражи, толкова повече той се амбицира да открие тайните ѝ. Бързаше по коридора към слугинското стълбище, без да подозира за присъствието му. Светлина от аплик проблесна в златната рамка на очилата ѝ. Тъкмо обмисляше дали да ѝ препречи пътя, или да продължи да я следи, когато от горната площадка на стълбището за прислугата някакъв мъж грубо извика:

— Кой е там?

Беше заповед, а не въпрос, и не беше произнесена с учтивия и почтителен тон на слуга.

Куинби. Единият от двамата телохранители, които придружаваха напоследък Хейстингс навсякъде.

Антъни протегна ръка, хвана минаващата покрай него Луиза и я спря.

Тя се извърна и уплашено извика. Очите ѝ се разшириха неимоверно. Той запуши устата ѝ със свободната си ръка.

— Ш-ш-шт — пошушна в ухото ѝ. — Довери ми се.

Привлече я към себе си, прегърна я и я зацелува така, че да я принуди да замълчи.

Няколко секунди тя се съпротивлява ожесточено. Продължи умишлено да я целува още по-настойтелно, изисквайки съучастие. Тя внезапно престана да се съпротивлява. И в тази странна ситуация на физическа близост в миг бяха поразени от мълния, заредена и наелектризирана като в гръмотевична буря. Разбра, че Луиза осъзна усещането. Почувства, че тя изпадна в шок. Нейната реакция нямаше нищо общо с приближаването на пазача.

В коридора се чуха тежките стъпки на Куинби. Антъни изруга наум. Нищо друго не искаше повече от това да продължи да целува Луиза. Копнееше да я дръпне в най-близката спалня, да я просне на леглото, да махне очилата и да съблече грозната ѝ рокля...

— Какво правите вие двамата тук? — извика заплашително Куинби.

Антъни вдигна глава. Не беше необходимо да показва престорено раздразнение. Луиза се отдръпна намръщена, като че ли също се ядосва на натрапника. Антъни забеляза, че зад очилата очите ѝ са леко разфокусирани и че диша на пресекулки.

— Имаме си компания, скъпа — отбеляза той с равен глас.

Куинби се приближи съвсем до тях. Беше грамаден и широкоплещест, облечен с черно палто. Единият от джобовете му беше издут. Голям, скъп на вид златен пръстен с оникс, проблясваше на едната му ръка.

Луиза се нахвърли върху пазача. Антъни усети, че тя губи самоконтрол, но прикри възхитително реакцията си, като разпери ветрило с едно раздражено изплющяване.

— Не вярвам да са ни представили — каза тя с глас, който можеше да превърне пещ в ледена хралупа. Макар че беше много пониска, успя някак си да погледне Куинби отвисоко. — Кой сте вие, та се осмелявате да ни заговаряте?

— Нямах намерение да ви обидя, госпожа — отвърна пазачът, без да сваля изпитателен поглед от Антъни, — но на този етаж не се допускат гости. Ще ви придружа до стълбището.

— Нямаме нужда от ескорт — възрази хладно Антъни. — Знаем пътя.

— Наистина — прибави Луиза. — Разбира се, че го знаем.

Тя подбра полите си и тъкмо се канеше да мине гордо покрай него, когато той я хвана за лакътя.

Тя ахна, сякаш бе потресена до дъното на душата си.

— Как смеете!

— Прощавайте, госпожа, ама съм длъжен да попитам какво търсехте тук — каза пазачът.

Луиза го изгледа свирепо през очилата.

— Махнете си незабавно ръката от мен или ще се постарая господин Хейстингс да бъде информиран за инцидента.

— Той ще бъде информиран така или иначе. — Заплахата явно не стресна Куинби. — Моя работа е да му съобщавам, когато се случват подобни неща.

— Какви неща, за бога?! — попита Луиза наперено. — Какво искате да кажете?

Антъни не отместваше поглед от пазача.

— Махни ръката си от дамата.

Куинби присви очи. „Не обича да му се заповядва“ — помисли си Антъни.

— Веднага — добави много тихо.

Куинби пусна Луиза.

— Нужен ми е отговор на моя въпрос — изръмжа той, без да откъсва очи от Антъни. — Защо дойдохте тук?

Въпросът явно бе отправен към него, досети се Антъни. Куинби вече не се интересуваше от Луиза.

Антъни хвана под ръка Луиза с жест на собственик, на любовник.

— Нима отговорът не е очевиден? С дамата дойдохме тук да се усамотим за малко.

Усети, че тя не е очарована от изводите, следващи подобно обяснение, но съзнаваше ясно, че не ѝ остава нищо друго, освен да поддържа неговото твърдение. Трябваше да ѝ се признае, че притежава хладнокръвие.

— Както изглежда, ще трябва да отидем другаде, господине — каза тя.

— Така се очертава — съгласи се той.

Притисна Луиза до себе си още по-плътно, обърна я и двамата се запътиха към главното стълбище.

— Ама, вижте сега — обади се Куинби зад тях. — Не знам защо се навъртате на този етаж, но...

— Именно — подхвърли Столбридж през рамо. — Нямам представа аз и моята много добра приятелка какво правим тук и така ще си остане.

— Нает съм да държа под око имението — съобщи Куинби, следвайки ги по коридора.

— Разбирам — каза Антъни, — но с дамата не знаехме, че горният етаж е забранена територия. Не видяхме никъде табела с такъв текст.

— Естествено няма никакви табели — изсумтя пазачът. — Хора с положението на господин Хейстингс не обикалят да окачват табели в луксозни къщи като тази.

— Тогава едва ли можете да ни обвините, че се разхождаме тук, за да избягаме от тълпата в салона — насмешливо рече Антъни.

— Стойте! — опита се да ги спре пазачът.

Той не му обърна внимание.

— Струва ми се, че моята карета ще ни осигури усамотението, което търсим — каза на Луиза достатъчно високо, за да стигне до ушите на Куинби.

Тя му хвърли неуверен поглед, но замълча съвсем уместно.

Заслизаха по стълбите. Куинби застана на най-горната площадка.

Ангъни усещаше как очите му буквално продупчват гърба му.

— Сега вече трябва да си тръгнем — каза много тихо на Луиза.

— Ако останем, той ще стане още по-подозрителен.

— Дойдох с лейди Аштън — притесни се тя. Говореше също толкова тихо. — Не мога да изчезна просто така. Тя ще обезумее.

— Сигурен съм, че някой от лакеите с радост ще ѝ предаде, че си тръгвате с мен.

Тя настръхна.

— Не мога да постъпя така, господине.

— Не виждам защо не. Вечерта едва започва, а ние имаме толкова много да си говорим, нали?

— Не разбирам какво намекувате. Оценявам навременната ви намеса в коридора, но не беше необходимо. И сама щях да се справя с онзи човек. А сега наистина настоявам...

— Страхувам се, че по-скоро аз настоявам. Възбудихте любопитството ми, нали разбирате? Няма да мога да заспя тази нощ, докато не получа някои отговори.

Тя му хвърли още един недоверчив поглед. Той се усмихна, като ѝ даде да разбере, че ще бъде непреклонен. Лицето ѝ се изопна, но повече не възрази. „Прекалено е заета да измисли как да избяга — разсъждаваше той, — как да избере подходящия момент, няма съмнение, за да съвпадне с връщането ни в балната зала, където тълпата не би одобрила сцената.“

— Трябва да се откажете от всякакви намерения, каквито може би имате да ме изоставите, госпожо Брайс. По един или друг начин ще ми разрешите да ви отведа у дома ви тази вечер.

— Не можете насила да ме качите във вашата карета.

— Не бих използвал сила. Не и когато е твърде вероятно със спокойно разсъждение да се разреши въпросът също толкова добре.

— И какво е естеството на това спокойно разсъждение?

— Да започнем с наблюдението, че с вас имаме общи интереси по отношение на личните дела на нашия домакин.

Почувства как тя рязко и бързо пое дъх.

— Нямам представа за какво говорите.

— Онази стая, от която излязохте преди няколко минути, беше спалнята на Хейстингс.

— Откъде знаете? — попита тя. — Гадаете.

— Рядко гадая, госпожо Брайс. Не и когато фактите са пред очите ми. Зная, че беше спалнята на Хейстингс, понеже вчера се сдобих с план на къщата.

— Боже мой, господине! — Внезапно просветление и още нещо много прилично на облекчение разведриха лицето ѝ. — Вие сте професионален крадец. Бях започнала да подозирам.

„Морална и благовъзпитана дама щеше да се ужаси“ — помисли си той. Луиза не изглеждаше ни най-малко скандализирана от идеята да бъде съпроводена от член на класата на престъпниците. Вместо това беше явно заинтригувана. „Възхитена“ нямаше да бъде прекалено силна дума. Антъни имаше право. Тя беше необикновено същество от женски пол.

— Едва ли очаквате да потвърдя вашите подозрения — каза той. — Следващото, което очаквам от вас, е да повикате полицаите да ме арестуват.

За негово изумление тя се разсмя. Смехът ѝ го заплени.

— Не ме засяга, ако си изкарвате прехраната, като крадете от Елуин Хейстингс и подобните на него. Но трябва да отбележа, че тази новина обяснява много неща.

Хрумна му, че разговорът взима доста ексцентрична насока.

— Какво имате предвид? — попита той.

— Ще призная, че откакто се запознахме на бала у Хамънд, не преставам да изпитвам любопитство към вас.

— Поласкан ли да се почувствам или да се разтревожа?

Тя не отговори. Вместо това се усмихна, изглеждайки така удовлетворена и самодоволна, като котка на кълбо пред огъня в камината.

— Веднага си помислих, че у вас има нещо потайно — продължи Луиза.

— Какво е вашето обяснение?

— Та вие пожелахте да се запознаем и всъщност танцувахте с мен, разбира се.

Тя разтвори с леко изплющяване ветрилото и го затвори с жест, който подсказваше, че е доказала тезата си.

— Какво толкова странно има в случая?

— Джентълмените никога не проявяват интерес към мен, да не говорим за танц с мен на дансинга. Когато танцувахте отново с мен на приема у Уелсуърт, се досетих веднага, че кроите някаква интрига.

— Разбирам.

— Предположих естествено, че ме използвате като параван, за да прикриете интереса си към някоя друга дама. — Замълча деликатно. — Омъжена жена вероятно.

— Явно сте посветили много време и енергия да мислите за мен през последните няколко дни.

„Толкова, колкото и аз й посветих“ — каза си той. Установи, че му беше приятно.

— Вие сте загадка — изрече тя съвсем естествено. — Нормално е да търся отговор. Трябва да отбележа, че това е най-непредвиденият обрат на събитията.

Стигнаха във фоайето, преди Антъни да се досети как да отговори на подобно твърдение. Лакей със старомодна синя ливрея, обточена със сребристи кантове, и с напудрена перука се приближи.

— Пелерината на госпожа Брайс, моля — каза Столбридж. — Докарайте моята карета и след това съобщете на лейди Аштън, че дамата си тръгва с мен.

— Да, господине.

Лакеят тръгна забързано.

Луиза повече не протестира. Той остана с впечатлението, че тя също като него вече с нетърпение очаква да се махне от това място. Очевидно идеята да си тръгне през нощта с професионален крадец не я притесняваше прекалено много. Не беше сигурен как да разбира този обрат в настроението й.

Лакеят се върна с грозна кафеникава пелерина, която подхождаше на грозната кафеникава рокля. Антъни я взе и загърна раменете на Луиза. Този малък, галантен жест щеше да внуши послание, което нямаше да остане незабелязано. Ако Хейстингс го разпиташе по-късно, той щеше да каже съвсем искрено, че госпожа Брайс и господин Столбридж изглежда имат интимни отношения.

Каретата спря пред стълбището. Луиза си позволи да приеме помощта му, за да се качи. Антъни я последва, преди тя има възможност да промени решението си.

Седна срещу нея и затвори вратата. Тъмнината в купето ги обгърна. В това ограничено пространство усети нежния мирис на Луиза — на някакъв парфюм с аромат на цветя и на жена. „Почти се възбудих“ — осъзна той. Трябваше да се съсредоточи върху въпросите, които го интересуваха.

— И тъй, госпожо Брайс — започна, — докъде бяхме стигнали?

— Струва ми се, че тъкмо щяхте да ми кажете нещо за естеството на вашата необичайна професия. — Бръкна в маншона си и извади бележник и молив. — Бихте ли увеличили фитилите на лампите? Искам да си вода бележки.

ВТОРА ГЛАВА

Последва мълчание.

Луиза вдигна поглед. Антъни се взираше смаяно в нея. Усмихна му се, както се надяваше, окуражително.

— Не се притеснявайте — каза тя, разлиствайки малкия, подвързан с кожа бележник, който носеше навсякъде. — Нямам намерение да открадна тайните на занаята ви.

— Просто защото няма да ви ги разкрия — отговори студено той. — Приберете бележника, госпожо Брайс.

Лека тръпка премина по гърба ѝ. Същият знак за тревога усети, когато лейди Аштън я запозна с него на приема у Хамънд преди известно време. Името му тогава ѝ прозвуча като предупредителна камбана с висок и ясен звън, но реши, че поканата за танц от мъжа, чиято годеница беше една от двете жени, които се удавиха в реката преди малко повече от година, е чисто съвпадение, а не фатална намеса на съдбата. Висшето общество преди всичко е относително тесен кръг хора.

Независимо от това, когато тази вечер го видя в коридора пред спалнята на Хейстингс, почти изпадна в паника. Той сигурно не знаеше, но всъщност срещата с него я шокира повече, отколкото появата на пазача.

Беше убедена, че щеше да се справи с Куинби. В края на краищата представата, която двете с лейди Ашли от месеци се стараеха да внушат на обществото, бе наложена. Тя беше Луиза Брайс, невзрачна, непоносимо скучна родственница от провинцията, без никаква изисканост, която лейди Ашли е приела любезно като своя компаньонка. Нямахше причини за сериозни подозрения от страна на Куинби.

Но заради неочакваната поява на Антъни в коридора загуби самообладание. Този път не можеше да се отрече, че се случи нещо повече от съвпадение.

Още от първата им среща разбра интуитивно, че досадата и безразличието на преситен човек, които Антъни внушава, са измамни. Затова беше много предпазлива в негово присъствие. Може би заради същата причина той я очарова още в мига на тяхното запознанство.

Разкритието, че вероятно е професионален крадец на бижута, не само ѝ вдъхна увереност, но ѝ даде и блестяща идея. Поне тогава ѝ се стори блестяща. После се разколеба. Може би не беше точно блестяща идея. Като поразмисли, беше по-скоро дръзко безразсъдство.

Осъзна, че той я наблюдава едновременно с насмешливо раздражение и решителност.

— Щом настоявате — каза тя, като спазваше учтивия тон, без да показва своето разочарование, — няма да си водя бележки. — Прибра неохотно бележника и молива в джобчето от вътрешната страна на маншона.

Той не си беше дал труда да увеличи пламъка на лампите, както го бе помолила, така че лицето му остана скрито в тъмнината. Но през изминалата седмица тя бе танцувала няколко пъти с него. Загадъчните му очи и всяка подробност на решителните му черти се бяха отпечатали в съзнанието ѝ. Докато танцуваха валс и тя докосваше съвсем леко, наистина съвсем леко рамото му, дори през ръкавиците усети жизнеността и силата на тялото му под скъпия смокинг.

Танцът с Антъни приличаше на танц с много елегантно облечен и много изискан хищник. Усещането беше едновременно опасно и стимулиращо. Целувката преди няколко минути беше хиляди пъти по-завладяваща, хиляди пъти по-възбуждаваща и без съмнение хиляди пъти по-опасна. Помисли си, че никога няма да забрави тази скандална, безумна прегръдка в коридора пред спалнята на Хейстингс.

Антъни излъчваше хладно самообладание със силно въздействие, което едновременно я привличаше и ѝ внушаваше предпазливост. Беше чула, че е пътешествал доста по далечни земи, преди да се установи в Англия преди около четири години. Чувстваше, че житейският му опит, натрупан по света, го е научил да прозира под повърхността по начин, непонятен за другите от висшето общество.

На всички от семейство Столбридж се гледаше като на особняци. В повечето случаи те не обръщаха внимание на светските кръгове. Но Столбридж забогатяха много през последните години, а родословието им беше безукорно. Като взе под внимание тези съществени фактори,

лейди Аштън обясни, че обществото не може да пренебрегва семейство Столбридж. Включваха Антъни и другите му родственици във всеки списък с гости, независимо от това, че те рядко приемаха поканите.

Всяка домакиня, която успееше да привлече някой Столбридж на прием, се смяташе от всички за носителка на голямата награда. Младоженката госпожа Хейстингс беше без съмнение много горда, че е подмамила Антъни на първия бал, който даваше като омъжена жена.

След като желанието му бе удовлетворено и бележникът и моливът изчезнаха, Антъни се изтегна лениво и се загледа замислено в Луиза с леко присвити очи.

— Какво правехте в спалнята на Хейстингс? — попита.

Разговорът не започваше, както тя планираше. Беше предвидила да вземе контрола още от самото начало, но той по някакъв начин започна пръв и ето че вече я разпитваше. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се държи дръзко.

— Отворих онази врата съвсем случайно — отговори.

— Надявам се, че няма да ви обидя, като ви кажа, че не вярвам на нито една дума от тази неубедителна история, и не се съмнявам, че мъжът, който ни спря, също нямаше да повярва.

— Бях си подготвила съвсем правдоподобно обяснение за пред онова противно същество — отвърна рязко тя, без да се замисли. — Ако не бяхте се намесили, щях да му кажа, че търся стая да оправя тоалета си.

— Тази история щеше да му се стори толкова правдоподобна, колкото и на мен. — Антъни изпъна крака и скръсти ръце пред гърдите си. — Между другото името на онова противно същество е Куинби. Той е наемен пазач. Хейстингс нае скоро двама. И двамата носят револвери.

Дъхът ѝ секна.

— Боже мой, господине! Да не би да твърдите, че въпросният Куинби е бил въоръжен?

— Револверът беше в джоба на палтото му. Не бих се изненадал, ако е носил и нож. От опит знам, че хора, израснали на улицата, се чувстват по-спокойни с нож под ръка.

— Виж ти! — Преглътна нервно, осмисляйки информацията. — Тези познания по време на пътешествията си ли придобихте?

— Вие наистина сте поразпитали за мен. Поласкан съм, че съм привлякъл вниманието ви до такава степен.

Тя се изчерви.

— Да, ами, както ви казах, вашият странен интерес към мен възбуди любопитството ми.

— Моят интерес към вас не е странен. Повярвайте ми, като ви казвам, че сте абсолютно очарователна, госпожо Брайс. И в отговор на вашия въпрос ще ви кажа, че прекарах известно време по места, където мъжете обикновено ходят въоръжени, и научих доста. — Направи пауза, за да подсили ефекта от думите си. — Познавам мъжете като Куинби, щом ги видя.

Луиза не беше сигурна как да се отнесе към забележката „абсолютно очарователна“, затова реши да я пренебрегне.

— Това положително обяснява някои странности в поведението на господин Куинби — отвърна живо тя. — Учудих се, че той си позволява да се държи с нас толкова грубо. Досетих се, че не е обикновен домашен слуга.

— Не, не е — съгласи се Антъни. — Урок №1, госпожо Брайс: следващия път, когато забележите мъж с необичайно издуто палто, внимавайте.

— Непременно ще внимавам. Благодаря за полезното сведение, господине.

— Проклятие! Губя си времето, като се опитвам да ви изплаша, нали?

— Уверявам ви, че бих се изплашила, господин Столбридж, но по мое мнение в случая няма място за притеснение въпреки темата. Очевидно колкото повече човек научава за престъпниците, толкова по-добре се екипира, за да се пази. След като вие несъмнено сте специалист, аз съм много благодарна за всяка информация, която решите да ми дадете.

— Ще трябва да помисля за консултантски хонорар.

— Каква чудесна идея, господине! — възкликна тя ентузиазно. — Много бих искала да си платя за обучението. За мен ще бъде от голяма полза.

Той се загледа през прозореца в мрака, като че ли търсеше отговор от някакъв свръхестествен източник.

— Така ми се пада. Не биваше да сглупявам.

— Моля?

— Няма значение, госпожо Брайс. Сам си говорех. Вие ме накарахте.

Сега, когато първоначалният шок от новината, че въоръжен мъж я е разпитвал, премина, се засили любопитството ѝ. Защо на Елуин Хейстингс са му били необходими двама телохранители? Следващият въпрос се породил непосредствено от първия.

Погледна Антъни.

— Как разбрахте, че Хейстингс е наел частни телохранители и че те са въоръжени?

Той престана да гледа през прозореца и насочи вниманието си към нея.

— Да кажем, че живо се интересувам от работите на Хейстингс.

— Това е очевидно. Е, каквото било, било. Забравяме за случая, без повече да го обсъждаме.

На него като че ли му стана смешно.

— Това ли е вашата благодарност, че ви спасих?

Тя се усмихна многозначително.

— Нека да бъдем поне малко искрени, господине. За вас беше добре дошло да оправдаете присъствието си с моя помощ, не е ли така?

— Какво намеквате?

— Докато аз имах съвсем благовидно извинение, и двамата знаем, че много трудно бихте обяснили какво правехте в коридора. Всъщност вие трябва да ми благодарите, че ви измъкнах от изключително неловка ситуация.

Тя се облегна много доволна, че е натрила носа му с малко логика.

— Напомнете ми да ви засвидетелствам своята благодарност малко по-късно — каза той. — Но да се върнем на нашия разговор. Идват ми наум само две причини, заради които човек ще се промъкне крадешком на етаж с спалните по време на бал. Първата и най-правдоподобната е любовна среща. За да се срещнете с Хейстингс ли се качихте горе?

Удивена, няколко секунди само се взираше в него с абсолютна погнуса. След това потръпна.

— Не. Като че ли бих могла някога да имам връзка с мъж, подъл като него.

Антъни притихна.

— Какво знаете за него?

— Измежду всички: той се ожени съвсем наскоро, а оскърбява съпругата си зад гърба ѝ, покровителствайки публичен дом.

— Как, по дяволите, сте открили това? — попита Антъни заинтригуван.

Тя едва не избухна в смях.

— Никога не преставам да се учудвам на мъжете, които остават потресени, когато открият, че жените не са толкова наивни, колкото си мислят. И ние си имаме нашите източници на клюки, както и вие.

— В това не се съмнявам и за миг. Кажете ми, щом не одобрявате морала на Хейстингс, защо приехте покана за бала тази вечер.

Колебаеше се, защото не изпитваше доверие към него. Агресивният му маниер на разпитване я накара да размисли дали е разумно да търси помощта му.

— Лейди Аштън пожела да отида с нея — отговори лицемерно. — Помоли ме да я придружа.

Антъни се позамисли, после поклати глава.

— На вашето обяснение липсва правдоподобност.

Това хладнокръвно обвинение възпламени гнева ѝ.

— Жалко, защото друго няма.

— Щом не сте се качили на втория етаж, за да се срещнете с Хейстингс, тогава следва заключението, че сте влезли в спалнята му, за да вземете нещо.

Тя се вцепени.

— Не виждам защо трябва да отговарям на въпросите ви, след като вие не отговорихте на нито един от моите.

— Простете. Когато реша да задоволя любопитството си, стигам до маниакалност.

— Какво съвпадение! Аз също.

— Какво търсехте в спалнята на Хейстингс? — попита той много тихо.

Устата ѝ пресъхна. Да си тръгне от бала с него се оказа глупаво. Стана ѝ ясно чак сега.

— Нямам представа за какво говорите, господине — отвърна тя.

— Ще спестите много време и енергия и на двама ни, ако просто отговорите.

Тя вирна брадичка.

— Без съмнение едва ли очаквате да давам обяснения за моите лични разследвания в работата ми. Ние почти не се познаваме, господине.

— След тази вечер мнението на висшето общество ще бъде друго.

От думите му я побиха ледени тръпки. Имаше право. Клюките плъзваха бързо. Докато на нея никой не обръщаше особено внимание, с Антъни не беше така. Богат, свободен джентълмен с добро родословие, винаги буди силен интерес в аристократичните кръгове. Освен всичко останало около него още витаеше лошата слава, породена от самоубийството на годеницата му. „Утре положително ще тръгнат приказки“ — помисли си тя.

— Клюката ще стане бързо безинтересна — отбеляза на глас. — Рано или късно ще танцувате с някоя друга дама и за мен отново ще забравят.

— Като че ли горите от нетърпение да се отървете от мен. Съкрушен съм.

— Не съм глупаво девойче, току-що излязло от класната стая. И двамата знаем, че лично аз не ви интересувам. Възползвахте се от мен през изминалата седмица за някаква ваша цел.

— Така ли мислите?

— Да, разбира се. — Угаси доста безжалостно в душата си мъждукащата искра на копнежа и надеждата. — Вярвате, че съм интелигентна. Друга причина за интереса ви към мен не виждам. Трябва да призная, че се питах защо се навъртате около мен, но тази вечер получих отговор на моя въпрос.

— Нима? И какъв е отговорът?

— Като се има предвид вашата кариера на джентълмен-крадец, очевидното ви желание да ходите по приеми има своето основание. Също така е очевидно, че намирате за полезно да отвличате вниманието на хората, за да не забележат, когато се заемете с вашите дела. През изминалата седмица решихте, че бедната сродница от провинцията на лейди Аштън е подходяща за тази цел, нали?

— Нима си помислихте, че ви използвам като прикритие за моите криминални занимания? — попита Антъни и неволно се почувства заплепен.

Тя разпери широко ръцете си в ръкавици.

— Убедена съм, че фокусниците прибягват до подобни трикове за дезориентация. Ако хората повярват, че преситеният господин Столбридж се забавлява, прелъстявайки провинциална вдовица, няма да се чудят с какво друго може би се занимава.

— Проклятие — изрече той не без възхита. — Вие наистина вярвате, че имам навика да свивам ценностите на хората.

— Това е единственото смислено обяснение в светлината на фактите. — Тя се покашля. — Да приема ли, че вашият вечерен занаят обяснява как е било възкресено богатството на семейство Столбридж през последните години? Лейди Аштън ми каза, че четири години, преди да се завърнете в Англия, за вашето семейство се е носел слухът, че банкрутът не му е бил чужд.

— И вие вярвате, че съм възстановил семейните финанси, като съм се посветил на кариерата на крадец на бижута!

— Ще признаете, че хипотезата е приложима.

— Само въз основа на факта, че ви поканих няколко пъти на танц през изминалата седмица ли? Не, госпожо Брайс, няма да допусна подобно твърдение. То не е разумно. Вашето доказателство е неиздържано.

— О, има малко повече от танците, господине — прибави тя хладно.

Той седеше съвсем неподвижен.

— Колко малко повече?

— Онази вечер ви видях да се изнизвате от балната зала у лейди Хамънд. Предположих, че имате среща в градината, но вие тръгнахте по задното стълбище.

— Боже мой, следили ли сте ме?

— Само до подножието на стълбите — успокои го тя. — Предвид обстоятелствата почувствах, че имам право да разбера какво правите.

— Обстоятелства ли? По дяволите, та аз само танцувах с вас няколко пъти!

— Да, и зная, че трябва да има причина да ме поканите — продължи тя. — Както сам отбелязахте, обясненията защо по време на прием някой се промъква по слугинското стълбище, са ограничени на брой. До днес предполагах, че така ви харесва да се срещате с любовницата си, но тази вечер започнах да подозирам, че по всяка вероятност сте крадец.

— Смайвате ме, госпожо Брайс.

Тя допусна, че това не е комплимент. Явно нямаше да успее да го принуди да каже истината. Нямаше да си признае, че влиза с взлом в къщите на хората и ги обира. Разбира се. Тя положително не би му поверила тайните си също, въпреки тревожното въздействие, което имаше върху нейния пулс.

— Като взема предвид вашата професия, господин Столбридж, едва ли сте в позиция да ми задавате въпроси, камо ли пък да ме критикувате.

— Госпожо Брайс, от години не съм разговарял така, че вниманието ми да е приковано изцяло, но въпреки това ще бъда откровен. Не зная какви намерения имахте тази вечер, но поехте смъртен риск, като влязохте в спалнята на Елуин Хейстингс. Явно нямате представа, че опасността е огромна.

Неговата мрачна увереност я накара да се замисли.

— Едва ли ме е грозяла сериозна опасност от друго, освен да изпитам за кратко неудобство — възрази.

— Ако сте убедена, тогава трябва да ви кажа, че не знаете за Хейстингс толкова, колкото аз знам.

— Допускам, че знаете значително повече. — Замлъкна, след което му се усмихна подкупващо. — Може би ще бъдете така добър да ме осведомите.

Той стана много сериозен.

— Внимавайте, госпожо Брайс. Ако Хейстингс заподозре, по някаква причина, че сте заплаха за него, ще се окажете в много голяма опасност.

Тя престана да се усмихва.

— Нали не намеквате, че той може да отиде толкова далеч и да ме убие, само защото съм откrehнала вратата на неговата спалня?

— Да, госпожо Брайс, точно това намеквам.

Луиза пое дъх.

— Наистина, господине, това е абсурдно. Той не е добър човек, но е джентълмен. Съмнявам се дълбоко да падне толкова ниско, че да убие дама, която не го е оскърбила сериозно.

Антъни се наведе рязко към нея, от което тя ахна от изненада. Хвана китките ѝ и се приближи още повече.

— Слушайте ме внимателно, госпожо Брайс. Ако заключенията ми са правилни, той вече е извършил две убийства.

Прониза я ужас.

— Боже мой, господине, сигурен ли сте?

— Доказателства още нямам, но, да, сигурен съм.

— Навярно трябва да се вслушам в думите ви — изрече бавно тя. — Без съмнение имате повече връзки в престъпния свят, отколкото аз, затова сте по-добре осведомен за подобни въпроси.

— Нотка на завист ли долавям?

— Е, ще призная, че изчерпателна информация за подземния свят е много полезна понякога.

— В каква по-точно сфера работите, госпожо Брайс? — попита той много учтиво.

Отново я полазиха тръпки. Усещаше колко силни са пръстите му. Не ѝ причиняваше болка, но определено бе пленница. Струваше ѝ много да запази спокоен и равнодушен тон.

— Не се страхувайте, господине, не съм ви съперница — увери го тя. — Бижутата на Хейстингс не представляват интерес за мен.

— Тогава какво се надявахте да откриете в онази стая?

Тя се поколеба малко по-дълго и тогава реши. Той видя, че е била в спалнята, но не я издаде пред телохранителя. Ясно бе, че не е приятел на Елуин Хейстингс и въпреки вида си на джентълмен, е професионален крадец по собствените му признания — порода, която не страда от скрупули. Не че ѝ оставаха много възможности за избор. Антъни беше необикновен джентълмен, никак не приличаше на другите господа.

Вероятно бе решил да ѝ помогне само защото любопитството му се бе разпалило.

— Надявах се да открия доказателство, че Хейстингс е вложил средства в един публичен дом — каза тя. — Нарича се „Феникс“.

Затаи дъх.

Антъни остана загледан в нея доста дълго, явно лишен от дар-слово. Пусна китките ѝ, но не промени позата си, само сплете ръце между коленете си, като я наблюдаваше, сякаш беше някакъв странен екземпляр в някаква странна зоологическа градина.

— Доказателства, че Хейстингс е инвестирал средства в публичен дом, ли търсите? — попита и като че ли очакваше да му бъде разяснен въпросът в подробности.

Тя стисна маншона си много силно.

— Да.

— Имате ли нещо против да попитам защо?

— Да, имам. Не е ваша работа, господине.

Антъни кимна.

— Не е, предполагам. Какво ви накара да мислите, че подобно доказателство може да бъде открито в спалнята на Хейстингс?

— Преди това успях да се промъкна в библиотеката и да преровя чекмеджетата на писалището. Те дори не бяха заключени. В тях нямаше нищо, което да ми свърши работа. Освен в спалнята не се досетих за друго място, където да търся.

— Преровихте неговото писалище, за да търсите документи за финансовите му операции! — Изумлението на Антъни мина всички граници. Само поклати глава. — Ама че идиотска, безразсъдна, дръзка...

— Не съм искала мнението ви, господине — настръхна тя. — Във всички случаи не е чак толкова дръзко. Наоколо нямаше никого. Слугите бяха заети.

— Цяло чудо е, че един от двамата телохранители не ви е заловил.

— Да, тогава не знаех за тях — призна унило.

— Сериозен пропуск.

— Наистина — съгласи се тя. Изпъна рамене. — Както казах, не ми хрумна друго място, където да търся.

— Да разбирам ли, че не сте намерили доказателството, което ви е интересувало?

— За съжаление. — Въздъхна. — Прерових всички чекмеджета на гардероба, надникнах и под леглото. До прозореца има малко писалище. Чекмеджетата не бяха заключени, но в тях нямаше нищо. Не знаех къде другаде бих могла да търся. Не видях и сейф.

— Защото е скрит в пода.

Тя се ококори.

— Със сигурност ли го знаете?

— Да. Патентовани системи за сигурност „Аполо“, между другото най-добрите на пазара.

— Изключително впечатлена съм, господине. Навярно сте ненадминат в работата си. Предполагам, че правите обширни проучвания за вашите, хм, обекти. И през ум не ми мина, че е възможно да има сейф в пода.

— И слава богу. Ако бяхте останали минутка повече в онази стая, пазачът щеше да ви хване на местопрестъплението.

— Дори да бях попаднала на сейфа, нищо повече нямаше да се случи. С фиба мога да отключа проста ключалка, но за мое съжаление със сейф нямам опит.

— Смаян съм да чуя, че възможностите ви имат граници, госпожо Брайс.

Засегнатата, тя склочи ръце.

— Господине, няма място за сарказъм.

— Ако това ще ви успокои, досега никой не е надхитрил ключалка на „Аполо“. Касоразбивачи понякога ги отварят с динамит, защото това е единственият успешен метод.

— Тогава как възнамерявате да отключите сейфа на Хейстингс? Защото е ясно, че такива бяха намеренията ви тази вечер.

— Простете, трябваше да кажа, че почти никой не е успял да надхитри механизма за заключване. Има едно изключение.

Тя се въодушеви.

— Вие ли?

— Да.

Луиза се приготви за атака.

— В такъв случай имам предложение за вас.

— Замълчете, госпожо Брайс! — Вдигна ръка. — Не казвайте нито дума повече.

— Само се чудех дали професионалните ви услуги могат да бъдат наети — изрече тя бързо.

Той не помръдваше.

— Искате да ме наемете да разбия сейфа на Хейстингс ли?

— Точно така. Тази вечер аз не успях, но вие очевидно сте експерт в тази област. — С жест посочи елегантния му вечерен тоалет и красивата, удобна карета. — Явно сте се справили много добре през изминалите няколко години. Виждам, че нямате нужда от клиенти. Но след като възнамерявате да отворите сейфа на Хейстингс, ще ви бъда крайно признателна, ако хвърлите едно око. Интересува ме всеки документ, свързан с публичния дом. Ще възнаградя труда ви.

— Госпожо Брайс, не взимам комисиона за такъв вид работа.

— Разбирам. — Усмихна му се с най-лъчезарната, най-подкупваща усмивка. — Но един интелигентен търговец като вас със сигурност не би отказал предложение за компенсация от благодарна личност.

Той мълча доста дълго време.

— Е, господине? — подкани го тя.

— Вие сте изключителна жена, госпожо Брайс.

— Вие също излизате твърде много извън рамките на общоприетото, господине. Не мога да си представя много крадци на бижута във висшето общество.

Тази забележка като че ли го развесели.

— Ще останете изненадана, мадам. Няма да преувелича, ако кажа, че онези, които живеят в елегантния си свят, не са по-честни от другите хора.

— О, тук сме на едно мнение, господине — съгласи се тя, — но разликата между двете групи е, че онези, които се движат в аристократичните кръгове, изключително рядко плащат за престъпленията си, за разлика от хората от по-нисшите класи.

Той вдигна вежда.

— Думите ви прозвучаха доста цинично, госпожо Брайс.

— Нямам никакви илюзии относно богатите и силните. Зная много добре какви безобразия са в състояние да извършат и как лесно избягват правосъдието. Но струва ми се, че сега не му е времето да обсъждаме тази тема, нали?

— Да — съгласи се той. — Струва ми се, че в момента имаме по-належащи проблеми.

— Без съмнение възнамерявате да се върнете в дома на Хейстингс по-късно и да довършите вашия проект. Моля ви само, като

отворите сейфа, да се огледате за документи, свързани с публичния дом „Феникс“. Ще се радвам да ви възнаградя за безпокойството.

— При положение че междувременно не ме застрелят.

— Е, да, но аз съм убедена, че сте много опитен крадец, господине. Нали до този момент сте оцелели?

— Благодаря ви за доверието, което имате в моите професионални способности.

У нея се зароди надежда.

— Е? Съгласен ли сте да вземете комисионна?

— Защо не? — отговори той, очевидно примирен. — Пък и нищо по-интересно не ми се предлага тази вечер.

— Чудесно. — Тя го заслепи с още една усмивка. — Ще ви чакам в каретата.

— Не, госпожо. Първо ще ви отведа у вас. Ще обсъдим резултатите от моите усилия утре.

— Не намирам за уместно да разговаряме по този въпрос в момента. Плащам, за да свършите работата тази вечер. Като ваша работодателка трябва да остана наблизко, докато приключите с тази рискована операция.

— С други думи, не ми вярвате напълно.

— Извинете, господине. Нямах намерение да ви оскърбя. Но никога не съм наемала професионален крадец. Предпочитам уговорката ни да бъде възможно най-делова. — Тя се подвоуми, понеже ѝ хрумна още нещо. — Между другото, какъв е хонорарът ви за такава работа?

Очите му се присвиха опасно.

— Бъдете спокойна, ще обмисля много внимателно този въпрос, госпожо Брайс.

ТРЕТА ГЛАВА

Делово споразумение! Как, по дяволите, се стигна дотук? Щеше да разбие сейфа на Елуин Хейстингс, докато неговата отскорошна съучастница, да кажем клиентка, го чакаше в закрыта карета в близката уличка. Неговият вече объркан живот тази вечер се усука определено спираловидно.

За втори път същата вечер Антъни оглеждаше сумрачния коридор пред спалнята на Хейстингс. Пазачът беше изчезнал. Нямаше никакви знаци, че някой друг се е скрил тук. Провери в нишата, където се бе притаил по-рано. Беше празна.

Повторното влизане в къщата не го затрудни. Облече дълга връхна дреха и нахлупи ниско шапката; беше ги взел за целта. Луиза го бе наблюдавала внимателно, явно заинтригувана от преобразяването.

— Ако ме видят отдалеч, малко вероятно е да ме познаят — обясни той.

— Изглеждате доста заплашително с това палто и с тази шапка, господине. Да се смае човек как промениха външността ви. Заклевам се, че ще минете лесно за член на класата на престъпниците.

— Идеята е да изглеждам като почтен търговец.

— О, извинете.

Беше се прехвърлил през оградата на двора без произшествия, въпреки че по едно време бе принуден да се скрие зад живия плет, когато, както изглежда, вторият пазач — Ройс, се бе задал за обичайната обиколка на имота.

Като се водеше от плана на партерния етаж, който бе проучил днес следобед, и от наблюденията си по-рано вечерта, веднага намери слугинския вход. Задното стълбище все още беше безопасно. Прислугата беше заета с безкрайните капризи на гостите.

За негова радост беше сам в коридора и отвори вратата на спалнята. Влезе и застана неподвижно, запомняйки всяка подробност на обяната в лунна светлина стая. Повече от година беше проучвал Хейстингс. Знаеше почти всичко за своята плячка.

Повдигна единия край на килима и намери сейфа точно там, където предполагаше, че е. Светлина не му бе необходима. Когато човек отваря тайно сейф „Аполо“, го прави с опипване, зрението в случая не играе роля. Отвори касата много бързо. Беше се снабдил с набора от инструменти за разбиване на каси от най-изкусния бирмингамски касоразбивач. Бяха по-деликатни и по-чувствителни от хирургически скалпел.

Бръкна в касата, извади всичко и го подреди на килима. Лунните лъчи осветяваха ясно предметите. Имаше четири кадифени торбички за бижута, документи, пет подвързани с кожа тетрадки и плик с три писма. Прелисти тетрадките. Четири бяха попълвани от други хора, не от Хейстингс или съпругата му. В петия бяха вписани плащания от хора, означени само с инициали. Писмата бяха подписани от млада дама.

Натъпка писмата, тетрадките и документите във вътрешните джобове на палтото си. Развързвайки една по една торбичките, заразглежда съдържанието им. В първите три имаше гривни, обици и колиета с диаманти, перли и други скъпоценни камъни. Всички бяха изработени в съвременен стил. Без съмнение бяха принадлежали на първата госпожа Хейстингс. В обществото се възхищаваха на нейния усет и стил. Взе четвъртата торбичка и изсипа в дланта си съдържанието ѝ. Лунните лъчи проблеснаха в смарагдите и диамантите, инкрустирани в златно колие. Беше старомодно и много добре познато.

Разтърси го едва обуздана възбуда. Очакваше да попадне на някакво доказателство, но не бе посмял да се надява на такъв късмет.

Прибра колието в торбичката, завърза връзките и я пусна в джоба си. Хвърли другите в сейфа, затвори вратичката и заключи. След това оправи килима. Нямаше как да предвиди кога Хейстингс ще провери съдържанието на своя „Аполо“, но като установи състоянието му, неприятната изненада ще го разтревожи не на шега. Нито един обикновен крадец не би зарязал повечето от бижутата. Щом Хейстингс установи какво точно е взето, ще разбере, че някой го преследва. С малко късмет ще започне да го облива студена пот.

Ангъни се приближи до вратата и се заслуша напрегнато.

Подът в коридора проскърца. Първото проскърцване бе последвано от друго, този път още по-близо. Някои идваше към

спалнята. Най-вероятно единият от пазачите. Дали ще отвори спалнята на своя работодател, или тя бе забранена територия? Нямахме как да разбере Куинби или Ройс е в коридора, но доколкото познаваше темперамента на Хейстингс, беше малко вероятно да упълномощи който и да е от двамата да кръстосват неговото светилище.

Откъм коридора се чува гласове. Мъж шепнеше нещо тихо и настоятелно. Отговаряше му жена също толкова тихо и пламенно.

Очевидно Хейстингс водеше някоя от своите гостенки в спалнята, докато младата му жена бе заета с гостите в салона. Постъпката доказваше вече придобитото от Луиза лошо мнение за неговата репутация. Но чувствителността на младоженката в момента не беше първата му грижа. Трябваше да се измъкне от спалнята.

Имаше две възможности: прозорецът или междинната врата към спалнята на госпожа Хейстингс. Избра втората. Ако излезеше на перваза, после може би нямаше да открие отворен прозорец, за да се промъкне обратно.

Вече с ръка върху топката на междинната врата, чу как се отваря вратата към коридора на другата стая. Замръзна, заслушан как двойката влиза.

— *Толкова е рисковано, Лили.*

— *Хейстингс и неговите гости се къпят в шампанско тази вечер. Никой няма да забележи, ако отсъстваме за малко. Във всеки случай срещата ни сега не е по-безразсъдна, отколкото срещите ни, преди да бъда принудена да приема този отвратителен брак.*

— *Но ако някой ни свари...*

— *Скъпи, така отчаяно исках да те видя. Изминалите няколко седмици бяха истински кошмар. Прегърни ме.*

Чу се прошумоляване на тежката коприна и страстни стенания.

— *О, божичко, Лили, не знаеш какво ми беше. Лежах буден по цели ноци и си представях теб в леглото на Хейстингс. Гледката ме подлудяваше.*

— *Не се измъчвай, любов моя. През първата брачна нощ той не може да консумира брака и оттогава не е влизал при мен.*

— *Хейстингс импотентен ли е?*

— *Упреква мен. Твърди, че не разбирам специалните му нужди. Мисля, че ходи другаде да задоволява въпросните „нужди“, и аз съм безкрайно благодарна, повярвай ми.*

-Аз също.

Антъни пусна топката на вратата, прекоси стаята, откряна другата врата и надникна в коридора. Излезе и се измъкна по задното стълбище.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше очаквала Антъни с непоносимо напрежение, но го осъзна чак когато вратичката на каретата рязко се отвори. Той скочи в затъмненото купе и тя едва не извика от изненада.

— Нямах намерение да ви плаша, госпожо Брайс.

Отвори прозорчето към капрата.

— Ардън Скуеър, Нед.

— Готово, господине.

Каретата затрополи. Антъни се отпусна на мястото срещу нея.

Луиза разбра веднага, че се е случило нещо. Горещца, кипяща енергия се излъчваше от него. Имаше чувството, че седи в купето с пантера, току-що надушила плячка.

— Защо се забавихте? — попита доста по-остро, отколкото възнамеряваше. — Притесних се. Много време ви нямаше.

— Най-много двайсет минути. Стоях главно в градината, докато улуча подходящ момент, за да вляза в къщата.

— Времето не минава бързо, когато човек чака в затворена тъмна карета. — Впери поглед в него, като се мъчеше да види лицето му. — Добре ли сте? Проблем ли има?

— Благодаря за загрижеността. Добре съм, благодаря. Единственият проблем, макар и досаден, се оказа незначителен.

— Струвате ми се в прекалено повишено настроение за човек, който току-що е рискувал да увисне на бесилото. Работата ли ви повдига духа, господине?

Той се позамисли и сви рамене.

— Този вид занимания като че ли ме ободряват. Ами вие, мадам? Като се вмъквате дебнешком в чужди спални, възбуждате ли се? — попита той.

— Не, разбира се — отвърна сопнато тя. — И не е необходимо да намекувате, че имам навик да върша подобни неща.

— Ах, да. Обхождате набързо чуждите спални, за да задоволите внезапен каприз, така ли? Кога за пръв път нахлухте в чужда спалня?

Полазиха я тръпки и тя застана нащрек.

„Достатъчно казах — помисли си. — Независимо от помощта му факт е, че не познавам този мъж. Не мога да рискувам и да му разкрия тайните си.“

— Няма значение. Кажете ми, успяхте ли да отворите сейфа?

— Естествено. — Той увеличи светлината на една от лампите, бръкна под издутото си палто и извади куп документи. — Тези бяха в касата.

Тя го зяпна изумена.

— Нима взехте всичките му документи?

— Да. Нямах време да ги преглеждам, за да намеря само този, който ви интересува, затова взех цялата купчина.

— И таз хубава! — Какво беше очаквала? Та той беше крадец. — Аз, хм, исках само да разбера дали има в сейфа някакви документи, които да доказват връзката му с публичния дом. Всъщност не възнамерявах... — Замлъкна изведнъж. — Няма значение.

— Ето. — Подаде ѝ документите. — Вижте дали ще намерите, каквото търсите.

Тя ги взе възбудено и ги поднесе под светлината.

— Изглежда, всичките са свързани с търговски дейности — каза тя, прехвърляйки документите. — Повечето се отнасят за неговите нови инвестиции. Не виждам нищо... — Замълча, щом видя познат адрес. — Пулсът ѝ се ускори. — Ах, ето. Тук се споменава собственост на Уинслоу Лейн № 22.

Прочете бързо съдържанието и вдигна поглед.

— Намерили сте точно документа, който търся, господине. Според него Хейстингс съвсем наскоро е вложил голяма сума в публичния дом „Феникс“.

— Както винаги съм казвал, няма нищо по-добро от доволен клиент. — От различни джобове извади няколко малки, подвързани с кожа тетрадки. — Мога ли да се надявам на повторна поръчка?

Тя пренебрегна закачката и загледа тетрадките.

— Какво има тук?

— Не съм сигурен. Взех ги, защото повечето от тях, струва ми се, не са на Хейстингс или на съпругата му.

Подаде ѝ една и сам отвори друга.

— Това е дневник — каза Луиза. Замълча, като видя името, изписано на една от страниците. — Боже мой, имате право. Не принадлежи на Хейстингс. Дневникът е на госпожица Сара Бриндъл. Ще се омъжи в края на месеца за лорд Молнби. Как се е озовал дневникът в сейфа на Хейстингс?

— Много уместен въпрос. А този принадлежи на млада дама, която се казва Джулия Монтроуз.

— Запознах се с нея. Сгоди се наскоро за Ричард Плъмстид. По всеобщо мнение грандиозен годеж. Плъмстид ще наследи титлата на баща си. — Тя сви вежди. — Странно. Защо тези дневници са у Хейстингс?

— Досещам се за една много съществена причина.

Тя пое бързо дъх.

— Според вас той изнудва ли тези хора?

— Съмнявам се, че младите Джулия и Сара имат достатъчно приходи, за да плащат. По всяка вероятност получават на три месеца някаква издръжка. Ако Хейстингс изнудва някого за пари, това е друг от семейството. При Джулия сигурно е нейната прабаба — лейди Пенфийлд. Тя все още контролира богатството на това семейство. — Антъни позамълча. — Доста възрастна е и не е особено здрава.

— Лейди Аштън каза нещо в смисъл че престарялата леля на Сара Бриндъл управлява наследството на Сара.

Той отвори последната тетрадка.

— В тази подозирам, че са вписвани сумите, взети от изнудваните лица.

— Да върнем веднага дневниците на техните собственици — каза Луиза.

— Съгласен съм. Но трябва да бъдем предпазливи.

— Да, разбира се. Не бива да се издаваме. — След кратка пауза попита: — Ами търговските документи?

— Аз ще ги задържа — отвърна Антъни хладно.

— Но те са на Хейстингс. Дневниците, с които изнудва, са различен случай, но документите трябва да върнем в сейфа.

Той я погледна, в очите му нямаше капчица милост.

— Негодникът е не само изнудвач, той също така е хладнокръвен убиец. Не съм длъжен да му връщам каквото и да е.

Тя почувства, че душата ѝ се вледенява.

— За втори път споменавате, че е убиец. Имате ли доказателства?

— До тази вечер нямах.

Извади черна кадифена торбичка и изтърси съдържанието ѝ. Тя гледаше каскадата от злато и блестящи скъпоценни камъни да се разпиляват върху дланта му.

— Божичко! — промълви. — Сигурно струват цяло състояние.

— Да. И доказват, че Хейстингс е убиец.

— Не разбирам. От сейфа ли взехте колието?

— Да.

Тя се загледа смаяна в проблясващата купчинка.

— Наистина сте крадец на бижута.

— Това колие принадлежеше на жена на име Фиона Ризби.

Вдигна сепнато поглед към мрачното му лице.

— Вашата годеница ли? Жената, която се хвърли от моста!

— Никога не повярвах напълно, че Фиона е способна на самоубийство. Колието ѝ беше в сейфа на Хейстингс и това доказва, че съм бил прав. Той я е убил.

— Сигурен ли сте, че това е нейното колие?

Ангъни прибра колието в торбичката.

— Да. То е много характерно. Наследствено бижу, Фиона го носеше вечерта, когато умря.

— Какво ще правите? След като го взехте от сейфа на Хейстингс, вече не може да ви послужи като доказателство, понеже няма да бъде у него. — Замълча тактично. — Колебая се дали да ви обърна внимание, господине, но ако полицаите открият колието у вас, вероятно ще ви заподозрат.

— Не можех да го оставя в сейфа, там никога нямаше да го намерят. Хейстингс няма да разреши да претърсят къщата му.

— Разбирам какво имате предвид. Все пак какво ще правите с това колие?

— Още не зная, но до срещата ми с вас утре ще измисля план.

— Възнамерявате ли да ме посетите утре на Ардън Скуеър? — попита тя с внезапна предпазливост.

— Естествено. — Усмивката му беше опасно загадъчна. — Още не съм получил хонорар за моята работа през тази нощ.

ПЕТА ГЛАВА

Антъни сам си отключи и влезе в тъмната къща. Нямахше кой да му отвори. Малобройната прислуга знаеше, че той не държи да го чакат.

Отиде в библиотеката и хвърли палтото си върху облегалката на един стол. Съблече фрака, развърза вратовръзката си и разкопча колосаната си яка.

Подреди на масата всички придобивки от касата и си наля бренди. След като изпи една сериозна глътка, седна и започна да чете документите.

След дващест минути нямаше съмнение на какво е попаднал. Документите потвърждаваха слуховете, които бе дочул в своя клуб. Елуин Хейстингс ръководеше още един консорциум. В това нямаше нищо странно. Той участваше в рисковани финансови операции през последните няколко години. Онова, което го порази в тази особена схема, беше самоличността на единия от участниците.

Изпи брендито и си наля още. Беше късно, но не бързаше да си легне. Знаеше, че като заспи най-после, ще сънува Фиона Ризби. Но образът ѝ нямаше да бъде на младата, красива, бликаща от енергия жена, каквато беше приживе; по-скоро щеше да му се яви както я видя, когато я извадиха от реката — с мъртви, обвиняващи очи.

Извади колието от кадифената торбичка и се загледа в него. Единият от двата въпроса, които го измъчваха през изминалата година и два месеца, намери своя окончателен отговор, що се отнасяше до него. Фиона не се бе самоубила. Хейстингс я беше убил.

Но вторият въпрос оставаше. Трябваше да разбере защо Фиона е била убита. И преди всичко трябваше да разбере по негова вина ли тя се бе замесила в някаква опасна афера, завършила с нейната смърт.

Изпи още една чаша бренди. В главата му взе да се оформя план.

След известно време се качи в спалнята и си легна. За негово учудване не споменът за трупа на Фиона разстрои съня му, а лицето на Луиза Брайс. Гледаше го през прозрачния воал на очилата си, бдителна

и тайнствена. Засънува, че тича след нея през безкраен лабиринт от коридори и че няма да престане да я преследва, докато не отключи нейните тайни.

ШЕСТА ГЛАВА

Кошмарът започна, както винаги...

Глух звук отеква долу. Идва от задния вход на магазина. Някой разбива новата ключалка, която постави миналата седмица.

Изстина. Страхът я парализира. Сърцето ѝ се разтуптява. Обхваща я паника. Нощницата ѝ подгизва от студена пот. Стиска юргана, като че ли е щит

Пантите изскърцват. Отваря се вратата. Извергът влиза в магазина.

Идва за нея. През изминалия месец тя живя с нарастващ страх. Тази нощ се сбъдват най-ужасните ѝ опасения.

Трябва да стане. Не може да остане в леглото като изплашено дете, очакващо демонът да го открие.

Изскързва най-долното стъпало под тежките стъпки. Не се качва предпазливо. Иска тя да знае, че идва за нея.

Трябва на секундата да стане от леглото или не ѝ оставаше никаква надежда. И да крещи, няма кой да я чуе. Съседната къща е необитаема. Дори не е сигурна може ли да вика. Страхът я бе парализирал.

Налага си да се концентрира върху отчаяния план, който състави преди няколко дни. Самото усилие да се съсредоточи върху нещо друго, а не върху опустошителния страх, ѝ дава сили.

Като напруга волята си докрай, отмята завивките и става. Подът е много студен. Студът по някакъв начин ѝ помага да обуздае нервите си.

Изскързва още едно стъпало. Вече е по средата на стълбището. Не бърза. Не се притеснява.

— Предупредих те, Джоана. — Гласът му е изпълнен със смразяваща похот. — Наистина ли си мислиш, че можеш да не ми се подчиниш? Ти не си нищо повече от глупава, незначителна продавачка. Нищожество, което трябва да бъде научено да си знае мястото.

При следващата стъпка гласът става по-остър, гневен.

— Трябваше да си благодарна, че джентълмен като мен е склонен дори да те погледне втори път. Благодарна, чу ли ме, тъпа кучко? Трябваше да ме умоляваш да ми се отдадеш.

Спалнята няма врата. Само тежки завеси препречват пътя на неканения гост.

Вижда, че пердетата на прозореца не са спуснати и силуетът ѝ се очертава на лунната светлина.

Трескаво дръпва пердетата и стаята потъва в непрогледен мрак.

Познава това малко пространство добре. Но извергът никога не го е виждал. С малко късмет ще се препъне в тъмнината и тя ще има възможност да избяга през вратата зад него.

Вече е в гостната и се насочва към отделената със завеса спалня. Чува глухия тътен на стъпките му.

— Жени като теб трябва да бъдат научени къде им е мястото. Ще ти покажа какво се случва с такива женски като теб, които не проявяват в необходимата степен уважение към повисокопоставените.

Тя взима тежкия ръжен, който бе оставила на пода до леглото. Наистина ѝ тежи. Държи го с две ръце и се моли.

От другата страна на завесите се чува лек стържещ шум. Под завесите проблясва треперлива светлина. Извергът е запалил свещ.

Планът ѝ да го обърка временно с пълния мрак пропада. Нервите ѝ са обтегнати. Дръжката на ръжена става хлъзгава. Прилепва се на стената до завесата.

— Време е, Джоана. Накара ме да чакам достатъчно дълго. Сега ще си платиш за нахалството.

Завесите се разтварят със замах. Лицето на този брутален човек се осветява от свещта. Красивите му черти са изкривени от демонично желание и замръзнали в маска.

Пламъчето танцува злобно върху острието на ножа, който той стиска в едната си ръка.

Влиза в стаята и прави стъпка към леглото...

Луиза се сепна, задушавайки се от страх. Нощницата ѝ беше мокра.

Дали беше крещяла този път? Надяваше се, че не е. Не искаше да разтревожи отново Ема. През последните месеци кошмарите я спохождаха много по-рядко. Дори беше започнала да вярва, че са останали в миналото завинаги. Не биваше да се самозалъгва.

Стана и закръстосва стаята, та да изхвърли противоестествената енергия, която подлудяваше сърцето ѝ и я задушаваше.

След малко се поуспокои. Отиде до прозореца и погледна навън, вглеждайки се дали в сенките не е застанала проститутката, облечена с черно.

Тази вечер уличницата не беше в парка. Може би днес е идвала по-рано. По-вероятно горкото създание се е отказало от опитите си да привлече клиент и се е върнала там някъде, където спи. Кварталът около Ардън Скуеър беше тих и изключително благоприличен. Не беше място, където мъжете си търсят проститутки.

Забеляза за пръв път жената с траурни дрехи преди няколко вечери. Непознатата носеше черна кадифена пелерина и черна шапка с воал, който скриваше лицето ѝ — вдовица, принудена по всяка вероятност да излезе на улицата заради смъртта на съпруга си. Доста позната история. Заставаше в най-плътната сянка на дърво, очевидно очаквайки някой джентълмен с карета да потърси услугите на проститутка.

Навярно беше изоставила този квартал и се беше преместила на друга улица. Или вдовицата се бе отказала от всяка надежда и се бе хвърлила в реката, както много други отчаяни жени.

Луиза си помисли, че светът е много жесток към жени, изпаднали в положението на проститутки. Дами, изпаднали в крайна бедност поради смъртта на съпрузите си, имат много ограничен избор. От една страна, обществото ги отблъсква, а същевременно за тях е почти невъзможно да си намерят почтена работа.

„Имах такъв късмет — помисли си Луиза. — Но и по Божия милост...“

Изпълнена с тъга и дълбока обида, се отдръпна от прозореца, отиде до писалището и светна лампата. Знаеше, че повече няма да заспи. Ще прегледа бележките, които нахвърли, преди да си легне.

Отвори дневника си и започна да чете, но след малко го затвори. Не можеше да се концентрира. По някаква причина за друго не

можеше да мисли, освен за чувството, което изпита в прегръдките на Антъни, когато я притисна силно към себе си и я зацелува.

Най-накрая си легна отново и запази ясен спомена като талисман срещу кошмара.

СЕДМА ГЛАВА

Утрото е свежо и слънчево. Луиза се облече с фина долна риза и гащи и само с една фуста. Много хора биха се ужасили от минималното бельо, както и от липсата на корсет. Модерните жени дори носеха по седем килограма бельо под още по-тежките си рокли. Но двете с Ема симпатизираха на движението за рационално облекло, което поддържаше мнението, че дамите не бива да носят повече от три килограма бельо. Колкото до корсетите, движението обяви благоприятно, че са вредни за здравето на жените.

Тъмносинята рокля, която избра, беше ушита според принципите на това движение. Горната ѝ част прилепваше плътно според модата, но беше без банели и немного стегната. Полата беше ушита с много по-малко плат, отколкото модните, претрупани с набор рокли.

По-малкото плат в полата беше от съществено значение. Така се намаляваше тежината на дрехата и се улесняваше ходенето. Бухналите дипли на огромното количество плат в модните рокли заедно с многото пластове бельо не даваха никаква възможност на една жена да се разхожда в парка. Беше принудена да пристъпва бавно и превзето. Ако се опиташе да върви по-пъргаво, краката ѝ щяха да се оплетат безнадеждно в катовеите фусты и поли.

Луиза взе малкия бележник от нощната масичка и тръгна по коридора към стълбището. Вратата на Ема още беше затворена.

В кухнята завари икономката госпожа Голд, съпруга ѝ Хю и племенницата ѝ Бес. Хю, як мъж над четирийсетте, се грижеше за градината и за любимата оранжерия на Ема. Бес беше момичето за всичко. Тримата пиеха чай, когато влезе Луиза. Изправиха се веднага.

— Добро утро — поздрави ги Луиза. — Дойдох за чаша чай.

— Добро утро, мадам — усмихна се госпожа Голд. — Рано сте станали. Искате ли препечена филийка с чая?

— С удоволствие.

— Ще донеса след минута подноса в кабинета.

Икономката отиде до печката и взе чайника.

— Ще отида да нагледам огъня, мадам. — Бес направи бърз реверанс и се затича по коридора.

— Благодаря — каза Луиза.

Усмихна се пак на господин и госпожа Голд и се запъти към кабинета. Не беше стигнала далеч, когато чу госпожа Голд да мърмори тихичко:

— Ама че работа, изненадах се, че е станала тази сутрин толкоз рано. Снощи се прибра по никое време. Не е спала много, тъй си е.

— Че не е спала, не е толкоз важно, ако питаш мен — избоботи тихо съпругът ѝ. — По-важното е, че се прибра с каретата на един джентълмен, и туй кара човек да се чуди. Става за пръв път, откакто работим тук.

— Я млъквай — срязва го госпожа Голд. — От самото начало си знаехме, че тая къща не е кат другите. Всички знаят, че лейди Аштън е чудата, ама надниците са идеални. Да не си посмял да кажеш или да направиш нещо, зарад което да си загубим работата.

Луиза въздъхна и продължи по коридора. Не е лесно да запазиш тайна от прислугата. Никога не биваше да се забравя, че в къщата живеят и други хора, освен нея и Ема.

Не че икономката беше казала нещо, което да не е вярно. Луиза се прибра късно снощи и не можеше да отрече, че каретата, с която дойде, не беше онази, с която замина. Също така до вратата беше съпроводена от един джентълмен.

В кабинета завари камината запалена и огънят весело пращеше.

— Заповядайте, мадам — каза Бес и се изправи. — След малко тук ще бъде приятно и уютно.

— Благодаря.

— Заповядайте чая, мадам — обади се госпожа Голд откъм вратата. Остави подноса на масата. — Нека да се запари още малко.

— Ще го оставя — обеща Луиза. Тази сутрин ѝ бе необходим силен чай. Имаше какво да обмисля.

Почака да излязат всички и тогава седна на писалището. Сложи ръце върху попивателната преса и заоглежда стаята. Библиотечните рафтове постепенно се запълваха с книги, измежду които много любовни романи. Беше се прирастила към тях през последната година, защото най-често описваха забранени и тайни любовни връзки.

Беше ѝ станало ясно, като се има предвид нейното тайно минало, че може да се надява само на тайна любов.

Щом купеше книга, чувството ѝ за сигурност нарастваше. Като че ли новият роман беше малка тухла в защитната стена, която издигаше около себе си.

Но в действителност никога нямаше да е в пълна безопасност. Ема направи всичко по силите си, за да живее спокойно, но мъждукащото у нея пламъче на надеждата не се разгоря и на негово място в душата ѝ се настани вледеняващ страх. Събуждаше се всяка сутрин обзета от мрачна меланхолия и със същото настроение заспиваше всяка вечер.

Понякога тези преживявания потискаха духа ѝ. Дори в най-слънчевите дни мисълта, че някой ден може да бъде открита и обвинена в убийство, не я напускаше. Заплахата висеше над нея като злокобен, буреносен облак.

Срещата с Ема беше невероятен подарък от съдбата. Но много ясно съзнаваше, че новият живот, който бе открила, може да изчезне за миг, ако мрачната ѝ тайна излезе наяве.

„Не мисли за миналото или бъдещето и най-вече за Антъни Столбридж. Концентрирай се върху работата си“ — каза си.

Нейната нова кариера на кореспондентка под псевдоним във всекидневника „Срочен репортер“ беше като ярка звезда в живота ѝ. Спасяваше я от меланхолията и страха и ѝ даваше силна мотивация и цел. Беше решила твърдо да посвети живота си на журналистиката.

Отвори подвързания с кожа бележник. Заради необходимостта да пише бързо и за да не се притеснява, че бележките ѝ могат да бъдат прочетени от някой слуга или да попаднат в любопитното полезрение на друг, тя използваше личен шифър. И все пак изписваше много внимателно имената. Тях не биваше да обърква.

Взе молив и започна работа, редактирайки и допълвайки кратките, загадъчни бележки.

Нямаше съмнение, че Хейстингс се занимава с изнудване — престъпно начинание, което показваше, че е много по-подъл, отколкото си мислеше в началото. За съжаление не виждаше начин да го разобличи, без да разкрие самоличността на жертвите, което нямаше да бъде справедливо.

Разбира се, от друга страна, доказателството, което го свързваше с публичния дом „Феникс“, беше налице, напомни си тя. Документите, които Антъни взе от сейфа, доказваха инвестициите на Хейстингс във въпросното заведение. Само тази новина бе достатъчно сензационна, за да задоволи господин Спрегит, издателя на „Срочен репортер“. Спрегит се гордееше, че поднася най-скандалните и горещи новини на читателите. Съобщението, че високопоставен джентълмен от висшето общество е съсобственик на бардак, ще продава вестника като топъл хляб.

Ами ако Антъни е прав и Хейстингс е също така и убиец? Това беше новина, която щеше да мине като ударна вълна през аристократичните кръгове, без да се споменават другите хора. Пулсът ѝ се ускори пред перспективата да предаде на правосъдието един убиец.

Час по-късно познатите енергични стъпки отекнаха в коридора, след което се почука силно и отсечено на вратата на библиотеката.

— Влез, Ема — извика тя.

Вратата се отвори. Лейди Аштън влезе в стаята. Ема никога не ходеше или се мотаеше, тя маршируваше. Едра, практична и сериозна жена, с форми на гръцка статуя, тя изповядваше уникален мироглед.

Днес носеше удобна рокля с цвят на бронз. Сребристосивата ѝ коса беше свита на стегнат кок на тила. Шейсет и три годишна, беше още хубава и освен това правеше изключително впечатление. След като бе загубила съпруга си съвсем млада, не се подчини на условностите и се впусна на пътешествие да види света. Когато най-накрая се прибра в Англия, нейното богатство наред с нейните обноси и връзки ѝ дадоха възможност да си върне естественото положение във висшето общество.

Преди по-малко от година се обърна към агенция за платени компаньонки и гувернантки. Ема възнамеряваше да пише мемоари. Искаше да наеме *дама с добри препоръки, добре образована и с модерни възгледи*, за да ѝ помага в начинанието.

Срещна се с половин дузина дами с *добри препоръки и сериозно образование*, които твърдяха, че имат модерни възгледи, преди (вече

съвсем отчаяни) от агенцията да ѝ изпратят най-новата си кандидатка. Луиза и Ема си допаднаха от пръв поглед.

— Ще разпространим слуха, че си моя далечна роднина — заяви Ема, докато пиеха чай. — Така ще се отнасят към теб с повече уважение, отколкото ако знаят, че си моя компаньонка и секретарка.

Когато Ема откри, че Луиза отговаря само на две от трите условия, беше готова да си затвори очите за липсващите квалификации.

Луиза никога нямаше да забрави присъдата на Ема. Случи се след един особено страшен кошмар, от онези, които я оставяха смазана и уязвима. Ема започна да я утешава, тогава тя рухна, разрида се и ѝ разказа какво се бе случило в нощта, когато разби главата на лорд Гавин с ръжен.

Изпита непреодолима необходимост да изповяда своята ужасна тайна пред приятелката си. Вече познаваше Ема достатъчно добре, за да бъде сигурна, че най-вероятно нейната благодетелка няма да я предаде на полицията. Тя имаше изключително модерни възгледи преди всичко. Повярва на думите на Луиза. Но независимо от това кой ли би желал да живее под един покрив с убийца?

След като разкри тайната си и се извини, че със закъснение признава, каза, че очаква да бъде уволнена.

Вместо това Ема я потупа по рамото и заяви:

— Няма значение, скъпа. Добрите препоръки са чудесни по мое мнение.

— Добро утро, Луиза. — Ема отиде до камината да се стопли. — Рано си станала, като се има предвид, че си се прибрала много късно. Дори не съм те чула.

Луиза остави молива.

— Не исках да те будя.

Ема се отмести от камината и застана пред писалището. Сините ѝ очи искряха от любопитство.

— Боже мой! Антъни Столбридж. Когато лакеят ми предаде известието ти, с пръст да ме бутнеш, щях да падна.

— Дълбоко се съмнявам. Непоклатима си, Ема.

— От всички господа, с които можеше да избягаш снощи, за мен Столбридж е най-интригуващият от цялата компания.

Луиза пламна.

— Впечатлението ти е погрешно, Ема. С господин Столбридж попаднахме внезапно един на друг при необичайни обстоятелства.

— Те са най-благоприятните, както казвам винаги.

— Чакаше ме в коридора пред спалнята на Хейстингс.

Очите на Ема щяха да изскочат от орбитите.

— Божичко!

— Спаси ме, когато единият от телохранителите на Хейстингс се опита да ме разпитва.

— Телохранители ли е наел Хейстингс?

— Да.

— Колко странно.

— Има основателна причина. Излезе наяве, че е не само инвеститор в публичен дом. Изглежда изнудва за пари някои много известни семейства.

Ема се загледа в нея потресена.

— Никога не бих си го помислила.

— Има и по-лошо. Господин Столбридж е убеден, че е убил неговата годеница Фиона Ризби. Подозира, че Хейстингс е убил и съпругата си.

Ема се отпусна изведнъж на стола и се вкопчи в страничните облегалки.

— Разкажи ми всичко, скъпа, от самото начало.

Луиза разказа накратко събитията.

Ема изслуша историята много внимателно и после се облегна.

— Изумително. Абсолютен шок. А пък аз си помислих, че си отишла на любовна среща. Толкова се радвах за теб, скъпа. Признавам, че малко се притесних заради името Столбридж. Но въпреки всичко приех случката като добър знак, че малко по малко излизаш от черупката си.

— Безброй пъти ти казах, че нямам намерение да излизам от черупката си. Поне не в смисъла, който ти влагаш.

— Дрън-дрън. Още не си срещнала някой добър мъж. — Ема сви вежди. — Но стига по този въпрос. — Какво е твоето мнение за това, че Хейстингс е убиец?

Луиза барабанеше по бюрото.

— Да си кажа честно, не зная какво да мисля. Финансовите интереси на Хейстингс в публичния дом „Феникс“ не оставят съмнение, също така е ясно, че е изнудвач, но никак не съм сигурна дали е редно да си извадим веднага заключението, че е убил Фиона Ризби.

— Съгласна съм. Било е самоубийство според всички доказателства. — Тя се позамисли. — Но пък в сейфа е било нейното колие. Смарагди и диаманти, инкрустирани в златна огърлица, нали така каза?

— Да. Изглеждаше много скъпа. Но точно сега трябва да разчитам само на думите на господин Столбридж, че бижутото е било на Фиона Ризби. Дори да е вярно, след като вече не се намира в сейфа на Хейстингс, отпада като доказателство.

Ема изсумтя, все пак изискано.

— Столбридж е бил прав за едно — не е имало смисъл да оставя колието в сейфа. Ако Хейстингс наистина е виновен за убийство, едва ли ще разреши полицаите да претърсят къщата му.

— Дори да го намерят, не се съмнявам, че Хейстингс си е подготвил обяснение. Може да каже, че жена му е харесвала много колието на Ризби, и е поръчала копие при някой бижутер.

— Не че Виктория Хейстингс би носила копие на бижу — отбеляза сухо Ема. — Беше дама, която даваше тон на модните тенденции, а не ги следваше.

— Каза ми веднъж, че е била известна със своя изискан вкус.

— Да. Беше много красива жена.

Луиза разлисти бързо бележника си и намери страницата, отбелязана с В. Х. Когато започна разследването на търговските дела на Хейстингс, беше разпитала Ема за миналото му и за неговата първа жена.

Също така беше разпитала камериерката на Виктория Хейстингс.

Нямаше много бележки. Тогавя прецени, че първата госпожа Хейстингс не играе важна роля, но в светлината на днешните факти няколко изречения придобиха нов смисъл.

Прекара пръст по редовете на страницата, изписана с нейния таен шифър, и се умълча.

— Спомена, че е била една от малкото ти познати жени, която можела да плува — припомни й Луиза.

— Друга плувкиня, освен мен самата не познавам — потвърди Ема. — Това е умение, което не много жени усвояват.

— В такъв случай теорията на господин Столбридж за убийство може да излезе вярна. Защо жена, която знае да плува, ще избере да се самоубие, скачайки от мост?

— Всяка жена, независимо дали е умела плувкиня или не, като скочи от мост, по всяка вероятност ще потъне — отбеляза Ема. — Модерните дами често носят облекло, тежащо почти два̀сет килограма. Теглото на техните поли и корсети ще ги повлече към дъното, все едно на шията им е завързан камък.

Луиза потръпна.

— Да, наистина. — Погледна отново бележките си. — Каза ми, че не си я познавала добре.

— Да, така е. Не ми се вярва да е имала роднини. Срещала съм я случайно по разни приеми, но само толкова.

— По думите на камериерката Хейстингс имал навика да обсъжда своите делови въпроси с жена си. Това е много необичайно за един съпруг. Сигурно е уважавал нейната интелигентност.

Ема кимна.

— Струваше ми се много отракана жена. Мога да си представя, че я е бивало с финансите.

Луиза затвори бележника и се облегна.

— У господин Столбридж има нещо, което ме тревожи.

Ема вдигна вежди.

— Радвам се, че имаш добра интуиция. Каж ми, какво те тревожи? Освен факта, че знае как се разбива сейф. — Замълча, за да придаде по-особено значение на думите си: — Нали осъзнаваш, че това е изключително необичаен талант за един джентълмен?

— Признавам, умението повдига някои въпроси, но онова, което ме безпокои, е натрапчивата му идея, че Фиона Ризби не се е самоубила. Снощи останах с впечатлението, че няма да се спре пред нищо, за да докаже, че е била убита.

Ема сви леко рамене.

— Предполагам, че иска да изчисти името си.

Луиза престана да барабани с пръсти.

— Какво, за бога, говориш?

— Миналата година, по време на смъртта на Фиона, ти не излизаше сред обществото. Не си чувала слуховете.

— Какви слухове?

— Шушукаше се, че по онова време господин Столбридж е възнамерявал да развали годежа си с госпожица Ризби. Някои говореха, че унижението да бъде отритната е подтикнало госпожица Ризби да отнеме живота си.

Луиза потрепери.

— Всяка жена, отхвърлена от годеника си, се озовава в ужасна ситуация, особено що се отнася до обществото. Но нима трябва да се стига до самоубийство?

— Няма да бъде за пръв път. Изоставената жена става нещо като парий за висшето общество. Някои очакват да се оттегли в пълно уединение, като че ли е вдовица в първата година на траур.

— От богато семейство ли беше? — попита Луиза. Каза си, че пита от журналистическо любопитство. Лично тя не се интересуваше от жената, която Антъни Столбридж бе избрал за своя годеница.

— Да, дори нещо повече. Богатството на семейство Ризби е много солидно, фактът, че Фиона беше наследница, положително е усложнявал годежа ѝ. Имаше и други кандидати. Освен това беше прелестна. Очарователна млада дама. Въпреки всичко изпитанието да бъде отхвърлена от Столбридж сигурно е причинило огромно страдание на нея и семейството ѝ.

— Ах, да.

Разбира се, Фиона Ризби е била богата, красива и очарователна. Какво друго? Луиза взе молива и почука по писалището.

— По всеобщо мнение двамата много си подхождаха — продължи Ема. — И двете семейства бяха изключително доволни. Ризби и Столбридж бяха много добри приятели от години. Именията им на север са едно до друго.

— Ах, да — повтори Луиза. Улови се, че потропва с молива толкова силно по писалището, че го издраска, затова остави молива.

— Трябва да спомена, че миналата година плъзнаха и други слухове — говореше Ема мрачно. — Слухове, много по-сериозни от тези за развален годеж.

Шокирана, Луиза застана нащрек. Не откъсваше очи от лицето на приятелката си.

— Положително никой не вярва, че господин Столбридж наистина е убил Фиона Ризби.

— Съжалявам да го кажа, но имаше някои хипотези в този смисъл.

— Какво? Защо да го прави? Какъв мотив би могъл да има?

Ема я погледна право в очите.

— Говореше се, че господин Столбридж заварил Фиона в прегръдките на друг.

Тръпки полазиха Луиза.

— Но ти не вярваш, че той я е убил.

— Скъпа моя, ако има нещо, което да съм научила при моите пътешествия, то е, че всеки мъж и всяка жена, независимо от произхода и доколко са цивилизовани, могат да бъдат подтикнати към убийство при определени обстоятелства. — Ема я погледна много мрачно. — Единственият въпрос е кои обстоятелства ще подтикнат даден човек.

Луиза мъчително преглътна.

— С теб не мога да споря по тези въпроси.

Лицето на Ема омекна.

— Извини ме. Не исках...

— Не е необходимо да се извиняваш. Имаш право, Ема. Въпреки всичко мога да кажа спокойно, че господин Столбридж не е убил Фиона Ризби.

— Защо си толкова сигурна? — попита Ема заинтригувана.

— Ако я беше убил, нямаше да търси истинския убиец.

— Измина малко повече от година, откакто загуби годеницата си — каза тихо Ема. — Господин Столбридж без съмнение се оглежда за друга, но клюката по всяка вероятност ще затрудни намеренията му. При нормални обстоятелства ще се оглежда измежду най-известните фамилии в обществото. Както ти казах, семейство Столбридж има много благородно потекло и след като забогатяха отново, позицията им в обществото е непоклатима. И все пак... — замълча и сви леко рамене.

Стомахът на Луиза се сви.

— Разбирам те. Много от най-добрите семейства ще се подвоумят, преди да дадат своя дъщеря на джентълмен, за когото се шушука, че е убил жена.

— Дори да не вярват на клюката, ще се поколебаят да сгодят някоя дъщеря за *джентълмен*, който е отритнал първата си годеница.

— С други думи, независимо дали е виновен за скъсването с Фиона, или за убийството ѝ, той има сериозен мотив да внуши, че е била убита от друг — заключи Луиза.

— Ще му бъдат необходими неопровержими доказателства и ако успее, обществото ще приеме, че е невинен. Тогава ще може да се ожени за която си пожелае богата наследница, чиито родители ще му я дадат с върховен ентузиазъм.

ОСМА ГЛАВА

Елуин Хейстингс гледаше своята съпруга, за която беше женен от два месеца. Знаеше, че е обект на завист от страна на много мъже. Беше облечена с модна зелена рокля, а кестенявата ѝ коса бе подредена във висока, сложна прическа, която изискваше вниманието на фризьор всяка сутрин. Лили беше истинска красавица.

Едва се сдържаше да не грабне тежката кристалната ваза и да я запрати по глупавата ѝ, безмозъчна глава.

— Следващия път ще ми покажеш списъка с гостите, преди да наредиш на Кромптън да изпрати поканите — заповяда той. — Ясно ли е?

— Да, разбира се. — Тя стискаше силно сключените си ръце. В очите ѝ пламна негодувание. — Но ти ми каза, че Кромптън знае кого да покани на бала, както и всички подробности по организацията на прием в този дом, и че трябва да оставя всичко на него.

— Ще говоря незабавно с Кромптън и ще му наредя да зачерква в бъдеще Антъни Столбридж от всички списъци с гости — каза Елуин.

— Не разбирам защо се ядосваш толкова много, че беше на нашия бал. Господин Столбридж е от много известно семейство. Племенник е на граф Оукбрук. Говори се, че един ден ще наследи титлата му, понеже старият граф не се ожени повторно и няма наследник.

— Като всеки друг във фамилията Оукбрук е особняк. — Елуин с усилие сдържаше гнева си. — Всички знаят, че в тези модерни времена се интересува само от археология. Познавам много добре родословието на Столбридж, Лили. Повтарям, от днес нататък не е добре дошъл в този дом.

Тя избухна в сълзи.

— Помислих си, че приемът мина много добре снощи.

Сълзите бяха повече, отколкото Хейстингс можеше да понесе. Изправи се рязко.

— Това е всичко, Лили.

Жена му скочи на крака, почервеняла от яд.

— Не разбирам защо си в толкова лошо настроение днес. Господин Столбридж ли те подразни с нещо снощи? Чух, че си е тръгнал рано с провинциалната роднина на лейди Аштън. Забравих името ѝ.

Той скръцна със зъби. Снощи го връхлетя истинско бедствие, но нямаше намерение да споделя този неприятен факт с глупавото момиче.

— Причините да не каня Столбридж в този дом не са твоя работа.

— Всеки път, когато те попитам какво се е случило, ми отговаряш така. От деня на сватбата ни си в изключително гадно настроение. Като че ли стана друг човек. Когато поиска ръката ми от дядо, беше толкова очарователен и вежлив. Сега всичко, което казвам или правя, е погрешно според теб. Кълна се, не зная как да ти угодя.

— Стига, Лили. Имам работа.

Тя се завъртя и побърза към вратата, явно нямаше търпение да излезе.

Елуин си мислеше, че чувството е взаимно, наблюдавайки как вратата се затваря. Тя притежаваше всичко, което искаше втората му жена да има: младост, красота и най-вече наследство. Вярно, нейният дядо бе натрупал състоянието от търговия, но след две поколения човек можеше да пренебрегне този факт от семейното минало, особено след като толкова много пари са замесени.

Въпреки това дърдоренето на Лили и нейният маниакален интерес към клюки и дрехи го подлудяваше. На всичкото отгоре не я биваше в леглото. За разлика от Виктория не схващаше интуитивно неговите специални нужди.

„Понякога Виктория наистина ми липсва“ — размишляваше той. За щастие съществуваше заведение на Уинслоу Лейн, където проявяваха разбиране към особените му изисквания и му угаждаха по най-задоволителен начин.

Какво ли не би дал да се отърве от новата си съпруга, но не биваше още да се залавя с тази работа. В деня на сватбата бе открил за свой ужас, че няма да получи контрол върху цялото наследство на Лили. Дядо ѝ, хитрият негодник, беше обвързал с такива условия правото на наследяване, че парите се получаваха годишно.

„В общи линии — мислеше си горчиво Елуин — съм принуден да живея с някаква си издръжка.“ При това, ако се случеше нещо с Лили, годишните вноски щяха да спрат веднага.

Беше недостойно. Унизително. Истинска обида. Ето какво става, когато се допусне хора като дядото на Лили да си проправят с пари пътя към висшето общество. По дяволите! Ако не бяха проклетите пари, и през ум нямаше да му мине да погледне на жена с произхода на Лили като на потенциална съпруга.

За втори път беше принуден да склучи неравностоен брак, притиснат от обстоятелствата. Първо Виктория, а сега Лили. И всичко заради пари.

Не беше справедливо мъж с неговото потекло да падне толкова ниско. Нажежен до бяло гняв го парна. Осъзна изведнъж, че е сграбчил сребърното преспание. Запрати го в стената. Тъмносините кадифени драперии заглушиха удара и преспанието падна на пода.

През изминалата година имаше отчаяна нужда от пари. Работите му потръгнаха на зле почти веднага след смъртта на Виктория. Истинско щастие беше, че обществото не осъжда мъж на траур три години, както вдовиците. Очакваше се вдовците да се оженят повторно, колкото по-скоро, толкова по-добре. Въпреки че не изгаряше от желание да се сдобие с друга съпруга, не му отне много време, за да му стане ясно, че един финансово подплатен брак, е единствената му надежда да остане платежоспособен.

В месеците, след като Виктория потъна в реката, претърпя няколко финансови обрати. Смъртта на Филип Грентли преди две седмици се стовари като унищожителен удар. Освен всичко останало зависеше от Грентли да събира парите от изнудване анонимно, така че да не могат да се проследят. От търговските му начинания като цяло само схемата за изнудване работеше безупречно след смъртта на Виктория.

И което беше най-важното, именно Грентли измисли плана за нов инвеститорски консорциум, който беше единствената му надежда да се освободи от Лили и стиснатия ѝ дядо.

Предполагаемото самоубийство на Грентли го паникьоса по няколко причини. Страхът, че някоя от изнудваните жертви е открила самоличността на пратеника, който събираше парите, и е прибегнала до фатално решение, изопваше докрай нервите му. Виктория беше

настоявала да подбират жертвите си измежду богати, стари и болнави хора. Беше трудно да си представи човек, че който и да е от тях ще проследи Грентли, камо ли да го убие, но вероятността, че точно така се е случило, не биваше да се пренебрегва. Ами ако същият тип бе узнал, че зад цялата схема стои Хейстингс? Точно този страх го принуди да наеме двама телохранители.

За щастие други признаци, че е в опасност, не се появиха. Всъщност през последните няколко дни беше започнал да си мисли, че преувеличава. Може би неговите съмнения и страхове са били безпочвени. Вероятно Грентли сам е посегнал на живота си. Не беше краят на света, защото консорциумът бе съвсем готов да заработи.

Дори възнамеряваше да освободи Куинби и Ройс, но снощната катастрофа промени всичко. Колкото и да му беше неприятно телохранителите да се мотаят постоянно наоколо, бяха му необходими за неговото лично спокойствие, ако не за друго.

Утеши се с мисълта, че когато печалбите от неговото рисково начинание потекат, поне ще се отърве от своята досадна съпруга. Питаше се дали при самоубийството и на втората съпруга много хора от висшето общество ще започнат да си задават въпроси. Този път защо да не бъде нещастен случай. Но първо трябваше да се оправи със сегашното бедствие.

Пресегна се зад гърба си и дръпна силно два пъти шнура за звънеца. Куинби и Ройс дотичаха веднага.

Погледна най-напред Куинби. От самото начало стана ясно, че е по-интелигентният. Също така беше по-опасният и по-неприятният.

— Куинби, разкажи ми отново какво се случи снощи в коридора пред моята спалня.

— Вече ви докладвах с най-големи подробности, господин Хейстингс. — Той помръдна пренебрежително с рамене. — Няма какво да добавя.

Гневна вълна заля Елуин. Поведението на Куинби беше възмутително. Рядко показваше явна непочтителност или дързост, но липсата на уважение към по-висшестоящите се усещаше винаги. Несъмнено беше роден в семейство от нисшата класа. Забележително добре беше заличил уличния си акцент, но въпреки всичко той се долавяше постоянно в говора му. Този златен пръстен с оникс, който носеше, явно беше скъп, пръстен на джентълмен, но копелето

работеше за престъпен бос. Как смееше да се смята за равен на един истински благородник?

От друга страна Ройс, тромав и тъп, поне се държеше със съответното уважение към родените с по-високо обществено положение.

„Ако зависеше от мен, щях на секундата да разкарам Куинби“ — помисли си Елуин. Но там беше проблемът, разбира се. Той поиска охрана и според Клемънт Корвъс, Куинби бил най-добрият в екипа му. Елуин не се съмняваше. Само да погледнеше човек в очите на Куинби, и виждаше, че е студен и безчувствен.

— Разкажи отново — заповяда с равен глас Елуин.

— Правех обичайната си обиколка в къщата — започна Куинби с досада, — а Ройс държеше под око градината. Обходих най-горния етаж и слязох по задното стълбище на етажа, където са господарските спални. В коридора се натъкнах на една дама и на един джентълмен. Целуваха се.

— Госпожа Брайс и господин Столбридж.

— Да, макар че не знаех кои са, преди да говоря с лакея.

„Жената определено е била Луиза Брайс“ — убеди се Елуин. Самоличността ѝ бе потвърдена от слугите, които я бяха видели да си тръгва със Столбридж. Нямаше никакво съмнение, че е била селската роднина на лейди Ашли, на която липсваше всякаква изисканост. С очилата си, с грозните си рокли, с тъпите разговори, които водеше, беше като плевел на всеки прием и нито един кавалер не ѝ обръщаше внимание. Единствената загадка беше защо Столбридж е проявил интерес към нея.

Елуин се облегна и се опита да размисли. Ето още един от случаите, когато острата пронизателност на Виктория му липсваше. С голямата си интелигентност винаги разбираше какво мотивира мъжете.

— Знаеш ли горе-долу колко време Столбридж е бил в коридора пред моята спалня? — попита той.

— Не повече от няколко минути — отвърна Куинби. — Когато разпитвах слугите, двама от тях потвърдиха, че са видели господина в балната зала малко преди да го открия на горния етаж.

— Колко време е необходимо да се разбие сейф?

— Зависи от уменията на касоразбивача. Много от професионалистите са бързи. Много бързи.

Ройс се покашля.

— Ще ме прощавате, господине, ама вашият сейф е патентованият „Аполо“.

— И какво от това? — попита Елуин, като с върховно усилие остана спокоен.

— Известни са с това, че само с експлозив могат да бъдат отворени — отговори Ройс. — А снощи подобно нещо не е имало. Експлозив, това де.

— Да го вземат мътните, Столбридж не е професионален касоразбивач. — Елуин стана и започна да кръстосва стаята. — Той е джентълмен.

Куинби се подсмихна подигравателно, но нищо не каза.

Елуин настръхна.

— Какво толкова смешно видя, Куинби?

— Само ми хрумна, че както изглежда, има неписан закон, според който човек от по-низше съсловие не може да се издигне и да стане джентълмен, но няма закон, който да забранява джентълменът да стане престъпник.

„Нахално копеле“ — помисли си Елуин, но не си позволи да спори за тънкостите на социалното положение с човек, роден в калта на Лондон.

— Моето мнение е — каза на глас, — че Столбридж няма причина да стане крадец или касоразбивач. През последните няколко години семейството натрупа голямо богатство. И как, по дяволите, един джентълмен ще изучи занаята на касоразбивач?

— Уместен въпрос — каза Куинби. — Вероятно подобни предмети не се изучават в Оксфорд и Кеймбридж.

Елуин стисна зъби. Не биваше да допуска този човек да отклони вниманието му от наболелия проблем.

Ройс се покашля отново.

— Ще ме прощавате, господине.

Елуин въздъхна.

— Този път за какво се сети, Ройс?

— Името Столбридж, господине — каза охранителят стеснително. — Дали има някаква връзка с господин Маркър Столбридж, джентълменът, който измисли „Аполо“.

Елуин застина като поразен от гръм. Обърна се бавно с отворена уста.

— Моля? — рече сковано. — Маркър Столбридж ли е проектирал моя сейф?

Куинби се смръщи.

— Да те вземат дяволите, какви ги дрънкаш, Ройс?

Ройс се размърда нервно.

— Имам братовчед, който знае туй-онуй за бизнеса с разбиване на каси.

— Сигурно е Бърт — досети се Куинби. — И знае, защото е професионален касоразбивач.

— Вече е в пенсия — побърза да уточни Ройс.

— Продължавай — срязва го Елуин.

— Готово, господине. — Ройс пристъпваше смутено на огромните си крака. — Само съм чувал Бърт да говори за тия неща. Много пъти ми е казал, че професионалистите избягват „Аполо“, защото най-накрая, за да бръкнеш вътре, трябва да им направиш дупка.

Елуин се хвана за облегалката на креслото.

— За какво говориш, Ройс?

— Експлозивите дигат много шум и привличат внимание, а точно туй вашият касоразбивач не е търсел — обясни Ройс, възприемайки поучителен тон. — Особено ако сейфът е разположен в частна къща като тази, която обикновено е пълна с хора.

— Не ме интересува как се разбива сейф — каза Елуин, изричайки думите бавно, както се говореше на идиот. — Очаквам да чуя нещо повече за Маркър Столбридж.

Главата на Ройс се заклати няколко пъти нагоре-надолу.

— Да, господине. Ами, работата е там, господине, че Маркър Столбридж се ползва от възхитата на моя братовчед и на някои негови... ъ-ъ-ъ... колеги заради туй, че държи патента на „Аполо“.

— Проклятие! — На Елуин му се искаше да запрати нещо тежко по най-близката стена. — Антъни Столбридж е израснал в дома на изобретателя на най-сигурния сейф на пазара, същият, който аз случайно притежавам. Ако някой знае как да отвори един „Аполо“, това е той.

— Или баща му — отбеляза услужливо Ройс.

— Как не! Маркър Столбридж не беше тук снощи. Синът му беше.

— Ами жената, госпожа Брайс? — попита Куинби.

— Тя е никоя. — Господарят махна презрително. — Малко нищожество. Столбридж сигурно я използва. Вероятно за да прикрие истинската причина, поради която се е намирал в тази част на къщата, в случай че бъде заловен да излиза от спалнята.

— Струва ми се, че не е благоразумно да правим прибързани заключения — възрази Куинби.

— Нали няма да изкажеш предположение, че госпожа Брайс е разбила този сейф — озъби се Елуин.

Охранителят сви рамене по неговия маниер, подсказващ досада.

— Никога не бива да се подценява една жена.

— Човек трябва да се е побъркал, за да мисли, че тази тъпа жена е умел касоразбивач — сопна се Елуин, — и все пак снощи някой е отворил моя сейф. Който и да е бил, е знаел какво да прави. Няма никакви признаци, че е влизал чужд човек в спалнята. Ако не бях отворил тази сутрин сейфа, още нямаше да знам, че липсват някои много ценни предмети.

Куинби приседна лениво в края на писалището с безгрижието на човек, който се чувства като у дома си.

— Успокойте се, господин Хейстингс. Ще оправим тази работа.

Още един гневен изблик разтърси Елуин.

— Да не си посмял да ме гледаш отвисоко, престъпно копеле. Разкарай се от писалището веднага. Наситих се на твоето безочие. За какъв, по дяволите, се мислиш?

Куинби зяпна. Очите му станаха студени, много студени. Стана бавно, надигайки се като кобра.

Тих ужас прониза Елуин. Напомни си, че Куинби и Ройс приемат заповеди от Клемънт Корвърс, а той ги е изпратил да го пазят. Независимо от това налице беше фактът, че двамата дължаха своето положение в организацията на Корвърс на способността си за хладнокръвно насилие.

Глуватото лице на Ройс придоби израз, без съмнение на вежливо любопитство.

— Ще ме прощавате, господине — започна той. — Както рекохте, по думите на всички господин Столбридж е богат

джентълмен. Защо му е да разбива сейфа ви? На него вашите скъпоценности не му трябват.

„Та именно там е въпросът“ — помисли си Елуин. Престана да стиска облегалката на креслото и се опита да размишлява. Само едно нещо го свързваше със Столбридж: смъртта на Фиона Ризби. И липсваше само проклетото колие. Съвпадение ли? Какво, по дяволите, ставаше тук? След като извадиха Фиона от реката, известно време се носеха слухове, че Столбридж не е повярвал на самоубийството. Дори да е заподозрян, че е убита, какво от това? По всеобщо мнение той е щял да развали годежа. Дори се разпространи клюката, че я е сварил с друг мъж в леглото. Какъв интерес би имал да откъщава за нея? И защо е чакал толкова дълго? Освен това, ако Столбридж беше крадецът, защо е взел доказателствата за изнудване и търговските документи?

Цялата история предизвикваше дълбок смут у него. Почувства се безпомощно объркан и много, много притеснен. Случило се бе нещо ужасно.

Отиде до прозореца и се загледа в градината. Де да имаше с кого да обсъди проблема. Някой, на когото да вярва. Положително нямаше да се довери на Куинби и Ройс. В момента играеше опасна игра с техния работодател. Само това оставаше, да направи някой гаф, който да стигне до ушите на Клемънт Корвъс.

Някога щеше да поиска съвет от Виктория. Беше изключително интелигентна, когато ставаше въпрос да се подредят парченцата от подобен пъзел, но нея я нямаше вече, също и Грентли, единственият, освен Виктория, с когото можеше да се посъветва.

Подвоуми се. „Ами Тарлоу“ — помисли си той. Именно Виктория го избра да бъде невероятният прелъстител на младите дами в схемата за изнудване. Тарлоу имаше своите качества. Според Виктория бил най-красивият мъж в Лондон. Явно и невинните млади жени, които бе прелъстил, мислеха същото.

Но Тарлоу беше и страстен комарджия. И затова естествено им бе толкова полезен. Постоянно търсеше пари да си плати дълговете. Но Виктория не му се доверяваше напълно. „Лоялността на един комарджия трае до следващата игра на карти“ — казваше тя.

И друга неприятна мисъл го споходи. Тарлоу знаеше за Грентли. Проклятие, дали пък той не го бе убил? Потрепери отново от страх при

тази ужасяваща възможност. Да не би Тарлоу да е решил да върти бизнеса с изнудване сам? Може би е започнал, отървавайки се от посредника Грентли, и после е взел от сейфа уличаващите дневници и писма, които сам той беше откраднал от младите дами. Дълбоко се съмняваше, че Тарлоу владее изкуството за разбиване на каси, но не беше чак толкова невероятно. И все пак оставаше въпросът за ролята на Столбридж в тази афера.

Започна да се чувства сякаш го поглъщаха плаващи пясъци.

Обърна се към Куинби и Ройс:

— Ето какъв е планът. Първо, и двамата ще следите Столбридж да не припари отново до мен или до дома ми. Ясен ли бях?

— Да, господине — покорно изрече Ройс.

Куинби сви рамене.

Елуин се двоумеше. Искаше му се отчаяно да заповяда на пазачите да убият и Столбридж, и Тарлоу, но това бе невъзможно; и двамата бяха хора на Корвъс. Престъпният бос едва ли щеше да се съгласи членове на неговата организация да бъдат използвани за убийството на двама джентълмени.

Корвъс не страдаше от излишни скрупули, но убийството на двама благородници, единият от които беше известен във висшето общество, щеше да бъде опасно за човек в неговото положение. Това престъпление би привлякло вниманието на Скотланд Ярд. Корвъс нямаше основание да поема такъв риск.

— Второ — продължи Елуин, — искам да наема човек, който да следи мъж на име Тарлоу. Живее на Харли Стрийт. Предполагам, че познавате някой подходящ за целта.

Куинби сви рамене отново.

Ройс се покашля.

— Има един тип, Тихата стъпка му викат, който може да се хване на такава работа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Малко след два часа същия следобед на входната врата се почука и ударите на месинговото чукче прозвучаха с отмерена точност и абсолютна самоувереност. Някой беше застанал на прага, изисквайки и настоявайки да бъде приет.

Сърцето на Луиза заби по-силно. Тя се помъчи да потисне трепета и вълнението си, но напразно. „Съсредоточи се върху работата, която ти предстои. Не се разсейвай“ — опита се да си внуши.

Покрай отворената врата мина госпожа Голд, бършейки ръце в престилката си.

Ема надникна в кабинета. Носеше старата рокля, с която работеше в оранжерията.

Предчувствие оживи очите ѝ.

— Надявам се, че е твоят господин Столбридж.

— Той не е моят господин Столбридж. — Луиза остави молива много прилежно, като се стараше да изглежда невъзмутима и спокойна. — Но сигурно е той. Каза, че ще намине днес следобед да си получи хонорара.

Ема изсумтя, все пак изискано, и се подсмивва.

— Като че ли на Столбридж му трябват твоите пари. Дълбоко се съмнявам, че затова идва.

Входната врата се отвори. От фойето се чу нисък, мъжки глас. Трепет обзе Луиза, косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. „Успокой се. Това е делова среща, не любовна“ — каза си.

След миг икономката се появи, впечатлена, но не и любопитна.

— Господин Столбридж е дошъл при вас, госпожо Брайс. Каза, че го очаквате.

„Госпожа Голд има право да се интересува“ — помисли си Луиза. Досега единственият джентълмен, редовен посетител на Ардън Скуеър № 22, беше господин Росмартин, шейсет и пет годишен обожател на Ема, член на Обществото на любителите на градини. Дватамата споделяха една и съща страст към орхидеите. След като

знаеше доста за авантюристичното минало на Ема, Луиза беше напълно убедена, че споделяха и по-друга страст. Дискретно, разбира се.

— Моля, поканете го, госпожо Голд — каза Ема, запазвайки доста трудно хладнокръвие. — После ни пригответе пресен чай, ако нямате нищо против.

— Да, мадам.

Госпожа Голд изчезна към фойето. Отекнаха мъжки стъпки.

Икономката се показва отново на вратата:

— Господин Столбридж.

Луиза усети как цялото ѝ същество се напруга при вида на Антъни. До този момент го беше виждала само на светлината на свещи в бална зала или обгърнат от тъмнината на неосветената карета. Питаше се понякога дали тревожното чувство, което изпитваше в негово присъствие, ще изчезне на дневна светлина. Но Антъни беше елегантен и точно толкова вълнуващо опасен с тъмносив жакет и панталони в подходящ цвят, както и с вечерно облекло. Носеше широка вратовръзка на райета и риза по последна мода с щръкнали кранчета на якичката. Черната му коса беше пригладена над високото чело. Харесваше ѝ, че се бръсне гладко. Мустаците бяха много модни, но не бяха по вкуса ѝ.

Той сведе глава с мъжка грация.

— Дами — каза вежливо.

Госпожа Голд се понесе към кухнята. Настъпи мълчание. Антъни чакаше явно развеселен.

Луиза най-после схвана, че Ема ѝ прави незабележими знаци. Осъзна, че само седи и зяпа Антъни. Смутена, дойде на себе си, за да ги представи.

— Добро утро, господин Столбридж — изрече бързо. — Моля, заповядайте. Предполагам, че се познавате с лейди Аштън?

— Разбира се. — Той се приближи и взе ръката на Ема с лек поклон. — За мен е удоволствие да ви видя отново, мадам.

— Господин Столбридж — отвърна тя. — Моля, седнете, господине.

— Благодаря.

Прекося късото разстояние и седна на другия свободен стол. Погледна Луиза и вдигна вежди с безмълвен въпрос.

— Всичко е наред, господине — каза тя. — Обясних на Ема необичайните обстоятелства около нашето съдружие. Можете да говорите спокойно пред нея.

Антъни погледна Ема заинтригуван.

— И вие ли сте се включили в преследването на доказателства за инвестициите на Хейстингс в публичния дом?

Лейди Аштън се усмихна.

— Не. Проектът е на Луиза, но с радост ѝ помагам, както мога.

— За да има възможност да претърсва домовете на лицата под въпрос ли ѝ осигурявате покани?

Ема беше впечатлена:

— Колко сте досетлив, господине. Понякога се опитвам да ѝ помогна точно по този начин.

Луиза деликатно се покашля.

— До какво заключение стигнахте във връзка с доказателствата за изнудване, господин Столбридж?

— Прочетох дневниците и писмата. Изглежда, че пет дами са били изнудвани. Както заподозрях снощи, не младите, а старите дами плащат. Във всеки един от случаите те са богати роднини в напреднала възраст, които случайно са и с крехко здраве.

— Защо се поддават на изнудване?

— Плащат, за да спасят репутацията на младо роднинско момиче, което е било компрометирано.

— Колко ужасно! — Луиза замълча и се намръщи. — Хейстингс ли ги злепоставя? Струва ми се, обективно погледнато, че той не е грозен, но бих казала, че е твърде стар, за да се хареса на някоя много млада дама.

— Този е един от интересните аспекти в ситуацията — отбеляза Антъни. — Всяка една от младите жени е била подведена от мъж, описан в техните писма и дневници като *гръцки бог със златна коса, най-красивият мъж на земята, рицар в блестящи доспехи*. Дамите до една отбелязват, че е около трийсетгодишен.

— Хейстингс е с прошарена черна коса и е прехвърлил четирийсетте — уточни Ема.

— Да — съгласи се посетителят. — Ще се погрижа незабавно дневниците и писмата да бъдат върнати анонимно на техните

собственички и да уверя жертвите, че повече няма да бъдат изнудвани. Както и да е, по този въпрос няма какво повече да направим.

— Разбира се — добави Луиза. — Не бива да рискуваме самоличността на жертвите да се разкрие.

— Не, не бива. — Той срещна погледа ѝ. — Нито пък самите те биха ни помогнали. Госпожо Брайс, време е да обсъдим моя хонорар за работата, която свърших снощи.

Луиза изправи гръб.

— Да, разбира се. Колко струва такава услуга?

— Не искам вашите пари. Искам сведения.

Тя застина.

— Моля?

— Дойдох днес, за да поставя картите си на масата. Като възнаграждение за снощи се надявам, че ще бъдете така добра да направите същото.

— Какво имате предвид?

— Обясних, че благодарение на колието, което намерих в сейфа, за мен е извън всякакво съмнение, че Елуин Хейстингс е убил Фиона Ризби.

— Да, казахте го — съгласи се тя учтиво.

Усмивката му беше безумно студена.

— Виждам, че се съмнявате.

— Извинете, че ще ви прекъсна — намеси се Ема със спокоен тон, — но ми хрумна да подсказва на Луиза, че може би имате причини да хвърлите вината върху Елуин Хейстингс. Не е същото, като да се докаже, че той я е убил.

Антъни кимна и веднага схвана намека.

— Да, разбира се. Питате се дали онези слухове ще ми попречат на брачното тържище в определени кръгове от обществото. Правите си заключение, че навярно подреждам фактите така, че друг да бъде отговорен за престъплението, за да изчистя името си.

Луиза трепна при изричането на „брачно тържище“.

Ема вдигна вежда.

— Ще признаете, че подобна възможност не може да бъде напълно пренебрегната.

Антъни я погледна право в очите.

— В момента мога да ви предложа само моята дума, че това не е вярно. Снощи открих доказателството, което ме убеди, че Елуин Хейстингс е убил Фиона, но изникна друг въпрос, чийто отговор възнамерявам да получа.

— Какъв въпрос? — попита Луиза.

— Абсолютно сигурен съм, че той я е убил, но нямам представа защо. Нищо не свързва Фиона Ризби и Елуин Хейстингс, освен че бяха на един и същи бал в нощта, когато тя изчезна.

— На бала са присъствали цяла тълпа хора — посочи тя. — Как стеснихте кръга от заподозрени до Елуин Хейстингс?

— Има няколко факта, които ме озадачиха. Първият е смъртта на неговата съпруга няколко дена по-късно. Самоубийствата на две жени от висшето общество, извършени по съвсем еднакъв начин само в рамките една седмица, ми се сториха невероятно съвпадение, да не кажа и повече.

Луиза потропваше с молива върху пресата с попивателна хартия.

— Може би едното е вдъхновило другото. Жена, обзета от меланхолия, случайно прочита за самоубийството на друга и решава да свърши със себе си по същия начин.

Ема сви вежди.

— Не познавах добре Виктория, но бях шокирана от новината за нейната смърт миналата година. Тогава си помислих, че не е от хората, склонни към самоубийство.

— Моето впечатление беше същото — каза Антъни. — А за Фиона съм още по-сигурен, че никога не би посегнала на живота си.

Вратата се отвори отново. Госпожа Голд постави подноса с чая на масата пред Ема.

— Аз ще наляя чая, госпожо Голд — каза лейди Аштън. — Благодаря.

Никой не проговори, докато икономката не излезе и не затвори вратата.

— Споменахте, че съпадението по време и обстоятелства на двете самоубийства е привлякло вниманието ви.

Той се намести още по-удобно в креслото и я погледна.

— Всъщност самоубийствата бяха три през онзи месец. Третата беше Джоана Баркли, жената, която уби лорд Гавин. Може би си

спомняте името. Убийството предизвика голяма сензация във вестниците.

Луиза се вцепени. Душата ѝ се вледени от страх. Много внимателно избягваше да погледне Ема.

— Да — едва продума. — Дочух нещо.

Ако не говореше, успяваше да диша нормално. Ужасът, стаен дълбоко у нея, взе да се надига. Не беше възможно Антъни да знае коя е. Що се отнасяше до света, Джоана Баркли бе мъртва. Обществото отдавна беше забравило скандала около смъртта на лорд Гавин.

Но лорд Гавин имаше роднини. Беше женен. Остави вдовица. Лейди Гавин не се показваше в обществото, разбира се, защото беше още в траур. Независимо от това беше някъде наблизо. Може би Антъни се познаваше с нея. Може би беше видял връзка със смъртта на Фиона и Виктория. Може би чувстваше необходимост да разследва самоубийството на Джоана Баркли...

— Госпожо Брайс?

Подскочи, сепната от гласа му. Той я наблюдаваше с обезпокоено и озадачено изражение.

— Съжалявам — изрече бързо. — Замислих се върху думите ви, господине.

Ема я погледна загрижено.

— Да не би да ти прилоша, мила?

— Не, ни най-малко.

Направи усилие и обузда страховете си: „Стегни се. Даваш воля на въображението си. Ще се справяш с тази ситуация стъпка по стъпка.“

— Моля продължете, господине — каза хладно. — Какво предполагате за третото самоубийство?

Той продължи да я гледа мълчаливо. Не ѝ хареса изпитателният му поглед. Най-накрая наклони леко глава, сякаш приемаше обяснението ѝ.

— Направих някои проучвания около самоубийството на госпожица Баркли — каза той, — но бях принуден да заключа, че няма връзка със смъртта на Фиона и Виктория Хейстингс. Госпожица Баркли е била букинист. Не е имала никакви връзки с висшето общество и няма никакъв знак, че Хейстингс я е познавал. Била е специалистка в областта на редките и ценни книги. Нейната клиентела

се е състояла предимно от колекционери. Хейстингс не се интересува от книги.

„Отишъл е дотам, че да разследва!“ — Тази мисъл накара Луиза да се изпотн. За да се поуспокои, започна да бърше с носна кърпичка стъклата на очилата си.

— Хм — измънка, за да изглежда замислена.

— Доколкото си спомням — обади се Ема, хладнокръвна както винаги в кризисни моменти, — клюкарските вестници обявиха, че няма никаква тайнственост около смъртта на госпожица Баркли. Имала е сериозен мотив да посегне на живота си. Знаела е, че ще я арестуват за смъртта на лорд Гавин. Не е могла да понесе мисълта за изпитанията, които са я очаквали.

— Именно. Убедих се, че е безсмислено да разследвам повече по тази линия. — Не откъсваше очи от Луиза той. — Но другите две самоубийства, на Фиона и на госпожа Хейстингс, не ми дават покой. Събрах и други сведения, този път за делата на Елуин Хейстингс.

Луиза спря изведнъж да бърше очилата си. Сложи си ги и се вгледа в него.

— Попаднахте ли на нещо, което да буди съмнения у вас.

— За съжаление не. Хейстингс се е включил в един инвеститорски консорциум по време на смъртта на Фиона, но не открих никаква връзка между нея и неговите финансови афери.

Тя се покашля:

— Извинете, че ще попитам, но ми се струва необходимо. Възможно ли е Фиона и господин Хейстингс да са имали интимна връзка?

— Изключено.

Отрече категорично и недвусмислено. Въпросът не подлежеше на разисквания.

— Разбирам — каза тя. — Много добре.

— Говорих с няколко души, които са видели Фиона и семейство Хейстингс на бала онази вечер. Явно господин и госпожа Хейстингс са излезли в градината на свеж въздух. Забелязали са и Фиона да напуска балната зала. Била е сама и също отишла в градината.

Ема му подаде чаша чай.

— През онази вечер сигурно е имало много хора в парка.

— Точно така. — Антъни взе чашата с чинийката и ги постави на масичката до себе си. — Във всеки случай видели са семейство Хейстингс да се връща от градината след известно време. Поръчали да им докарат каретата и си тръгнали почти веднага.

— А госпожица Ризби? — попита Луиза.

— Никой повече не я видя жива — студено изрече той.

— Не разбирам. Нима твърдите, че не са я забелязали да се връща в балната зала?

— Да, госпожо Брайс, точно това твърдя. Отишла е сама в парка и не се е върнала. Когато призори я извадиха от реката, беше с роклята, която носеше на бала. Колието го нямаше. Решиха, че се е откачило и е потънало.

Ема замислено пиеше чая си.

— Не бях чувала тези подробности.

— По очевидни причини семейство Ризби държеше да се пазят в тайна, доколкото е възможно — каза Антъни.

— Продължавайте — помоли настойчиво Луиза, увлечена от разказа. — Има ли някаква друга улика, която ви накара да свържете смъртта на двете жени?

— При аутопсията се установи, че Фиона има следи от удар по главата. Заключение на специалистите беше, че при скачането в реката се е ударила в подводна скала, но има и други възможности.

Луиза се овладя и не се разтрепери. Наистина има и друг начин човек да бъде ударен. С ръжен например ударът може да се окаже смъртоносен.

Докосна с език внезапно пресъхналите си устни.

— Това ли е всичко, което разбрахте, що се отнася до улики.

— Да — отвърна той. — Най-накрая бях принуден да се откажа от разследването.

— Не разбирам — попита Луиза, — при това положение какво ви накара да се изложите на опасност, за да отворите сейфа на Хейстингс снощи?

— Мнимото самоубийство на един човек — Филип Грентли преди две седмици — отговори той.

Луиза погледна учудено Ема. Тя поклати глава в знак, че е също толкова озадачена. Това означаваше, че Грентли няма нищо общо с висшето общество.

Луиза се обърна отново към Антъни:

— Кой е бил Филип Грентли?

— Моят информатор ми каза, че Грентли и Хейстингс са се познавали. Изглежда, че Грентли се е занимавал със сделките му. Хейстингс тъкмо е основавал друг инвеститорски консорциум, точно както миналата година по време на смъртта на Фиона и на госпожа Хейстингс. Съпадението ми се стори твърде любопитно, за да го пренебрегна.

На Луиза изведнъж ѝ стана ясно. Наведе се напред силно възбудена.

— Ето защо бяхме на едни и същи балове и приеми през изминалата седмица. И двамата сме търсели сведения за другите членове на консорциума на Хейстингс.

— Да. — Той се усмихна вяло. — Забелязах ви, когато едва не се препънах във вас в библиотеката на Хамънд.

Тя тъкмо беше взела чашата с чинийката. Потресена, едва не ги изпусна и порцеланът иззвъня.

— Какво говорите?

— На бала у Хамънд влязохте в библиотеката по начин, който може да се опише само с думата „крадешком“, трийсет секунди след като аз бях влязъл.

Тя се втренчи в него ужасена.

— Нима сте били в библиотеката онази вечер?

— Скрих се зад завесите — отговори той. — Бях малко тромав. Не си спомням кога за последен път ми се е налагало да се крия така.

— Божичко! — Луиза се опомни и се отпусна на облегалката. — Били сте в библиотеката, когато я претърсвах! А пък аз си мислех, че никой не ме е забелязал.

— Както можете да се досетите, изгарях от любопитство — каза Антъни, наблюдавайки я внимателно.

— Малко по-късно същата вечер помолихте да бъдете представен — отбеляза Ема.

„Тогава за пръв път танцува с мен“ — помисли си тъжно Луиза. Вечерта, когато се поотпусна, и се размечта.

— След няколко вечери забелязах, че се измъквате, за да огледате библиотеката на Уелсуърт — продължи Антъни, без да откъсва очи от Луиза, — и тогава се досетих, че и двамата се интересуваме от

Хейстингс. Снощи потвърдихте теорията ми. Мисля, че е време да обединим източниците си на информация.

— Хм — измънка Луиза.

— Преди да продължим — добави Антъни, — имам един въпрос. Като се има предвид колко много ви се доверих, ще ви бъда благодарен, ако ми отговорите. В действителност е справедливо да кажем, че заслужавам да ми отговорите.

Тя се облегна.

— Искате да знаете защо разследвам финансовите дела на Хейстингс.

— Струва ми се основателен въпрос при тези обстоятелства.

„Основателен или не, длъжна съм да отговоря“ — реши тя. Ако не отговори, той вероятно ще откаже подкрепата си. А вече ѝ стана ясно, че само по този начин ще успее да доведе до край своето разследване. Съблазънта да съобщи за две убийства във висшето общество беше непреодолима.

— Много добре, господине, ще ви отговоря, но при едно условие.

Ема сви устни.

— Луиза, не съм убедена, че идеята е благоразумна.

— Извини ме — каза мило Луиза, — но чувствам, че друго не ми остава. — Погледна Антъни. — Съгласен ли сте?

— Зависи от условието — отвърна спокойно той.

— Ако желаете да ви помагам в тази работа, трябва да се съгласите на съдружие.

Антъни присви леко очи.

— Нима искате да се замесите в разследване на убийство, госпожо Брайс?

— Искам да ви помагам да разследвате господин Хейстингс — поправи го тя с равен тон. — Все още не съм убедена, че сте прав, като го обвинявате за две убийства. Независимо от това възбудихте достатъчно любопитството ми, за да поискам да се поразровя по-надълбоко.

— Защо, по дяволите, искате да помагате в преследването на убиец? Опасно е.

— Да — намеси се бързо Ема. — Много е опасно. Луиза, наистина си мисля, че не бива да продължаваш с този план. *И без това*

достатъчно рискува.

Настъпи кратко мълчание. Антъни насочи вниманието си върху Ема.

„Подуши следата — помисли си Луиза. — Вече нищо няма да го отклони.“

— Много добре, господине — скръсти ръце тя. — Ще ви обясня, но ви предупреждавам, че ще трябва да си сътрудничим, друга възможност няма. Ако откажете, вероятно ще продължим да се препъваме един в друг.

Той я гледаше замислено.

— Госпожо Брайс, толкова ли ви отегчава обществото, та сте готова да се изложите на сериозни опасности, само за да разсейвате скуката си?

— Ще ви призная нещо, което знаят двама-трима души. Ема е една от тях. Другият е редакторът и издател на „Срочен репортер“.

— Този дланпробен вестник! Какво общо имате, по дяволите, с жълта преса, която процъфтява, подхранвана от жестоките сензации?

„Очаквах подобна реакция“ — напомни си тя. Независимо от това се засегна и се ядоса от неговата нехайна и презрителна реакция.

— Случайно съм кореспондентка на този дланпробен вестник — съобщи хладно.

Антъни онемя. „За пръв път — мина ѝ през ума — го виждам абсолютно смаян.“ Дали пък не изпита задоволство от този обрат? Без съмнение мнението му за нея се промени, но поне успя да го извади от равновесие. Имаше чувството, че това не се случва много често.

— Кореспондентка ли? — повтори той със съвсем безизразен тон.

— Анонимна — уточни тя. — Пиша под псевдоним *Дописник Фантом*.

— Е, така ми се пада. — Той поклати глава и се подсмивва леко.

Луиза го погледна гневно.

— Смешна ли ви се вижда моята професия, господине?

— „Поразителна“ би била по-точната дума. — Той позамълча. — Моята сестра безумно ще се радва да се запознае с вас.

— Чете ли моята рубрика? — зарадва се Луиза.

— Естествено, но ще се зарадва не само по тази причина. Случайно двете имате нещо много общо.

— Не разбирам. Да не би сестра ви също да е кореспондентка?

— Не, но има сходна професия и освен това е принудена като вас да крие самоличността си.

— С какво се занимава? — попита тя нетърпеливо. Не познаваше друга жена с фалшива самоличност.

— Пише пиеси под името И. Дж. Харис.

— Гледала съм нейни пиеси. — Луиза едва сдържаше вълнението си. — Поставят се в театър „Олимпия“. В момента се играе „Нощ на пътя край Сатън“. Гледах я миналата седмица. Имаше няколко много силни сцени, от които най-изумителната беше с потъването на кораб в морето.

— Да, зная.

— Човек остава с впечатление, че героинята се е удавила, защото има тайна любовна връзка, а пък всеки е наясно, че такава любов има нещастен край в драми със сантиментален сюжет. Въпреки всичко в последната минута я спасява един джентълмен. За жалост не е Найджъл, мъжът, когото обича.

— Доколкото си спомням, той беше женен.

— Да, но той не е знаел, разбирате ли? Мислел жена си за мъртва, докато в действителност тя е била затворена в лудница от нейния коварен брат.

— Уверявам ви, госпожо Брайс, гледал съм пиесата. Не е необходимо да ми я разказвате.

Тя се смути и се изчерви.

Ема се подсмихна.

— Луиза е голяма почитателка на пиесите на сестра ви.

— И аз разбрах. — Антъни вдигна вежди. — Случайно съм чел някои от вашите отзиви, госпожо Брайс.

— Изненадана съм от признанието, че сте чели каквото и да е, отпечатано в „Срочен репортер“.

И все пак потръпна от радост. Той беше чел нейни статии.

— „Срочен репортер“ има две категории читатели — каза сухо той. — Тези, които си признават, че го четат, и другите, които не си признават. Това важи най-вече, откакто започнаха да се отпечатват репортажите на *Дописника Фантом*. Моите най-искрени поздравления, госпожо Брайс. Успяхте да смаете обществото с разкрития за скандали около най-високопоставени особи.

Луиза изпита внезапна необходимост да се защити:

— Не се интересувам от един скандал заради сензацията. Желанието за справедливост ме мотивира, господине.

Той присмехулно повдигна вежда.

— Справедливост ли?

— Много често хора от висшето общество злоупотребяват със своето положение и власт. Възползват се от по-слабохарактерните, като знаят отлично, че вероятността да платят за престъпленията си е незначителна.

— Ах, да. Чувствате се призвана да раздавате правосъдие, като разобличавате такива хора ли?

— Почти нищо друго не може да се направи. — Тя разпери ръце. — Едва ли има човек, който да не знае, че фактически е невъзможно Скотланд Ярд да води разследване във висшето общество. Всички врати се затварят и няма начин да се отворят. Сам казахте, че е изключено полицията да претърси къщата на Хейстингс.

— Вярно е. Все пак...

— Благодарение на Ема съм в много изгодна позиция — продължи тя. — Мога да се движа сред най-отбрани кръгове, без да привличам внимание.

Той погледна бегло лейди Аштън.

Ема наля още чай.

— Държа да подчертая, че беше интересно.

— Искам да бъде ясно, че се гордея с прецизността си — додаде Луиза. — Винаги разследвам много старателно, преди да напиша репортаж. Не искам в никакъв случай да причиня страдание или унижение на невинен човек.

— Достатъчно — вдигна ръка Антъни. — Не се съмнявам в усърдието ви или в намеренията ви, госпожо Брайс.

Тя си поотдъхна.

— Питам се как се добирате до информация — продължи той. — И мога ли да предположа, че разполагате с информатори?

— Да — отвърна му, отново застана нащрек.

— Бих искал да узная името на човека, който ви насочи по следите на Хейстингс.

Тя се подвоуми за момент. Миранда Фосет се забавляваше със своята роля на задкулисен източник на тайни за кореспондентите на

вестници. Положително щеше да я убеди да помогне на Антъни в преследването на улики, но само при положение че ѝ внуши доверие към него.

— Моят информатор може да се съгласи да ви помогне, но не давам гаранции.

В очите на Антъни проблесна прикрито нетърпение.

— Разбирам.

Луиза склочи ръце.

— Нека да повторя още веднъж много ясно, господине — рече хладно. — Разговорът ни приключва на секундата, ако не сте съгласен да бъда ваша равностойна партньорка в разнищването на този случай.

Очите му се присвиха опасно.

— Не мисля, че е много разумно, госпожо Брайс.

— Не мисля, че имате избор, господин Столбридж.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След десет минути слезе по стълбището на къщата на № 12, пресече улицата и се запъти към градинката в центъра на площада. Беше в настроение, което никой не би нарекъл ведро.

Луиза беше кореспондентка на „Срочен репортер“. Тази информация дойде като гръм от ясно небе и го свари съвсем неподготвен. Никога не беше чувал за жена-репортерка, да не говорим за такава, която си върши работата, движейки се в общество, където простосмъртните нямат място.

Кариерата ѝ бе поразителна и обясняваше много от онова, което бе събудило любопитството му през последните дни, включително и тайните ѝ набези у семействата Уелсуърт, Хамънд, както и интереса ѝ към Хейстингс. Обясняваше и грозните рокли, и очилата, и отегчителните разговори на всеки прием. Луиза беше готова на всичко, за да е сигурна, че хората няма да я забелязват. Но и да не ѝ се харесва, губеше от своята скъпоценна анонимност, след като името ѝ бе свързано с неговото.

Както вървеше между дърветата, изведнъж се озова на малка поляна в средата на градината. Подмина две пейки, изработени красиво от ковано желязо и боядисани зелени, и една статуя на нимфа. Излезе в другия край на градината, пресече улицата, зави покрай ъгъла и хлътна в някаква тясна уличка. Когато стигна оживена улица, поразмисли и се отказа от идеята да спре някой файтон. Чувстваше необходимост да прогони неудовлетворението, която се загнезди у него след сделката с Луиза.

Не искаше тя да се замесва в тази работа, но, изглежда, друга възможност нямаше. Тя му даде да разбере много ясно, че с него или без него ще продължи да разследва Хейстингс. Оставаше му само едно — да я държи под око. „А това вероятно няма да бъде лесно“ — заключи той.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Зная, че едва ли ще те разубедея — каза Ема. — Все пак ще опитам. Твърде много опасности води след себе си този случай.

Луиза стана и отиде до прозореца, който гледаше към градината.

— И преди съм рискувала.

— Но не като сега. Никога не си разследвала убийство.

— Именно заради това не мога да пропусна тази възможност. История за потресаващите убийства на две жени от висшето общество, свързани евентуално с Елуин Хейстингс, е много важна, за да я пренебрегна. Хора като Хейстингс рядко плащат за престъпленията си. Представи си, че един от тях бъде предаден на правосъдието.

— Не забравяй, че не знаеш дали той е убивал изобщо. Разполагаш само с мнението на господин Столбридж за събитията, което не е достатъчно. Както ти казах, той може да има лични причини да стовари вината върху някого.

Луиза се бе загледала в градината.

— Ема, не вярвам, че той разследва само за да изчисти името си. Честно казано, не вярвам, че го е грижа за мнението на обществото. Интуицията ми подсказва, че е абсолютно убеден във вината на Хейстингс за убийството на Фиона. Решил е твърдо да получи правосъдие за нея.

— Навярно ти се иска да му припишеш такива благородни подбуди, защото ще ти бъде приятно да имате нещо общо — каза Ема нежно. — И двамата търсите справедливост, правосъдие и така нататък, и така нататък.

— Може и да имаш право. — Луиза се обърна към нея. — Така или иначе възнамерявам да стигна до дъното на тази работа.

— Не ме разбирай погрешно, скъпа, към твоята работа като кореспондентка изпитвам само възхищение, но се страхувам, че ставаш безразсъдна в търсенето на справедливост във висшето общество.

— Благодаря ти за загрижеността и обещавам да бъда внимателна.

Ема въздъхна.

— Твоят някогашен гняв към лорд Гавин и страхът ти от него те тласкат към това безразсъдство. Той е мъртъв, но още те преследва.

— Няма да споря с теб по този повод. Случилото се миналата година беше кошмар, който ще ме съпровожда до края на дните ми. Вероятно това ме подтикна да се захвана с опасна професия. Същевременно чувствам, че е мое призвание. Работата ми като кореспондента *Дописник Фантом* ми носи удовлетворение, както нищо друго.

— Твърдо ли си решила да спазиш споразумението с Антъни Столбридж?

— Друго не ми остава. — Луиза се вкопчи в подпрозоречната дъска. — Сигурно я е обичал много, Ема.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Антъни изкачи стълбите пред голямата къща на Брактън Стрийт. Не знаеше какво го очаква и със свито сърце почука с лъскавото месингово чукче. Дочуха се стъпки. Вратата се отвори и на прага застана висок, кльоцав, сивокос мъж с костюм на иконом.

— Господин Столбридж, сър, моля заповядайте.

— Добър ден, Шатъл. — Антъни влезе в антрето и хвърли шапката си на масата с мраморен плот до входната врата. — Надявам се, че при теб всичко е наред.

— В отлично здраве съм, господине, благодаря. — Шатъл затвори вратата. — Майка ви и сестра ви са в библиотеката. Баща ви естествено е в работилницата си.

— Благодаря.

Антъни тръгна по коридора и застана тихо до отворената врата на библиотеката, подготвяйки се за атаката. Там имаше голямо писалище и статив, разположени така, че върху тях да пада светлината от френския прозорец, гледащ към просторна градина. Майка му, Джорджиана, седеше пред статива с четка за рисуване в ръка. Слънчевите лъчи открояваха сребристите нишки в черната ѝ коса. Висока и грациозна, тя приближаваше шейсетте. Върху роклята си носеше престилка, цялата на петна от бои. Кларис седеше на писалището, задълбочена над своя ръкопис. Без съмнение последната пиеса за театър „Олимпия“. Облак червени къдрици обрамчваше лицето ѝ на фея.

— Добър ден, дами — обади се той откъм вратата. — И двете изглеждате много заети. Няма да ви досаждам. — Накани се да си тръгне. — Минавам само да си поприказвам с татко.

— Тони! — Кларис вдигна поглед. — Върни се. Да не си посмял да се измъкнеш без обяснения.

— Съжалявам — извини се Антъни, отправяйки се към коридора. — В момента малко бързам. По-късно може би.

— Не, никакво „по-късно“ — заяви Джорджиана. — Тя остави четката. — Баба ти беше тук преди по-малко от час и ни разказа всичко.

Той тихо изруга. Баба му, лейди Пейн, беше неукротима дама, която никога не се отказа да живее според името и титлата си. Главното ѝ занимание, доколкото му бе известно, беше да се меси в семейните работи. При един или друг случай те всички бяха страдали от нейната намеса, но напоследък бе съсредоточила маниакално вниманието си върху него.

А и не само тя. Тези дни като че ли всеки от многолюдния клан беше концентрирал добронамереното си без съмнение внимание върху неговата особа. За щастие единствените членове на големия род Столбридж, които в момента се намираха в града, бяха баба му, майка му, баща му и сестра му.

Въпреки това, като се имаше предвид острата като бръснач интелигентност и енергичната сила на волята, с които се характеризираше почти всяко листо от родословното дърво, никак не беше чудно, че напоследък избягваше по всякакъв начин дори четиримата си роднини, които случайно бяха в Лондон.

— Вярно ли е? — нетърпеливо попита Кларис. — Наистина ли си се изнесъл набързо снощи от бала у Хейстингс с мистериозната вдовица госпожа Брайс и после си я отвел с твоята карета?

Обичаше сестра си. Тя беше с няколко години по-малка от него, остроумна, състрадателна по природа, изобщо много забавна и интересна, но не можеше да се отрече, че имаше вкус към драматичното, вероятно страничен ефект от нейния писателски талант.

— С госпожа Брайс си тръгнахме заедно от бала — отговори той, като подбираше много внимателно думите си. — Но ние слязохме по стълбите и влязохме в каретата по най-обикновен начин. Доколкото си спомням, не е имало никакво „изнасяне набързо“. А сега, ако позволите, отивам при татко.

— Почакай, трябва да ни кажеш нещо повече за нея — настоя Джорджиана. — Коя е тя? Какво е потеклото ѝ? Какво се е случило с господин Брайс? Баба ти почти нищо не знаеше. Знаеше само, че е далечна роднина на лейди Аштън и че няма никакъв усет за мода и стил.

При тези думи Антъни се усмихна.

— Липсата на подробни сведения сигурно са я разочаровали изключително много.

— Наистина ли носи очила, когато отива на бал? — попита Кларис.

— Да — потвърди той.

— Е? — подкани го майка му. — Ами съпругът ѝ?

— За господин Брайс нищо не знам — призна той. — По-важното е, че не е на този свят.

— Баба каза, че госпожа Брайс не е в траур, тъй че съпругът ѝ сигурно е починал преди три-четири години — предположи Кларис.

— Да, логично е — съгласи се Антъни.

— Баба ти отбеляза, че тя няма вид на жена, която разполага със свои средства — вметна Джорджиана. — Очевидно лейди Аштън от добрина я е взела под крилото си.

— Сигурно е така — отново се съгласи Антъни. — А сега, ако ме извините...

— Каква е тя? — попита Кларис.

Преди да отговори, той посвети няколко секунди на размисъл.

— Необикновена — каза най-накрая.

— Как така необикновена? — продължи да пита сестра му. — Искаме подробности, Тони. Тази е първата жена, към която проявяваш интерес след смъртта на Фиона. Разкажи ни поне малко за нея.

— Измежду другите неща тя се възхищава от твоите пиеси — подхвърли той.

— Нима си ѝ казал, че пиша за „Олимпия“?

Очите на Кларис се уголемиха.

— Стори ми се очарована, че героинята, която има тайна любовна връзка в „Нощ на пътя край Сатън“ не се удавя на края, макар и да не я спасява нейният прелъстител.

— Нямаше как Найджъл да я спаси — обясни сестра му. — Той е женен.

— Опитах се да ѝ го обясня — прибави Антъни и най-сетне успя да се измъкне.

Изкачи стълбите и тръгна по дългия коридор към голямата стая в задната част на къщата. Според архитектурния проект това пространство е било предназначено за господарска спалня и

всекидневна, но всъщност баща му си бе устроил тук работилница и беше така, откакто се помнеше.

Приглушен звън на метал кънтеше в коридора на горния етаж. Звук, с който бе привикнал от детството си. Беше прекарвал безброй часове в работилницата. Когато не бе помагал на баща си, беше играл с уникалните играчки, механични и с часовникови механизми, които баща му изработваше за него.

„Така е, щом си имаш баща изобретател — помисли си той, отваряйки вратата. — Животът никога не е скучен.“

— Ти ли си, Кларис? — Маркър Столбридж стоеше с гръб към вратата. Не се обърна. — Още не съм завършил проекта за твоята горяща къща. Опасявам се, че проблемът донякъде е в химикалите, с които се създава пушек. Веществото дими прекалено много. Публиката няма да вижда какво става на сцената.

Антъни затвори вратата, скръсти ръце и се подпря на стената.

— Да изгори къща ли е намислила Кларис?

— Тони! Идваш тъкмо навреме. — Маркър остави един гаечен ключ и се обърна. — Изпратих ти съобщение преди часове. — Къде, да му се не види, се дяна?

Както беше с грамадна кожена престилка, изцапани с грес риза и панталони и с груби ботуши, баща му лесно щеше да мина за докер или дърводелец, прецени Антъни. Положително не представляваше типичен образец на английски джентълмен с дълга потомствена линия от себеподобни.

Маркър бе получил инженерно образование. Според всички, които го бяха познавали в детството му, постоянно изобретявал разни неща. Сега беше на шейсет и няколко години — грамаден мъж със сръчни ръце и дръзко лице. Зеленикавозлатистите му очи придобиваха смущаващо остър и съсредоточен израз, когато бе погълнат от някое от своите безбройни изобретения. Друг път ставаше отнесен и вял. Всички познаваха това изражение. Маркър си представяше някой нов механизъм.

— Извинете ме, сър — каза Антъни. — Днес бях зает, а като дойдох, трудно се измъкнах от инквизиторите на долния етаж.

Маркър си избърса ръцете с един парцал.

— Предполагам, че майката ти и сестра ти са те разпитвали. Баба ти вчера ни посети.

— Чух. Каж ми за горящата къща на Кларис.

— Още една от нейните потресаващи истории. Тя твърди, че съперничеството вече е жестоко. Всеки театър се стреми да надмине другите с драматични ефекти на сцената. Привидения, бури, летящи влакове, въртящи се кули и тем подобни са почти еднакви. Според нея огънят не излиза от мода и винаги запленява публиката.

— Ще бъде трудно да се надмине ефектът от потъващия кораб в последната ѝ пиеса. Било прекалено реалистично, оплакаха се критиците, защото се измокриха.

— Ами! — Маркът направи гримаса, изпълнена с презрение. — Критиците винаги намират за какво да се оплакват. Публиката обожава зрелищата.

— И сега тя е намислила да изгори къща на сцената!

— Да. Героят трябва да спаси дете, хванато в капан от огъня.

— Сигурен съм, че ще бъде потресаващо.

Маркът сви устни.

— Опасявам се, че няма да бъде толкова потресаващо, колкото Кларис очаква. Собствениците на „Олимпия“ се поизнервиха, когато тя заяви, че ще използва истински огън на сцената. Но аз предложих алтернативно решение, което по мое мнение ще свърши работа. Представява специално осветление и много дим.

— Очаквам с нетърпение да го видя.

— Та като стана дума за потресаващи сензации, баба ти ни каза, че снощи ти и вдовица на име госпожа Брайс сте дали повод за подобно вълнение. Какво стана? Мислех, че си погълнат изцяло от разследването на Хейстингс. Да не би да си променил мнението си?

— Не ме гледай с толкова надежда. Ще те обезсърча с факта, че госпожа Брайс е свързана с моето разследване.

— Да му се не види! — Маркът направи гримаса. — Нямахте и през ум да ми мине. Когато майка ти, аз и Кларис чухме, че си отвел дама вкъщи от бала, сигурно сме прибързали със заключението, че ти може би...

— Че съм отклонил вниманието си ли? Съжалявам, но ще те разочаровам.

Маркът се облегна на тезгяха.

— Не ни обвинявай, че се тревожим за теб, Тони. Обсебен си от идеята да докажеш, че Хейстингс е убил Фиона. Опасно е. Ами ако те

хванат да се промъкваш из къщата на Хейстингс...

— Снощи намерих колието на Фиона — прекъсна го тихо Антъни.

Баща му го погледна сепнато.

— Мътните го взели. Къде?

— В сейфа на Хейстингс.

Маркът изпуктя ожесточено. После присви очи.

— Сигурен ли си, че е колието на Ризби?

— Да. Навярно го е взел от нея, след като я е убил.

Столбридж Маркът се почеса по тила.

— Значи си бил прав в края на краищата.

— Така изглежда.

Бащата скръсти ръце и се замисли.

— Но няма смисъл. Защо ще върши всичко това. — Присви леко очи. — Не допускаш ли, че може да я е прелъстил? Любовна свада например?

— Изключено — каза Антъни.

— Прекалено си сигурен. Знам, че обичаше Фиона, всички знаехме, но не оставяй онези чувства да попречат на преценката ти.

— Фиона не е имала интимна връзка с Хейстингс.

Маркът не остана напълно удовлетворен, но кимна, без да спори повече.

— Добре тогава — продължи той. — Какъв е мотивът? Каква ли причина е имал да убие невинно, младо момиче?

— Не зная. И съм решил твърдо да разбера.

— Откажи се, Тони. Много време мина. Вече нищо не можеш да докажеш.

Антъни застана до един тезгях и се загледа в инструментите, подредени в боен ред.

— Хейстингс повече от две години изнудва богати възрастни дами.

— Шегуваш се. Хейстингс ли? Изнудвач!

— Открих доказателства в сейфа, както и колието. За съжаление и документите, и колието са безполезни. Ще върна анонимно на жертвите доказателствата за изнудване, но по очевидни причини не може да се очаква някоя от тях да свидетелства срещу него. В действителност дълбоко се съмнявам, че знаят кой ги изнудва.

— Боже мили! — Маркът изглеждаше отвратен. — Хубаво, човекът е подлец. Но щом не си в състояние да докажеш каквото и да било, на какво се надяваш?

— Най-важното. — Антъни вдигна поглед от инструментите. — Главната ми цел в момента е да открия защо е убил Фиона. Този въпрос ме измъчва от самото начало.

— И как, по дяволите, ще се справиш с тази работа?

— Сигурен съм, че не са имали интимна връзка. И тук се появява възможността Фиона да е научила по някакъв начин за неговите афери. Вероятно е открила, че е изнудвач.

Маркът се позамисли.

— Според теб я е убил, за да запази тайната си, така ли?

— Основателен мотив.

— Може би. И все пак как ще го докажеш след толкова време?

— Не знам.

Антъни отиде до металната каса в другия край на стаята. Прекара ръка по лъскавата зелена повърхност и докосна с пръст златистата търговска марка.

— Сейфът на Хейстингс беше наистина „Аполо“, както каза. Беше монтиран в пода на спалнята, точно както ти го е описал Кърадърс. Благодаря за информацията.

Уил Кърадърс от компанията „Заклучалки и сейфове Кърадърс“ бе стар семеен приятел. Притежаваше единствен правата за патента на „Аполо“ в Лондон. Той бе продал сейфа на Хейстингс. Също така бе надзиравал монтирането му.

Маркът вдигна вежди.

— Да разбирам ли, че не си загубил уменията си на касоразбивач?

— Позабравил съм малко, но за трийсет секунди го отворих.

— Едно време щеше да го отвориш за петнайсет — усмихна се при спомена Маркът. — Никога няма да забравя многото радостни часове, които прекарваше в тази работилница, за да изпробваш *моите механизми*. — Белите му вежди се сключиха отново. — Което ми напомня, че е време да се погрижиш да имам внучета. Имам нужда от нови помощници. Теб никога те няма, а Кларис е вечно заета със своите пиеси.

— И това ще стане някой ден — обеща Антъни. — Когато приключа с другата работа.

— Обещания, обещания. Ами госпожа Брайс? Каква е ролята ѝ в тази история.

— Сложно е. Попаднах на нея случайно, точно като излизаше от спалнята на Хейстингс.

Баща му отвори уста, затвори я и пак я отвори.

— Неговата спалня! Шегуваш ли се? Какво, по дяволите, е търсела там?

— Същото, което и аз възнамерявах да направя. Претърсвала е.

— Защо?

— Оглеждала е за доказателства, че Хейстингс инвестира в публичен дом.

— Разбила ли е „Аполо“?

— Не. Но след като ме позна в коридора пред спалнята, ме нае да ѝ свърша работата.

— Наела е теб ли?

— Взе ме за крадец на бижута. Както казах, сложно е.

— Боже мили! — Маркърс се намръщи. — Коя, да му се не види, е тази госпожа Брайс?

— Все още търся отговора на въпроса. Но разбрах, че измежду другите неща е кореспондентка на „Срочен репортер“.

— Да не повярва човек! За клюкарски вестник ли пише?

— Да.

— Но ти презираш вестниците със сензации заради начина, по който манипулираха новината за трагичната смърт на Фиона. Трудно ми е да повярвам, че си се съюзил с журналистка.

— И за мен беше изненада, сър. Но след това открих, че госпожа Брайс намира начин да спазва благоприличие. И докато говорим по този въпрос, ще ти бъда много благодарен, ако запазиш в пълна тайна професията на госпожа Брайс. Тя крие много грижливо самоличността си.

Веждите на Маркърс подскочиха нагоре.

— Защото е жена ли?

— Отчасти да. Но най-съществената причина да използва псевдоним е, защото води своите разследвания във висшето общество. Кариерата ѝ ще приключи на мига, щом се разкрие в обществото коя е.

— Така е. — Маркър изсумтя. — Името й ще отпадне от всеки списък с гости в града, ако се разчуе. Никога няма да получи друга покана.

— Именно.

Бащата поглади замислено брадичката си.

— Поразително! Това е поразително!

— Спомняш ли си скандала около Брамлий?

— Струва ми се, да. Сензация, и то каква! На кого да му мине през ум, че този претенциозен и самодоволен пуританин трупа пари от бордеи, в които се пуши опиум. Когато новината излезе в „Срочен репортер“, Брамлий беше принуден да напусне страната и да отиде на продължително пътешествие в Америка. Не се осмелява да си покаже носа тук.

— Госпожа Брайс първа е написала статия с доказателства за случая. Пише под псевдоним *Дописник Фантом*.

— Значи тя е Фантома. — Маркър замълча умислено. — И сега преследва Хейстингс. Виж, ти, виж, ти.

— Опитал се да я придумам да се откаже, но не искаше и да чуе. Чувствам се отговорен да не пострада, затова се съгласих да работя с нея по този опасен случай. В недалечно бъдеще за пред света ще изглеждаме, като че ли имаме интимна връзка.

— Разбирам. — Маркър погледна хитро. — А имате ли?

— Уверявам те, че нашето съдружие е изключително делово.

— Според баба ти всички говорели, че си започнал любовна афера с госпожа Брайс.

— Там е въпросът, сър. С малко късмет клюката ще ни послужи за прикритие. Ако хората, в това число и Хейстингс, вярват, че с госпожа Брайс сме любовна двойка, е по-малко вероятно да се досетят с какво в действителност се занимаваме.

— Интересна теория — отбеляза Маркър с равен глас.

— За съжаление само с нея разполагам. Довиждане, сър.

Антъни излезе и тръгна веднага към стълбището. Очакваше едва ли не Кларис да се мотае във входното антре, но извади късмет. Там нямаше никого. Все пак стаи дъх, докато не излезе благополучно на улицата.

Маркърс почака, докато чу входната врата да се отваря и затваря. Чак тогава свали кожената престилка и отиде на долния етаж в библиотеката.

Джорджиана и Кларис пиеха чай. Впериха очи в него с очакване.

— Каза ли ти нещо Тони за съдружието си с госпожа Брайс, папа? — попита Кларис.

— Малко. — Маркърс взе чашата чай, която му подаде Джорджиана. — Направо изумително, фантастично всъщност.

— Как мислиш, той има ли сериозни намерения към нея, скъпи? — поинтересува се Джорджиана. — Или е само каприз.

— Тя не е каприз — каза Маркърс, абсолютно сигурен в своето заключение. — Макар че, доколкото видях, Тони не го осъзнава още. Обладан е от идеята да открие убиеца на Фиона.

— Какво мислиш за госпожа Брайс? — попита Джорджиана.

— Трудно ми е да кажа. Та аз дори не познавам жената. — Маркърс изпи на един дъх чашата чай. — Но от онова, което чух дотук за нея, бих казал, че ще бъде по мярка на това семейство.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Миранда Фосет се съгласи да се срещне с тях на следващия ден. Прие ги в голям салон, който наподобяваше фойе на помпозен театър. Завеси от червено кадифе, прибрани със златни шнурове, обрамчваха прозорците. Пурпурният килим беше с претенциозен флорален мотив. Софата и канапетата бяха позлатени, а тапицерията беше от златист брокат. От тавана висеше тежък кристален полилей.

Самата Миранда беше също толкова поразителна, издокарана с тюркоазеносиня следобедна рокля и с перли на врата. Забележителна корона от коса се виеше на главата ѝ в сложна прическа, която сигурно отнемаше часове. Луиза не се съмняваше, че тяхната домакиня носи перука. Много малко жени на възрастта на Миранда, пък и на която и да е възраст всъщност, имаха толкова гъста коса. Наситеният кестеняв цвят също беше подозрителен.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Столбридж. — Миранда засия срещу Антъни, докато той се навеждаше да целуне ръката ѝ.

— Удоволствието е изцяло мое, госпожо Фосет. — Гостът се изправи, усмихвайки се. — Вие сте легенда, мадам. Но пък вие го знаете. Нито една актриса не ви замести на сцената. Имах щастието да ви гледам в ролята на лейди Макбет на вашето последно представление.

Луиза едва не падна от стола. Антъни можел да бъде и галантен, ако поиска. Когато преди половин час пристигна на Ардън Скуеър, за да я вземе за срещата с Миранда, нямаше вид на човек, очарован от перспективата да се запознае с актриса, слязла от сцената. В действителност беше направо поразен, като научи самоличността на нейния информатор.

— По дяволите, как се запознахте с Миранда Фосет? — мърмореше той, докато се качваше след Луиза в каретата.

— Случи се да ѝ направя малка услуга съвсем в началото на моята кариера като журналистка — обясни Луиза. — Благодарна ми е.

— Жената сигурно е почти на шейсет.

— Струва ми се, да.

Антъни се облегна и потъна в мисли.

— В дните на нейната слава се говореше, че е любовница на един от най-могъщите мъже в страната.

— И Ема ми каза същото.

— Според слуховете имала дълга връзка с някой си Клемънт Корвъс.

— Струва ми се, че Миранда спомена веднъж името му.

— Луиза, този човек е известен като господар на престъпния свят.

— Сигурно не е, господине. — Усмихна се ведро. — Ако господин Корвъс беше престъпник, щеше да бъде арестуван.

— От онова, което съм чувал, той е прекалено умен, за да се остави да го заловят. Винаги стои на разстояние от престъпните дейности, от които печели. Говори се, че живее като джентълмен, разполагащ със състояние, докато управлява империя в подземния свят. На улицата е известен като „Гарвана“.

Авторитетният му тон грабна вниманието ѝ. Погледна го с внезапно любопитство.

— Изглежда знаете доста за господин Корвъс.

Антъни се поколеба.

— Напоследък съм се сетил за него. Ще бъда честен. Фактът, че поддържате връзка с неговата бивша любовница, ме смущава изключително много.

— Не ми се вярва, че за тяхната връзка е уместно да се употреби думата „бивша“ — подхвърли развеселена Луиза. — Останала съм с впечатлението, че още са много близки. Госпожица Фосет е превъзходен информатор. Не бих се изненадала, ако повечето от сведенията, които ми дава, идват направо от Гарвана.

— Защо му е да помага на някаква си кореспондентка на вестник?

Луиза пренебрежително помръдна рамене.

— Може би това го забавлява. Зная, че за госпожица Фосет ролята на моя информаторка е много интересна.

— Каква услуга по-точно сте ѝ направили?

— Дълга история.

Като гледаше сега Миранда как сияе, хем я досмеша, хем ѝ се възхити. На върха на своята кариера тя е била най-прославената актриса в Англия. Също така направила турне в Америка с бурен успех. Макар и слязла от сцената, беше повече от ясно, че не е загубила ни най-малко от таланта си да запленява публика.

Миранда отпрати на Антъни чаровна усмивка, от която се появиха трапчинки на страните ѝ.

— Много сте любезен, господине. Понякога не мога да повярвам, признавам, че от толкова дълго време не съм на сцената. Липсва ми ужасно. — Заслепи Луиза с многозначителна усмивка. — Поне докато не се запознах с госпожа Брайс. Заклевам се, тя внесе едно друго удоволствие в моя скучен живот.

Той седна на едно от канапетата.

— Госпожа Брайс си има начин да впръсква силни усещания в разни ситуации.

Луиза го стрелна със сърдит поглед. Той ѝ се усмихна учтиво.

— Наистина е така — съгласи се Миранда. Гледаше го с очакване. — Тя ми каза, че ѝ помагате в едно от нейните вълнуващи, малки разследвания, господин Столбридж.

— Ще бъде забавно, предчувствам — каза Антъни. — И на мен напоследък животът ми е малко скучен.

Луиза вдигна вежди.

Миранда се засмя гърлено.

— Луиза в най-скоро време ще ви спаси от този проблем.

— Вече забелязвам изключителна промяна в монотонната рутина на моето всекидневие — увери я той.

„Виж, ти! — помисли си Луиза. — Как ли пък не — рутина и монотонност.“

— Много добре ви разбирам — промърмори Миранда. — Говори се, че след като сте се завърнали от вашето продължително пътешествие в странство преди няколко години, сте се посветили на ръководството на семейните финанси.

Луиза погледна сепнато Антъни дали ще потвърди.

— Скучна работа — призна той. — За жалост стана досадно ясно, че само мен от цялото семейство ме бива да правя инвестиции.

Актрисата се подсмихна.

— Както казват всички, вие сте всъщност много вещь в тази област. Говори се, че сте спасили целия клан Столбридж от банкрут.

— Нашето богатство има историческа тенденция към колебливост — вметна учтиво той.

Тя намигна.

— Не и откакто вие застанахте на щурвала. Надявам се, че вашето семейство е благодарно в необходимата степен за вашия финансов талант.

Той се усмихна.

— Много малко членове на моето семейство обръщат някакво внимание на финансите. Забелязват само когато изведнъж се окаже, че няма пари на разположение.

Луиза почувства, че лицето ѝ пламва. Беше си въобразила, че е възстановил семейното богатство посредством професията на крадец на бижута.

Покашля се.

— Благодаря ти, Миранда, че ни прие — каза тя с делови тон. — Много мило от твоя страна.

— Глупости. С нетърпение ви очаквах. — Миранда се усмихна. — Нашата малка консултация ми е много приятна.

Антъни я погледна.

— Ще разрешите ли да попитам как вие и госпожа Брайс стигнахте до вашето интересно съдружие.

— Не ви ли е казала? — вдигна вежди Миранда. — Истината, господине, е, че съм ѝ безкрайно задължена. Преди няколко месеца тя дойде при мен, защото разбрала, че имам намерение да инвестирам значителна сума в проект, измислен от двама джентълмени с високо обществено положение.

Антъни погледна Луиза.

— Мошеническата Калифорнийска мина — уточни тя.

— Ах, да. — Антъни се облегна. — Спомням си много добре. Зад измамата стояха Грейсън и лорд Бартлет. В резултат на публикациите в пресата те бяха принудени да се оттеглят в именията си.

— Проектът беше абсолютно мошенически — каза хладно Миранда. — Бил измислен за измама на хора като мен. Хора, които имат пари, но не се появяват в обществото.

— Да — потвърди Антъни. — Зная.

Миранда изпъшка тихичко от отвращение.

— На Грейсън и Бартлет и през ум не би им минало да разорят някого от техните високопоставени познати от висшето общество, но не биха се поколебали да съсипят онези, които според тях стоят по-долу. Аз не бях единствената набеязана жертва.

Луиза стисна силно маншона си.

— Присмиваха се на жертвите си.

Антъни я наблюдаваше много напрегнато.

— Как научихте за измамата навреме, та да предупредите госпожица Фосет?

— Чиста случайност — отговори тя. — Една вечер с Ема посетихме художествена изложба. В залата беше много горещо. Излязох навън и неволно чух разговор между Грейсън и лорд Бартлет. Не схванах всички подробности, но чух достатъчно, за да разбера, че готвят някаква подлост за госпожица Фосет.

— Дойде при мен и ми разказа — добави Миранда. — Щом чух имената на двамата мъже, разбрах, че сигурно са обсъждали моето капиталовложение. Не ми беше ясно за какво става въпрос. Не ме бива в тези неща, нали разбирате? Тъй че споменах пред много добър мой приятел, изключително вещ в търговските дела. Той взе договора и направи някои проучвания.

— Миранда ми се обади, за да ми благодари и да ми каже какво са открили — заключи Луиза. — Реших твърдо да осведомя обществото за измамата, защото имаше и други жертви. Уредих си среща с издателя на „Срочен репортер“ и същата нощ станах *Дописник Фантом*.

— А пък аз една от тайните осведомителки на фантома. — Миранда надипли полата си още по-елегантно и погледна Антъни с очакване. — И така, Луиза ми писа, че искате да ми зададете няколко въпроса.

— Отнасят се за Хейстингс — рече Антъни. Говореше предпазливо. — Открихме доказателства, че е изнудвач.

Миранда изохка тихичко с погнуса.

— Винаги съм смятала изнудването за едно от най-ниските престъпления.

— Намерихме главно лични дневници на млади дами, изпъстрени с твърде страстни излияния за красив любовник — каза Луиза. — Не разбираме как са попаднали в ръцете на Хейстингс.

Миранда кимаше замислено.

— Предполагам, че няма да ми кажете името на нито една от жертвите.

— Не, няма — потвърди Луиза. — Длъжни сме да запазим в тайна тяхната самоличност.

— Разбирам много добре — изрече по-възрастната жена. — Бих ви помогнала, но не съм съвсем сигурна какво искате от мен.

Антъни я погледна.

— Като че ли знаете много за Хейстингс. Съобщили сте на Луиза имената на някои от неговите делови партньори, както и че има финансови интереси, свързани с публичен дом.

— Да — не отрече Миранда и намигна на Луиза. — И аз си имам кой да ме осведомява.

— Не вярваме, че Хейстингс върти сам измамите — продължи Луиза. — Знаем, че има поне още един съучастник, делови човек, който се казва Филип Грентли, но преди две седмици Грентли опрял пистолет в главата си и дръпнал спусъка.

— Искаме да разберем — поясни Антъни — дали Хейстингс има друг, който да работи за него. Става въпрос за особено красив, русокос мъж на около двацет и седем-осем. Сигурни сме, че съществува такъв човек и че той компрометира младите дами, а после изнудват роднините им.

— Ах, да! Стана ми ясно — каза Миранда. — Без подготовка не мога да отговоря, но с радост ще поразпитам. Ще ми дадете ли не повече от ден?

— Разбира се — съгласи се Луиза. — Много ти благодаря. С господин Столбридж сме ти много признателни.

— Глупости. — Миранда махна грациозно с ръка. — Нали знаеш колко много ме забавляват нашите малки приключения.

— Има още нещо — прибави Антъни.

Тя го погледна любопитно.

— Да, господин Столбридж.

— Извинете ме за твърде личния въпрос, но Луиза ми каза, че се познавате добре с Клемънт Корвъс.

Смехът на Миранда беше гърлен и зноен.

— Наистина се познаваме добре, господине. Вече станаха повече от двайсет години.

Антъни извади плик от вътрешния джоб на жакета си.

— В такъв случай мога ли да ви помоля да му предадете този плик и моите поздравя, като го видите следващия път?

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Антъни помогна на Луиза да се качи в каретата. Беше я наел за следобед, вместо да използва своята. Не беше необходимо да оповестяват на света, че двамата с Луиза са гостували на актриса в оставка.

Когато седна срещу нея, видя, че Луиза цялата трепери от едва сдържано любопитство. Мина му през ума, че без значение в какво настроение е, тя го очарова. Винаги щом беше с нея, долавяше дълбоко чувствената, тайнствена женска енергия, която предизвикваше всичко мъжко у него. Имаше чувството, че невидими вериги го притеглят към нея.

— Какво имаше в плика? — попита тя.

Не му беше лесно да вникне във въпроса.

— Документи, свързани с инвеститорския консорциум, който Хейстингс основа наскоро заедно с Хамънд и Уелсуърт.

— Не разбирам. Защо мислите, че господин Корвъс ще се заинтересува?

— Защото според тези документи той е четвъртият инвеститор в консорциума.

Тя се ококори.

— О, божичко!

— И според най-интересната част, изглежда, Хейстингс и съдружниците му възнамеряват да изиграят Корвъс и да го лишат от полагаемата му се част от печалбите. Очевидно са стигнали до заключението, че ако скриват от него някои факти относно търговската спекулация, той никога няма да разбере, че парчето от пая, което ще получи накрая, ще бъде много по-малко от това на другите.

— Най-арогантно са преценили, че щом Клемънт Корвъс не е от техния кръг и не се допуска в техните клубове, никога няма да открие истината. Ще му вземат парите с радост, ще му обърнат гръб и ще го изиграят. Толкова типично за тези хора.

— Корвъс е господар на подземния свят, Луиза. Не е светец. Не е необходимо да го съжалявате. През годините е измамил много хора и ги е лишил от полагаемата им се печалба, че и по-лошо.

— Сигурно е вярно. — Тя се загледа през прозореца. — Не понасям арогантността на Хейстингс и другите. В състояние са да смачкат някого, стига да е от по-долна класа.

— Винаги ли сте били толкова нетърпима спрямо негодниците от висшето общество? — попита той тихо.

Тя трепна едва забележимо, сякаш преди Антъни да заговори, беше забравила, че той присъства. Когато се обърна към него, той видя, че го гледа предпазливо. Долови, че съжалява за проявената несдържаност.

— Извинете ме — каза тя с равен глас. — Съзнавам, че в някои случаи, когато става въпрос за работата ми, се увличам.

Той се усмихна.

— Нямам нищо против силните увлечения.

Тя примигна.

— Нима?

— Да. Всъщност за мен са ободрителни от време на време.

Тя се взря в лицето му недоумявайки.

— Не разбирам какво имате предвид, господине.

— Ето това имам предвид, госпожо Брайс.

Наведе се към нея, обхвана тила ѝ, приближи лицето ѝ до своето и притисна устните си до нейните.

Луиза като че ли изпадна в шок за няколко секунди, но не направи опит да се отдръпне. Той усети как през нея премина тръпка и още по-здраво прихвана тила ѝ. Тя сложи много нежно ръката си с ръкавица върху рамото му. Устните ѝ леко се разтвориха.

Цялото му същество настръхна изведнъж от възбуда. С огромно усилие се сдържа да не я хвърли на седалката, да не запретне полите ѝ и да потъне дълбоко в нея. При тази мисъл осъзна, че транспарантите на прозорците не са спуснати. Прегръщайки Луиза, се пресегна и ги дръпна.

Когато тъмнината в купето ги обгърна, той обхвана главата ѝ с две ръце, тъй че тя нямаше накъде да помръдне, и започна да я целува бавно. Устните ѝ бяха нежни и безкрайно съблазнителни. Пиеше от

нейния горещ извор, сякаш е бил лишен от вода месеци, може би години.

Чу най-нежните женски стонове. Тихите стенания го замаяха. Възбуди се безумно. Плъзна ръка към гърдите на Луиза, изучавайки формата им през тъканта на роклята.

Последва още един тих звук, този път ахване от изненада, след което пръстите ѝ се впиха конвулсивно в рамото му.

— Господин Столбридж! — произнесе тя възмутено.

— Да, зная. — Изпъшка и неохотно се отдръпна. — Простете, мадам. Едва ли тук е мястото и времето. Съзнавам, че обикновено тези неща не се правят така. Само ще кажа, че щом се появите някъде, както изглежда, нищо не може да се предскаже.

Тя го загледа през замъглените очила, устните ѝ бяха разтворени, страните — поруменели.

Стана му смешно и махна очилата ѝ. Тя примигна, после сви вежди, макар и едва забележимо, когато той извади снежнобяла, уханна кърпичка и взе да бърше стъклата.

Като ги избърса, ѝ подаде очилата.

— Благодаря — каза тя задъхано.

Луиза си сложи очилата и изведнъж започна припряно да оправя шапката и тоалета си.

Той я наблюдава известно време, изпитвайки удоволствие от гледката, която тя представляваше, седнала срещу него, и от съзнанието, че отвърна на ласките му. След малко вдигна транспарантите.

Когато Луиза престана да се суети около тоалета си, се облегна и склочи здраво ръцете си.

— Е, и... — започна, но не довърши.

— Не отговорихте на въпроса ми — напомни ѝ той меко.

Тя сви вежди.

— Какъв въпрос?

— Кога се появи у вас тази страст да предавате на правосъдието престъпници от висшето общество?

— О! Когато отидох да живея при Ема. — Загледа се през прозореца. — Преди това бях приела за даденост, че такива хора са над закона.

— Да не би някой, когото обичате, да е пострадал? — попита той, опипвайки внимателно почвата. — Да се е случило нещо, което да е подбудило желанието ви правосъдието да важи и за онези, които се движат във висшето общество.

— В случая нямам личен мотив — отговори тя с равен глас. — Просто такива са моите наблюдения върху света.

„Лъже — помисли си той. — Много интересно.“ Усмихна се леко.

— Някой ден трябва да ви запозная с един мой приятел. Той разбира какво означава горещо желание за справедливост и правосъдие. Струва ми се, че много ще си допаднете.

Тя му хвърли кос поглед и се понамръщи.

— Кой е той?

— Казва се Фоулър. Детектив е в Скотланд Ярд.

За миг на лицето ѝ се изписа ужас. Почти веднага изчезна, но не и преди да му направи силно впечатление.

— Нима се познавате лично с полицай? — попита тя напрегнато.

Ето че се струпваха мистерия върху мистерия. Скръсти ръце, изтегна се в ъгъла на купето, а любопитството му се разгоря.

— Именно Фоулър разследва смъртта на Фиона — обясни той. — Също така и самоубийството на Виктория Хейстингс. И той като мен е убеден, че двата случая имат връзка с Елуин Хейстингс, но не намери начин да го докаже.

Луиза така стискаше слънчобрана си, че по чудо не счупи дръжката му.

— Този детектив ли разследва третото самоубийство, което споменахте? На жената, която се самоубила в същия месец?

— Джоана Баркли? Да. Понеже е разследвал смъртта на лорд Гавин, бил е длъжен да разследва и самоубийството.

— Ах, да.

Тя като че ли се задушаваше.

— Зле ли ви е? — притесни се изведнъж той.

— Не, добре съм, благодаря. — Луиза се подвоуми, преди да каже: — Не знаех, че си сътрудничите с полицай от Скотланд Ярд.

— Не го афиширам по очевидни причини. И Фоулър внимава връзката ни да остане в тайна.

— Ах, да. Трябва да признаете, че е някак си необичайно джентълмен с вашето положение да има познанство с полицаи.

Той сви рамене.

— С Фоулър имаме еднакви интереси.

— Да докажете, че Хейстингс е убил Фиона ли?

— Да.

— Мога ли да предположа, че господин Фоулър е вашият източник на сведения за Елуин Хейстингс?

Антъни наведе глава.

— Освен това ми съобщи някои основни факти за Клемънт Корвъс. Фоулър беше изключително полезен.

Тя му се усмихна сковано.

— Добра работа!

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Минути след това той я съпроводи до входната врата и се сбогува с нея.

— Изпратете ми съобщение на моя адрес, веднага щом Миранда ви се обади, ако се обади, разбира се — каза той и в това време госпожа Голд отвори вратата.

— Ще изпратя — обеща Луиза набързо, понеже искаше час по-скоро да се отърве от него.

Той я погледна хладно, сякаш я преценяваше, после отстъпи крачка. Кимна учтиво на госпожа Голд и слезе по стълбите към наетата карета.

Луиза се втурна в коридора, като че ли цял легион демони я гонеха по петите, фактически запрати бонето и ръкавиците си върху госпожа Голд.

— Лейди Аштън вкъщи ли е? — попита.

— Не още, мадам. Но съвсем скоро ще се върне от срещата с нейните любители градинари.

— Ще бъда в кабинета.

С огромни усилия тръгна привидно спокойно, а не се втурна като хала по коридора. Влезе в кабинета и затвори вратата. Сграбчи с две ръце дръжката на вратата зад гърба си.

Като че ли не можеше да си поеме дъх. Сякаш беше стегната със стоманен корсет. Пулсът ѝ се ускори лудо. Искаше да избяга, да се скрие, но нямаше къде.

Имаше нужда от нещо за успокоение. Отиде до масичката с напитките, махна запушалката на гарафата с бренди и си наля солидно количество. Първата глътка беше твърде голяма и тя се задави. Пое дълбоко дъх и взе да кръстосва стаята.

— Запази спокойствие — каза си. — Той няма как да знае коя си. Няма никога да научи истината.

Прекрасно. Говореше си сама.

Отпи още бренди, този път по-малка глътка, и отиде до прозореца. Загледа се в градината.

Чувстваше се объркана и изплашена. „Съвсем логично“ — уверяваше сама себе си. Понесе един ужасен шок, последван от друг. Първо изживя тази опустошителна целувка. После дойде също толкова опустошителната новина, че мъжът, който събуди сетивата ѝ, се познава лично с детектива, разследвал убийството на лорд Гавин.

Пийна още бренди. Мина време, преди дишането ѝ да се нормализира и паниката да изчезне постепенно.

„Всичко ще се нареди някак си“ — помисли си тя и остави празната чаша. Естествено трябваше да бъде много внимателна и в момента нищо не я заплашваше. Антъни явно бе погълнат от желанието да отмъсти за Фиона. Докато вниманието му е заето изцяло с идеята да постигне справедливост за дамата, която е обичал и загубил, нямаше причина да проявява прекалено любопитство към жената, която му помагаше да осъществи намеренията си. Дали пък не се лъжеше?

Опита се да мисли разумно. За съжаление брендито размъти доста мозъка ѝ. Все пак едно нещо беше повече от ясно. Би било най-добре повече да няма никакви целувки. Най-голямата глупост на света щеше да бъде, ако се оплете в тайна любовна афера с Антъни Столбридж. Нищо добро нямаше да излезе. Тайните любовни афери винаги имаха нещастен край.

Мрачно настроение замести страха. Вкопчи се в перваза на прозореца, опря чело до стъклото и затвори очи. Какво ли е да бъде обичана, както Антъни е обичал Фиона? Знаеше, че никога няма да научи отговора на този въпрос.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Дейзи Сполдинг се събуди от силни болки. Действието на опиума, който взе снощи, бе преминало и в момента страдаше ужасно от раните по смазаното си тяло. Седна предпазливо на тясното походно легло и взе да се оглежда. Беше оживяла след още един клиент, но на косъм. Ако друг клиент не бе чул виковете ѝ и не беше дошъл да види какво става, тази сутрин щеше да е мъртва.

Снощният клиент беше най-бруталният от всички. Видя лудостта в очите му, когато запуши с кърпа устата ѝ и завърза ръцете ѝ назад. Ужаси се, но вече беше прекалено късно.

Работеше в публичния дом само от две седмици. Не вярваше, че ще издържи до края на месеца. След смъртта на Андрю, мъжът, на когото той дължеше пари, ѝ каза, че ако работи два месеца в публичния дом „Феникс“, ще изплати дълга. Първо си помисли дали да не се хвърли в реката, но кредиторът я убеди да приеме предложението.

— „Феникс“ не е като другите бардаци — увещаваеше я той. — Всички жени, които работят там, са от почтени семейства като теб. Печелят много добри пари, защото тяхното положение е далеч над това на обикновените проститутки. Те са куртизанки, а не проститутки. Джентълмените са склонни да плащат добре за компанията на изискани дами.

„Но курвата си е курва“ — помисли си Дейзи. Каква глупачка! Да повярва, че работата ще бъде различна само защото едно време е била дама!

Ужасена от перспективата да се озове в приют за бедни, прие предложението. Едва по-късно научи, че когато е отишла да работи в публичния дом „Феникс“, кредиторът на нейния съпруг е получил доста тлъст хонорар от съдържателната мадам Феникс.

Мадам Феникс ѝ обясни, че не е достатъчно хубава за обикновените клиенти. Единствената благоприятна възможност била за жена, склонна да задоволява по-груби прищевки. Някои

джентълмени обичали малко по-брутални обноски, обясни тя. Това ги възбуждало, но не нанасяли сериозни щети.

Дейзи стана, сви се от болка и се погледна в напуканото огледало над умивалника. Около очите си имаше морави отоци. Челюстта ѝ беше ужасно подута. Страхуваше се да погледне тялото си.

Този път нараняванията бяха сериозни. Следващия път можеха да се окажат фатални. Ако съдбата ѝ бе да умре на двайсет и две, предпочиташе сама да отнеме живота си. Проклета да бъде, ако предостави тази привилегия на някой джентълмен, който евентуално ще изпита върховната наслада, ако тя издъхне заради неговата жестокост.

Въпреки мрачното решение за бягство чрез смърт, все пак желанието да живее надделяваше. Беше чувала да се шушука за някакъв дом на Суантън Лейн, където давали на проститутките топла храна. Говореше се, че жената, която управлявала въпросния дом, понякога помагала на момичетата да си намерят почтена работа под друго име.

„Какво ще загубя?“ — мислеше си Дейзи. Но трябваше да бъде много предпазлива. Мадам Феникс беше хладнокръвна и изключително жестока. Шушукаше се, че е виновна за изчезването на бившата мадам. Пък и онзи тип, когото забавляваше в личния си апартамент, изглеждаше още по-опасен.

Дейзи потръпна. Ако мадам Феникс откриеше, че една от нейните проститутки е избягала в дома на Суантън Лейн, не се знаеше на какво е способна. Щеше да приеме, че постъпката е много лош пример за другите жени във „Феникс“.

СЕДЕМНАЙСЕТА СЛАВА

Бележката от Миранда Фосет пристигна на другата сутрин. Антъни не беше излязъл, когато получи съобщението от Луиза. Спря един файтон и отиде веднага на Ардън Скуеър.

Нетърпение и обезпокоителна топлина го заляха, докато файтонът спираше пред стълбището на № 12. Беше му ясно, че чувственото вълнение, което изпитваше, нямаше нищо общо с предстоящия разговор с Миранда Фосет. Възбуждаше се от възможността да види Луиза отново и да седи близо до нея в каретата.

Проклятие! Какво му ставаше? Не си спомняше кога за последен път се бе чувствал по този начин само защото ще пътува в едно купе с дама.

Луиза го чакаше, облечена с черна рокля, носеше черни ръкавици и воал от черен тюл, който криеше лицето ѝ. Усъмни се дали черните дрехи не са останали от траура за съпруга ѝ. Мисълта, че Луиза е обичала някога друг мъж, го раздражни по някаква причина. Затова престана да се занимава с тази мисъл.

Трябваше да признае, че с роклята и воала бе постигнала идеална маскировка. До този момент не съзнаваше колко неузнаваема е на улицата вдовица в пълен траур.

— Често ли намирате за необходимо да обикаляте по работа инкогнито? — попита той, докато ѝ помагаше да се качи в каретата.

— Открих, че понякога вдовишкото облекло е много полезно — отговори тя, настанявайки се на седалката.

Той седна срещу нея. Тя го погледна през воала, по-тайнствено прелъстителка от всякога. Не му беше лесно да се съсредоточи върху работата, която им предстоеше.

— Какво научихте от госпожица Фосет? — попита.

— Само име и адрес на Харли Стрийт.

Подаде му едно листче. Той прочете написаното.

— Бенджамин Гарлоу.

Луиза заметна черния тюл върху периферията на шапката си. Лицето ѝ пламтеше. Зад очилата очите ѝ блестяха от възбуда. Той се почуди дали изглежда по същия начин, обладана от страст, или само работата като журналистка ѝ вдъхваше такъв ентузиазъм.

— Познавате ли се с господин Тарлоу? — попита тя.

Той се позамисли, после поклати глава. Стана и през прозорчето към капрата каза на кочияша:

— Харли Стрийт, моля.

— Готово, господине.

Каретата затрополи в мъглата.

— Ясно е, че следващата стъпка е да го разпитаме — заяви Луиза. — Но трябва да разговаряме умело. Той не бива да се досети за истинските ни подбуди.

— Разбирам, госпожо Брайс — каза той учтиво. — Ще положя максимални усилия да бъда дискретен. Убеден съм, че ще ми се удаде, ако следвам вашия великолепен пример. Не намирам думи да ви кажа колко високо ценя обучението в областта на разследванията, което така благосклонно ми осигурихте. Положително съм голям щастливец, че се запознах с вас. Кой знае какви сериозни грешки щях да допусна, ако не бяхте дошли да ми покажете как се провежда умело разпит.

Тя направи гримаса.

— Извинете. Не бих си позволила да ви чета лекция. Опасявам се, че не съм свикнала да работя с партньор.

— Ще трябва да се нагодим един към друг.

— Предполагам.

Той протегна краката си и скръсти ръце.

— Приемате професията си много насериозно, нали? За вас не е лудория или игра.

— А вие мислите ли, че за мен е каприз?

— Трудно е да си представя защо жена, която очевидно живее удобно и спокойно, се е захванала с журналистика.

— Работата ме удовлетворява.

— Да, виждам. Други информатори, освен Миранда Фосет имате ли?

— О, да. Както видяхте, Миранда е изключително полезна, разбира се. Освен това се възползвам от връзките на Ема и от това, че

познава висшето общество. — Умълча се за малко. — Но от време на време разчитам и на друг източник.

— Кой е другият ваш източник?

— Роберта Удс. Посветила се е да помага на жени, които по някаква причина са били принудени да изкарват прехраната си с проституция. Ръководи малко заведение, където дава храна на нещастници в крайна нужда. Също така праща онези, които търсят помощ, в организация, наречена „Агенцията“.

— С какво се занимава тази агенция?

— Хората там обучават жените да работят с едно ново изобретение, което се казва пищеца машина. Чували ли сте за такава машина?

Той се усмихна.

— Баща ми изобрети нещо подобно. Още усъвършенства устройството. Вярва, че ще промени коренно много аспекти в индустрията и търговията.

— Има право. — Луиза беше обхваната от ентузиазъм. — Чуден апарат. В агенцията говорят, че съвсем скоро ще има машинописка във всяко предприятие в страната. Това, разбира се, означава, че ще се търсят хора, умеещи да боравят с тези машини.

— Ах, да. „Агенцията“ ще удовлетворява необходимостта от машинописци.

— Точно така. Понеже това умение се среща рядко, в много служби са безкрайно щастливи, ако наемат жена на такова място. От агенцията ми казаха, че писането на машина разкрива цяло ново поле за почтена женска професия. Интересно е.

— Зная, че възможностите за женски професии са много ограничени.

— Малко са жените, които са абсолютно сигурни, че никога няма да се озоват на улицата. Дори дами от най-благоденстващи кръгове на обществото търсят услугите на Суантън Лейн. В повечето случаи са вдовици, чиито съпрузи са ги оставили без средства или с дългове. Те са принудени да продават себе си за храна и квартира.

— Виждам, че живо се интересувате от благотворителната кухня на Роберта Удс. Как научихте за нея?

— След като отидох да живея при Ема и се заех с нейните благотворителни дела. Тя всяка година подпомага заведението на

госпожица Удс със значителна сума. С госпожица Удс се сближихме. Споделяме едни и същи интереси, когато става въпрос да разобличим някой джентълмен от висшето общество, който се възползва от другите.

Той я гледаше внимателно.

— Каква информация получавате от подобно място?

Тя се усмихна мрачно.

— Ще останете смаян колко много знаят госпожиците на нощта за мъжете от висшето общество.

— Никога не съм се замислял, но сега ми идва наум, че проститутките могат да бъдат неизчерпаеми източници на сведения.

Тя го погледна.

— Именно на Суантън Лейн научих, че Хейстингс е станал редовен клиент на публичния дом „Феникс“ преди няколко месеца. Сега там има твърдо уговорени срещи. Казаха ми, че не ги отменя по никаква причина.

— Много интересно.

Тя сви вежди.

— Не намирате ли за странно, че един джентълмен да има постоянни уговорени посещения в публичен дом?

— Страхувам се, че това не е чак толкова рядко срещано, Луиза.

— О!

Той се позасмя.

— Ако има значение, мога да ви уверя, че аз нямам такъв ангажимент.

Тя се изчерви.

— Никога не бих намекнала подобно нещо, господине.

Антъни си помисли, че достатъчно я смути.

— Кажете ми нещо повече за измамата с калифорнийската мина. Спомням си, че подробностите, които *Дописник Фантом* изнесе в пресата, ми направиха дълбоко впечатление. Как се добрахте до толкова много сведения?

— Както ви каза Миранда, отидох при нея на другия ден, след като подслушах неволно разговора. Всъщност не очаквах да ме приеме, какво остава да ми повярва. Но за моя изненада тя не само ме покани, но и изслуша онова, което имах да ѝ казвам. Започнахме да кроим план.

— Какъв беше планът?

— Миранда е преди всичко превъзходна актриса. Когато мъжете дойдоха, за да подпише окончателния документ, изигра ролята на наивна жена, очарована от възможността да участва в инвестиционен проект с двама толкова благородни господи. Бях се скрила зад вратата на гостната, слушах всяка дума и записвах.

— Каква беше следващата ви стъпка? — попита той очарован.

— Изпратих телеграма на издателя на вестника в онзи град в Калифорния, където би трябвало да е златната мина. Той беше така любезен да ми отговори веднага, че наблизо няма нито една мина. Подозираше не на шега измама и настояваше за предпазливост. Също така помоли да му изпратят подробности за неговия вестник.

— Тогава ли се роди идеята да станете кореспондентка?

— Да — отговори тя. — Веднага си назначих среща с редактора-издател на „Срочен репортер“. Срецнахме се и обсъдихме моето предложение да пиша рубрика за висшето общество с достоверни новини от вътрешни източници, така да се каже, като започна със съобщение за измама, подготвена от двама много високопоставени джентълмени.

— Предполагам, че е подскочил от радост при тази възможност.

— Господин Спрегит не се поколеба дори за секунда — каза тя с нотка на гордост.

— Не съм изненадан. — Загледа се в нея малко по-дълго. — Ако не е твърде нескромно, ще разрешите ли да попитам какво се случи с господин Брайс?

— Много тъжно, почина от треска скоро след като се венчахме.

„Изрече го с равен глас — отбеляза си той — и с точно премерена скръб.“

— Моите съболезнования, мадам.

— Благодаря. Изминаха доста години. Тъгата избледня. — Луиза бутна очилата си нагоре и доби делови вид. — Трябва да решим как ще подходим към господин Тарлоу.

— Ще бъде по-разумно да останете в каретата, докато разговарям с него.

— В никакъв случай.

Той кимна, примирявайки се с неизбежното.

— Предчувствах, че ще откажете.

ОСЕМНАЙСЕТА СЛАВА

Харли Стрийт се оказа малък, тесен пасаж в непретенциозната част на града. Потънал в мъгла, като че ли беше от някакъв друг, изолиран свят. Луиза се вглеждаше в пейзажа през прозорчето на каретата. Улицата беше безлюдна. Нямахше пешеходци, нито файтони или карети.

Антъни подвижна на кочияша да спре, отвори вратичката, скочи на паважа и дръпна стълбичката. Луиза спусна воала си и реши, че нищо няма да стане, ако приеме подадената ѝ ръка.

— Бъди така добър да ни изчакаш — нареди Антъни на кочияша.

— Нямах грижа, господине. — Мъжът се облегна удобно и извади плоско шишенце от вътрешния джоб на палтото си. — Ще бъда тук, като решите да си тръгнете.

Луиза последва Антъни през виещата се мъгла към входа на къщата на Тарлоу.

Антъни почука силно. Никой не се появи.

— Странно — каза Луиза. — Разбирам, че господин Тарлоу е излязъл, но сигурно има прислужница.

Антъни оглеждаше подозрително прозорците, закрити с плътни завеси.

— Ако има прислужница, сигурно е отишла на пазар.

Нещо в тона му привлече вниманието ѝ.

— Какво мислите, господине?

— Че ще се наложи да дойдем пак. — Хвана я за лакътя и тръгна към каретата. — Хайде, госпожо Брайс, ще ви отведе вкъщи.

— Ха! — Тя се закова на място, принуждавайки и него да спре. — Не си мислете, че ще ме изиграете толкова лесно, господине. Възнамерявате да ме разкарате, да се върнете тук, на Харли Стрийт, и да влезете с взлом в дома на господин Тарлоу, за да огледате.

— Мадам, обиждате ме с вашето недоверие.

— Ще ви нанесе нещо повече от обида, ако се опитате да ме изолирате.

— Ако си въобразявате, че ще ви разреши да нахлуете без разрешение в дома на Тарлоу, се лъжете. Няма да нося отговорност, при положение че ви арестуват за влизане с взлом.

Тя огледа внимателно уличката.

— Не виждам полицаи наблизко. Почти невъзможно е да ни арестуват, ако бъдем предпазливи. Никой няма да обърне внимание, стига само да влезем през предния вход. Ако някой ни забележи случайно, ще предположи, че наемателят ни е отворил.

— По всяка вероятност вратата е заключена, госпожо Брайс.

— Сигурна съм, че човек, способен да разбие патентован сейф „Аполо“, лесно ще се справи с една проста ключалка. Ще застана пред вас, докато си вършите работата. Ще ви скрия с полата си.

— Ами ако някой ни попита какво правим в къщата?

— Ще отговорим, че сме приятели на господин Тарлоу и сме обезпокоени за неговото здраве.

— Хм. — Той се позамисли. — Не е зле. Никак не е зле.

— Влезли сме, за да се убедим, че не е болен — продължи тя нехайно. — Кой ще ни опровергае?

— Може би самият господин Тарлоу, ако попадне на нас, докато преравяме дома му.

— Едва ли ще повика полиция, като му кажем, че знаем за изнудванията.

Зъбите на Антъни лъснаха като на вълк, когато се усмихна.

— Госпожо Брайс, ние с вас мислим еднакво, що се отнася до определени въпроси.

— Наистина, господине. — Тя се засмя, предвкусвайки авантюрата. — А сега ще бъдете ли така добър да се заловите за работа?

— Лесно ще стане. — Той завъртя топката. Вратата се отвори. — Даже съвсем лесно.

Луиза погледна неодобрително.

— Навярно господин Тарлоу е пропуснал да заключи, когато е излизал.

Антъни отвори широко вратата и пред тях се разкри празен коридор. На Луиза не ѝ се понрави мъртвешката тишина, която тегнеше в дома на Тарлоу. Усети как косъмчетата на тила ѝ настръхват.

Антъни се шмугна през мрачния вход. Неговата бдителност на хищник я накара да потръпне още веднъж. И той усещаше, че нещо никак не е наред.

Тя влезе след него, вдигна воала си и се огледа.

Жилището на Тарлоу беше на човек със скромни доходи. Надникна в гостната. Беше много малка и оскъдно мебелирана. Коридорът водеше към кухнята и задния вход, който излизаше по всяка вероятност на малка уличка. Тясно, потънало в пълен мрак стълбище водеше към горния етаж.

Антъни затвори вратата.

— Има ли някой вкъщи? — извика той достатъчно високо, за да го чуят и на втория етаж. Гласът му отекна и тишината сякаш го погълна.

Луиза прокара пръст по една масичка. Ръкавицата ѝ се замърси леко.

— Има слугиня, но според праха по мебелите не идва всеки ден.

— Което обяснява защо днес не е тук — каза Антъни.

Отиде в гостната и отвори едно от чекмеджетата на писалището. Взе купчина документи и ги запрелиства.

— Нещо интересно? — попита тя.

— Неплатени сметки от шивача и от други търговци.

Антъни прибра документите в чекмеджето и взе малък тефтер. Прехвърли страниците.

— Госпожица Фосет беше права. Тарлоу наистина е заклет комарджия.

— Какво намери?

Тя се мъчеше да надникне зад рамото му.

— Списък на хора, на които дължи пари. — Антъни обърна още няколко страници. — Очевидно постоянно е затъвал в дългове и после някак си е успявал да се издължи на кредиторите.

— В такъв случай сигурно от време на време е печелел.

— Сведенията са за три години назад. Има много големи дългове. По няколко хиляди лири в някои случаи.

Антъни прибра тефтера в чекмеджето. Тя вървеше подире му, докато обикаляше другите стаи на партера. Всичко си беше на мястото. Като че ли Тарлоу бе излязъл минута преди да пристигнат.

Върнаха се във входното антре, Антъни тръгна по стълбите към горния етаж и тя забърза след него. Атмосферата ставаше все потягостна.

Като се изкачиха, Антъни се спря и погледна през коридора към една затворена врата. Луиза застана до него и необяснимо защо я побиха ледени тръпки.

— Какво има? — попита тя.

— Почакайте тук? — каза той тихо. — Може да спи. Комарджиите се прибират в малките часове на нощта.

Луиза пренебрегна заповедта, но внимаваше да върви на разстояние от него. Последното нещо, което ѝ се искаше, беше да налети в спалнята на спящ мъж. Антъни сякаш не забелязваше, че е зад него. Вниманието му беше насочено изцяло към затворената врата в дъното на коридора. Почука веднъж. Никой не се обади и той натисна дръжката. Пантите изскърцаха скръбно и вратата се отвори. Антъни се спря на прага и се загледа в потъналата в мрак стая, чиито тежки завеси бяха плътно спуснати. Застина неподвижно.

Луиза настръхна от страх. Никак не ѝ се искаше да направи и стъпка повече, но все пак се приближи до вратата. Непогрешимо зловоние на кръв и смърт прииждаше от стаята.

— Не идвай насам — предупреди я Алтъни с равен, хладен глас.

Тя извади носна кърпичка от маншона и закри носа си. После погледна иззад Антъни в стаята.

На леглото лежеше мъж по гръб. Одејлата и чаршафите бяха омотани около кръста му. Нещо ужасно неестествено имаше при главата му. Бялата възглавница беше пропита с кръв.

Пред очите ѝ потрепна адско видение. *Лорд Гавин изглеждаше точно така, когато лежеше мъртъв на пода в нейната спалня.*

— Луиза? — Гласът на Антъни беше остър и груб. — Ще припаднете ли?

— Не. — С огромно усилие се овладя. — Няма да припадна.

Ръката на мъжа бе сгъната в лакътя, забеляза тя, и безжизнените пръсти бяха свити около дръжката на пистолет.

— Боже мой! — промълви тя. — Отнел е живота си.

Алтъни прекоси стаята, за да погледне отблизо трупа.

— Ето, това е интересно — каза той.

Луиза остана поразена от изумителната безчувственост в тона му. Гласът на Антъни прозвуча така, като че ли наблюдаваше какво е времето. Но лицето му, видя тя, стана много сериозно, очите му — леденостудени.

— Какво имате предвид? — успя да продума тя.

— Чудя се защо двама души на служба при Хейстингс ще се самоубиват в рамките на малко повече от две седмици — каза той.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Наблюдаваше как Луиза отвърна поглед от кървавата сцена.

— Нали няма да припаднете?

— Казах ви, няма.

— Върнете се долу — каза той тихо. — Не е необходимо да стоите в тази стая.

Тя не реагира.

— Мъжът наистина отговаря на описанието в дневниците на младите дами. Бил е необикновено красив. И е приближавал трийсетте.

Антъни се обърна, за да огледа местопрестъплението още по-внимателно. Куршумът бе пронизал главата на Тарлоу, русата му коса беше мокра от кръв, но лицето му не беше обезобразено. Неговата красота е била всъщност от онзи тип, който привлича жените.

Антъни погледна Луиза. Беше забелязала лист за писма върху скрина.

— Господин Грентли остави ли предсмъртно писмо? — попита тихо.

— Според Фоулър — да.

Той отиде до скрина, взе писмото и го прочете на глас:

Не мога да понеса срама, който ме очаква. Извинявам се на семейството си.

— Какъв срам? — Луиза гледаше Антъни. — Мислите ли, че е имал предвид дълговете?

— Както изглежда, не са го притеснявали особено в миналото. Защо е почувствал изведнъж, че сега трябва да се самоубие.

Тя кимна.

— Съвсем логичен въпрос.

— Това не е самоубийство — заключи Антъни, оглеждайки стаята.

— Склонна съм да се съглася.

— Питам се дали Хейстингс не се е отървал и от двамата си служители по една и съща причина — каза той.

— Може би е решил, че има основание да се страхува от тях. Може би ги е заподозрял в заговор срещу него. Това положително обяснява защо е наел двамата телохранители.

— Да.

Тя го погледна с потъмнели очи.

— Сега какво ще правим?

— Ще изпратя веднага съобщение на Фоулър. Той ще пожелае да проучи новите факти колкото е възможно по-скоро.

Тя стисна с двете си ръце черния маншон.

— Да, разбира се.

— Но преди това — предложи той — ще ви изпратя вкъщи с каретата. Защо да стоите тук, докато Фоулър дойде. Аз ще му кажа всичко необходимо.

Като че ли на лицето ѝ се изписа облекчение.

— Сигурен ли сте?

— Да.

Тя го погледна изпод вежди.

— Ще му кажете ли, че съм била с вас?

— Не смятам, че е необходимо.

— Само се безпокоя дали ще запазя в тайна самоличността си зад псевдонима *Дописник Фантом*.

— Разбирам.

Той остави писмото на скрина, отиде до нея и я хвана за лакътя.

— Хайде, трябва да се махнете оттук.

Поведе я по стълбището. В гостната спря до писалището и написа кратка бележка.

— Убеден ли сте, че тук сте в безопасност? — попита Луиза. — Ами ако убиецът се върне?

Тревогата в гласа ѝ го свари неподготвен. Тя наистина се безпокоеше, осъзна той, навярно дори се страхува за него.

— Убиецът може да е Хейстингс, но може и да не е. — Сгъна бележката. — Въпреки всичко не ми се вярва, че ще се върне на местопрестъплението. Поне не и преди трупът да бъде открит, и ключката да се разнесе.

— Защо сте толкова сигурен?

— Който и да е убиецът, поел е голям риск, като е дошъл тук с цел убийство. Не би рискувал повече, ако не е необходимо. Сега го

занимава само мисълта как да се укрие.

— Ще бъдете предпазлив, нали, господин Столбридж? — изведнъж се разтревожи сериозно тя.

— Да — обеща той, странно развълнуван. — Каретата ще ви откара вкъщи. Ще дойда при вас в осем вечерта.

Тя настръхна.

— Защо?

— Поканени сме на приема у Лорингтън, забравихте ли?

Тя потрепери от ужас.

— Бях забравила. Извинете, но нямам настроение за каквито и да било срещи в обществото.

— Съжалявам, Луиза, но според мен ще бъде най-добре, ако тази вечер ни видят заедно. Жизненоважно е да се държим, все едно нищо особено не се е случило.

Тя се подвоуми и после неохотно кимна.

— Предполагам, че имате право. Боже мой! Дали и Хейстингс ще бъде там?

— Не зная. Но ще има много гости. Ако и той е поканен, сигурен съм, че ще успеем да го избегнем.

— Щом ще се прибирам вкъщи, ще мога да напиша репортаж за този смъртен случай и да го пратя на господин Спрегит. Има още време да излезе в утрешния брой на „Срочен репортер“.

Той се позамисли.

— Чудесна идея. Ако не друго, поне убиецът ще се изнерви, като прочете, че полицията разглежда възможността за убийство, представено като самоубийство.

— С тази разлика, че не разглеждат тази възможност — отбеляза тя много сухо. — В полицията даже не знаят, че господин Тарлоу е мъртъв.

— От кога незначителни подробности като тази възпират храбрите вестникари да съобщават за разни събития?

Тя се усмихна кисело.

— Съвсем правилно. Ще вмъкна неясни намеци за вероятно убийство. — Тя се поколеба. — Наистина ли мислите, че Хейстингс е убил господин Тарлоу?

— Мисля, че е възможно — поправи я той спокойно.

— Трябва ни повече информация.

— Като че ли това е главният проблем в това разследване — липса на информация.

Той спусна воала ѝ и скри лицето ѝ.

— Няма да споря с вас по този въпрос — каза нежно.

Придружи я навън и я настани в каретата. След това затвори вратата и подаде на кочияша бележката, която бе написал.

— След като закараш дамата, моля те, иди до Скотланд Ярд и предай тази бележка на детектив Фоулър.

— Готово, господине.

Кочияшът взе сгънатия лист.

— Но само на детектив Фоулър — нареди Антъни. Даде на човека пари. — Ясно ли е? Ако се наложи да го чакаш, чакай го!

Кочияшът провери монетите в ръката си и закима енергично.

— Не се безпокойте, господине. Ще гледам бележката да стигне до този Фоулър.

— Благодаря.

Каретата изтрополи и почти веднага изчезна в мъглата.

Антъни влезе в къщата на Тарлоу и тръгна към горния етаж. С всяко стъпало му бе все по-трудно и се изкачваше с усилие. Мирисът на смърт беше така лепкав, както мъглата навън.

В спалнята отиде първо до гардероба. Саката и панталоните бяха ушити по последна мода. Скъпите ризи бяха изпрани и изгладени без нито една гънка.

В чекмедже на скрина намери кожена кутия за бижута. В нея имаше няколко чифта скъпи копчета за ръкавели, красиво гравирани златен джобен часовник и игла за вратовръзка с перла. До кутията бяха подредени сребърна четка за коса и гребен и бурканче с крем за лице. Тарлоу много се бе грижил за външността си.

След това се приближи до леглото и заоглежда отново трупа. Като се насили да не обръща внимание на кръвта, забеляза подробностите. Онези части от косата и мустачките на Тарлоу, които не бяха окървавени, се виждаше, че са подстригани по последна мода. Пижамата му беше бродирана.

Започна методично да изследва стаята, като търсеше места, където един мъж би скрил тайните си. Намери сейф, скрит зад фалшив панел в гардероба. Ключалката беше превъзходна, изработена в една от

най-добрите фабрики в Уилънхол, но не беше „Аполо“. Отне му по-малко от петнайсет секунди да я отключи.

В сейфа имаше само един предмет — бележник. Съдържаше данни, които на пръв поглед изглеждаха като големи суми, спечелени на комар. Но вписванията бяха само пет. Датите започваха преди почти три години. До всяка от сумите имаше инициали. Инициалите отговаряха на имената на компрометираните млади дами. Осъзна, че е попаднал на вписаните суми, които Тарлоу бе получил като възнаграждение за жертвите, които беше осигурил на Хейстингс.

Прибра бележника в джоба си и за последен път огледа стаята. Като че ли нещо, което му убягваше, не бе наред. Загледа внимателно вещите върху тоалетната масичка, мъчейки се да разбере какво не е на мястото си. Неясно петно върху тънкия слой прах и няколко небрежно сгънати носни кърпи се подаваха от чекмеджето, и това бе всичко. Повече нищо не му направи впечатление и слезе на долния етаж.

Воден от предчувствието си, реши да прерови още веднъж писалището, този път по-внимателно. Като отвори папката със сметките за плащане, разбра изведнъж какво не бе наред — бяха разбъркани. Всичко друго в дома Тарлоу беше безупречно подредено, а бележките бяха безразборно натрупани. Като че ли някой ги беше преглеждал много трескаво, след което ги беше захвърлил в чекмеджето.

Като си мислеше за това, продължи да търси. Когато приключи, беше сигурен в заключението си.

След малко навън изтрополя карета и спря. Отиде до прозореца и откряна пердето точно когато, тромаво като мечка, Харолд Фоулър слизаше от двуколката.

Отвори вратата, преди детективът да почука.

— Получих бележката ви, господин Столбридж. — Детективът влезе. Махна шапката си и се огледа със стоическото любопитство на човек, свикнал да бъде обезпокояван по неприятни поводи. — Какво има?

— Обитателят на тази къща — Бенджамин Тарлоу — е мъртъв. В спалнята е. Изглежда, че отчаян от своите дългове на комар, е опрял пистолет в главата си и е дръпнал спусъка. Има предсмъртно писмо. Думите са напечатани.

— Напечатани ли, казвате? — Рунтавите мустаци на Фоулър помръднаха. Погледът в тъжните му очи се изостри. — Също както в писмото на Грентли.

— Да. — Подаде му бележката. — Когато текстът е печатен, няма как да се сравнява с почерка, но се съмнявам, че това е написано от Тарлоу.

Детективът загледа бележката в грамадната си лапа и я проучва внимателно известно време. Когато вдигна поглед, изражението му беше мрачно.

— Съгласен съм с вас, господине. Но никога няма да докажем, че е написана от убиеца.

— И още нещо — прибави Антъни. — И това няма начин да се докаже, но някой е претърсил стаите, преди да дойда.

— Разбирам. — Фоулър хвърли бегъл поглед около себе си. — Какво ви доведе днес тук?

— Получих съобщение, че Тарлоу, също като Грентли, е бил нает от Хейстингс.

— Според вас Хейстингс ли го е убил?

— По всяка вероятност да. Но това никак не ми помага да разбера мотивите за убийството на Фиона Ризби. И ето че още един, който би могъл да отговори на въпроса ми, е мъртъв.

Мрачното лице на Фоулър поомекна.

— Предупредих ви, господин Столбридж, вероятността да научите нещо след толкова време всъщност е минимална. Моят съвет е да оставите горкото мъртво момиче да почива в мир.

— Не разбирате — възрази Антъни. — Аз не мога да намеря мир, детектив. Трябва да открия защо е била убита.

— Според моя опит има само няколко причини за убийство. Алчност, отмъщение, тайна и лудост.

ДВАЙСЕТА СЛАВА

— Добре ли сте? — попита тихо Антъни.

Луиза се бе загледала в обляната от лунна светлина градина. Беше почти полунощ. Тук-там се полюшваха декоративни фенери. Вдясно се мерзелееха странните форми от желязо и стъкло на оранжерията. Откъм бляскавата бална зала се носеше глъч, смях и музика.

— Да, разбира се — отговори тя, като съдържа още един порив да се разтрепери.

Но напрежението от преструвката, че се забавлява през последните два часа, си каза думата. Усмивката ѝ стана изкуствена. Искаше да се върне у дома, на Ардън Скуеър, и да изпие много голяма чаша бренди.

— Можем ли вече да си тръгваме?

— След малко — обеща Антъни. Хвана я за лакътя. — Да се поразходим.

— Е, сега поне знаем със сигурност какви услуги е правил господин Тарлоу на Елуин Хейстингс — каза тя. — Компрометирал е жертвите и после е открадвал дневниците и писмата им, за да ги даде на Хейстингс.

— Тарлоу е бил закоравял комарджия. А това означава, че постоянно е имал нужда от големи суми в брой, за да покрива дълговете си. Хейстингс е плащал добре за документите, с които е изнудвал. Грентли без съмнение е събирал парите от изнудването. Не мога да си представя Хейстингс да върши такава работа.

Слязоха от терасата по стълбището и тръгнаха по покритата с чакъл пътека, която се виеше през сложно оформената градина. Луиза забеляза, че не са единствената двойка, която е излязла да си отдъхне от горещината и бликащата енергия в балната зала. Чу приглушени гласове откъм сенките. Някакъв мъж се изсмя тихо. Полите на рокля се мярнаха на лунната светлина и изчезнаха зад един жив плет. Последното нещо, което ѝ се искаше тази вечер, беше да дойде на

бала, но се вслуша в доводите на Антъни. Трябваше да се държат все едно нищо необикновено не се е случило този следобед. Антъни като че ли се справяше с лекота, но тя вече едва понасяше натрупаното напрежение през този ден. В действителност откриването на мъртвото тяло на Тарлоу я беше разстроило повече, отколкото бе осъзнала тогава.

Картината на убийството възвърна ужаса и страха от онази кошмарна нощ преди малко повече от година. Не можеше да изхвърли от ума си образа на мъртвия Гавин. Знаеше, че колкото и до късно да стои, колкото и бренди да изпие, когато се прибере, тази нощ нямаше да заспи. „И това не е най-лошото“ — помисли си тя. Ако успее да заспи, непременно ще сънува кошмари.

Антъни я накара да спре пред вратата на оранжерията. На сребрилата лунна светлина стъклата бяха непрозрачни.

— Тук можем да останем насаме — каза той тихо.

Тя се отпусна на една мраморна пейка. Полите на роклята ѝ се разстлаха около глезените ѝ. Тя се загледа в мрака и потръпна отново.

— Студено ли ви е? — попита Антъни.

— Малко.

Не можеше да му каже колко силно я разтърси сцената на убийството. Той щеше да реши, че ѝ липсва хладнокръвие, за да продължи разследването.

— Какво ще правим сега? Виктория Хейстингс, Тарлоу и Гентли, всичките удобно мъртви, и ние нямаме никаква улика. Като че ли не остана човек, който да знае тайните на Елуин Хейстингс.

Антъни подпря единия си крак до нея на пейката, кръстоса ръце върху бедрото си и се отпусна.

— Ще продължим да задаваме въпроси, само това ни остана.

Тя се помъчи да се съсредоточи върху проблема.

— Хрумна ми, че има едно място, където някои от тайните на Хейстингс навярно са известни.

Той сведе поглед към нея.

— Кое е това място?

— Публичният дом, където има седмичен ангажимент.

— „Феникс“ ли? — Умълча се за малко. После кимна бавно. — Интересна теория.

Тя сбърчи нос.

— Надявам се, че нямате намерение да си назначите седмичен ангажимент там, за да проверите на практика вашата теория.

Той се усмихна едва-едва.

— Съмнявам се, че ще излезе нещо смислено. От мен надали може да се очаква да убедя която и да е от жените, които работят там, да ми се довери, за да изпробвам теорията си. Но изглежда, че вие сте спечелили доверието на човек, който познава някои от тези жени.

— Имате пред вид Роберта Удс на Суантън Лейн.

— Да.

— Ще я помоля да поразпита дискретно.

— Чудесно. Междувременно аз мога само да се надявам, че рано или късно ще получа покана от Клемънт Корвъс. Очевидно той знае доста за делата на Хейстингс.

— Не ми се вярва един господар на престъпния свят да пожелае да разкрие пред нас незаконните си афери — предположи тя.

— Ще видим.

Тя вдигна вежди.

— Наистина ли очаквате, че той ще се свърже с вас?

— Възможно е.

— И защо ще го прави?

Антъни се усмихна вяло.

— Независимо от сферата му на дейност, или може би точно заради това, се говори, че той държи строго на кода на честта. Измежду другите неща ми казаха, че никога не остава длъжник.

— Кой ви осведоми толкова подробно за Клемънт Корвъс?

— Детектив Фоулър. Корвъс и Скотланд Ярд имат отдавнашни взаимоотношения.

Отново Фоулър. Луиза овладя поредното разтреперване.

— Предполагате ли, че господин Корвъс ще се почувства задължен към вас заради документите, които помолихте Миранда да му предаде?

— Или ще ми благодари, или ще потърси от мен повече сведения. Нищо не е сигурно в тази работа.

— Ако нашите предположения са точни, Елуин Хейстингс е убил не само един път, а четири пъти: Фиона Ризби, първата госпожа Хейстингс, Грентли и Тарлоу. Трудно е да си представи човек толкова зло.

— Убийството без съмнение става по-лесно след първия път —
подхвърли Антъни.

Луиза едва се сдържа да не скочи на крака и да се разкрещи, че
греши. Няма значение доколко е оправдано, убийството е ужасяващо
преживяване, което преследва човек цял живот.

Антъни се пресегна към нея без всякакво предупреждение и като
я хвана за лактите, я изправи на крака.

— Шшт! Тихо! — заповяда съвсем до устните ѝ.

Тя отвори уста да попита какво си въобразява, но преди да
произнесе и звук, се озова притисната до гърдите му. Устните му се
долепиха до нейните — горещи и настоятелни.

Луиза се вцепени. „Нали реших — помисли си тя. — Никакви
целувки повече.“ Но докато се повтаряше това доста логично решение,
знаеше, че тази вечер няма да има сили да устои на изкушението;
нервите ѝ бяха прекалено изопнати. Копнееше да бъде погълната от
огъня на страстта, та дано забрави сцената на смъртта, която се беше
запечатала в съзнанието ѝ като толкова много други ужасни призрачни
видения.

Прегърна го през тила и се притисна до него. После дочу шепот
в тъмнината. Някаква двойка се приближаваше по пътеката към
оранжерията. Антъни я целуваше за пореден път, за да остави
впечатление, че имат тайна любовна връзка. Почувства се дълбоко
засегната. Искеше да я целува наистина, а не за прикритие.

Някакъв мъж се изсмя тихичко.

— Както изглежда, трябва да си намерим някое друго скрито
кътче, скъпа моя. Това тук вече е заето.

Жената прошепна в отговор нещо неразбираемо. Луиза усети, че
гласовете затихват в далечината и двойката си е потърсила друго
закътано местенце в градината, но вече нищо не я интересуваше.
Мислеше само за ръцете на Антъни, които я прегръщаха. Заля я
горещина. Какво от това, че тази целувка не беше акт на прелъстяване.
Въздействието ѝ се разрази като светкавица, която обгори вече
свръхчувствителните ѝ нерви. Цялото ѝ същество настръхна от
възбуда.

— Антъни — промълви срещу устните му.

Той издаде тих, дрезгав стон. Притисна я още по-силно към себе
си. Устните му внезапно потърсиха нейните грубо и настоятелно. Сега

вече я целуваше наистина. По същия начин, както тя го целуваше. Помежду им премина с пропукване толкова силна електрическа искра, че тя се изненада защо косата ѝ не се изправи. Той плъзгаше трескаво ръцете си по гърба ѝ и по плътно прилепналата ѝ до талията рокля. Неочаквано за себе си тя се разтрепери от безумно желание. Повлечена от водовъртежа на сила, която смътно разбираше, се вкопчи в раменете на Антъни и го целуна.

Той откъсна устните си от нейните и обхвана с длани лицето ѝ.

— Кажете пак името ми.

Изразът на лицето му, осветено от мъждукащото пламъче на близкия фенер, не беше на благовъзпитан любовник. Онова, което видя, беше див, непреодолим копнеж, същият, който изпитваше и тя.

— Антъни. — Разтрепери се, но този път не от нервност. Цялата вибрираше от очакване. — Антъни.

Той отдели длани от лицето ѝ и обгърна талията ѝ. После зацелува шията ѝ. Усещаше устните му върху кожата си влажни и изпълнени с копнеж. По едно време почувства леко ухапване. Усещането беше така възбуждащо, че дъхът ѝ секна. Точно от това имаше нужда. Тази отчаяна, бурна страст щеше да прогони двата образа на окървавените глави на Тарлоу и на Гавин от мислите ѝ поне за малко.

Антъни я взе на ръце и я понесе към вратата на оранжерията.

— Отвори я — измърмори той.

Тя се пресегна, хвана топката и я завъртя. Вратата се отвори и я лъхна влажна топлина. Вдъхна мириса на зеленина и на цветя, на токущо разкопана почва — благоухание на живот, а не на смърт.

Той я пренесе през прага и я пусна да стъпи на земята до един тезгях. После се обърна, затвори вратата и я заключи. Тогава я прегърна отново и заопипва копчетата на роклята.

Тя остана изумена, като усети, че пръстите му, толкова умели и чувствителни, когато става въпрос за ключалки и ключове, всъщност треперят. Сега вече чуваше как диша. Възбудено. Страстно. Докосна го и усети под тъканта как мускулите му са се стегнали.

У нея се зароди надежда. Беше обичал своята скъпа Фиона, но може би в сърцето му имаше място и за друга жена.

Роклята беше разкопчана. Добре че беше доста тъмно. Освен тънката долна риза нищо друго не прикриваше гърдите ѝ.

Той целуна шията ѝ. С палците си ласкаво докосваше зърната, разтърсвайки на вълни тялото ѝ. Тя се вкопчи в раменете му с желание да изследва силата, която предусещаше у него, да го опознае поинтимно, но той не ѝ даде възможност.

— Луиза, нямаш представа какво направи с мен. Искам те. Желая те.

Без всякакъв намек, който да я подготви, той я вдигна и я сложи да седне в края на тезгяха. Всичко се развиваше много бързо. Тя вече не мислеше. От друга страна, мисленето беше последното нещо, в което би се впуснала.

След това устните му се озоваха на мястото на ръцете върху гърдите ѝ. Тъканта, която ги покриваше, овлажня.

Усети се сграбчена от диво желание. Прокара пръсти през косата на Антъни. Почувства зъбите му върху зърното си и изстена. И за да я накара да замълчи, Антъни я целуна страстно.

После запретна полата ѝ над коленете и разтвори бедрата ѝ.

Пулсът ѝ запрепуска лудо. Тя все още не беше свикнала със зашеметяващата интимност на неговите милувки, когато той плъзна пръсти по дантеленото бельо. Изпепеляващото усещане, предизвикано от дланта му върху най-интимната ѝ част, беше и крайно скандално, и безумно вълнуващо.

— Ти ме искаш — промълви той пресипнало. — Кажи го. Искаш ме така много, колкото и аз.

— Да. О, да.

Беше замаяна. Светът извън оранжерията вече нямаше никакво значение. Ето какво означаваше човек да бъде погълнат от страст. Чудеше се на вдъхващото живот усещане. Романистите и драматурзите имаха право. Затова хората се отдаваха на тайни любовни афери.

— Толкова си нежна — прошепна той, галейки я съвсем интимно. — Подлудяваш ме.

Луиза долови, че той си разкопчава панталоните. Погледна бегло надолу и зърна ръката му, обхванала пениса в ерекция. Антъни извади от другия си джоб голяма ленена носна кърпа и я сложи на тезгяха до нея.

Запленена, тя посегна да го погали, но той вече се притискаше към нежната сърцевина на нейното тяло. Усещането беше божествено.

Искаше още. Накара го безразсъдно да се притисне още по-плътно до нея.

Той я обгърна отзад и с един жесток тласък потъна в нея докрай. През пренапрегнатите ѝ сетива премина остра болка. Разтърсена от грубия преход от безумно желание към неприятната действителност, ахна и застина абсолютно неподвижна.

— Проклятие! — Антъни замръзна също. — Ти си девствена.

— Ами, да, но наистина не виждам в случая тема за спор.

— Защо, по дяволите, не ми каза, че си девствена?

— Не мислех, че е ваша работа — отвърна тя, готова да избухне.

— Как може да ти дойде наум, че не е моя работа?

У нея се надигна гняв, който притъпи донякъде физическите неудобства.

— Наистина, господине, едва ли очаквате да обсъждам подобни интимни подробности от моя живот с джентълмен, когото почти не познавам.

Той сведе поглед към нея със странно изражение.

— Ще разрешиш ли да ти напомня, че правиш любов с джентълмен, когото почти не познаваш?

— Ние не правим любов — отсече тя сърдито, понеже не искаше да признае дори пред себе си каква болка ѝ причинява този факт. — Участваме в акт на забранена страст.

— Ах, да. Тази област ли е твоята специалност?

— Незаконните любовни срещи са различни. Любовницата не е длъжна да споделя своите лични истории с любовника.

— Не вярвам на ушите си, че ми четеш лекция на тема как трябва да се държи човек в случай че има тайна любовна връзка.

Тя се сви от обида.

— Мисля, господине, че ще бъде най-добре, хм, да се оттеглите. Както сам се досещате, не сме един за друг.

— Откъде знаеш? — попита той, отдръпвайки се леко.

— Мисля, че е очевидно. Твърде едър сте.

— Мисля, че сме съвсем по мярка.

Той се отдръпна още малко и точно преди да излезе, се изтласка бавно в нея.

Тя изохка.

— Наистина не мисля, че е благоразумно да продължавате.

Той я целуна със страст, която ѝ попречи да спори повече.

Антъни повтори движението. Този път усещането не беше болезнено, нито пък приятно. Толкова бе напрегната, че едва дишаше. И все пак чувството не беше чак толкова неприятно.

И както можеше да се предвиди, нейното ужасно любопитство се надигна и потисна разочарованието.

— Много добре, щом настоявате — продължи тя, извивайки се, за да се намести по-удобно. — Но, моля ви, свършете бързо с тази работа.

Антъни застина отново, както беше потънал в нея.

Тя отвори очи и видя, че я гледа с изражение, което не можеше да определи. Подразни се и сложи ръце от двете страни на лицето му.

— О, скъпи, не исках да нараня чувствата ви — каза нетърпеливо.

— Не се тревожете, продължавайте. Няма да кажа нито дума повече.

— Обещавах ли?

— Разбира се, господине. След като сме стигнали дотук, няма да е зле да приключим с тази история.

— Внимавай, сладка моя. Такъв любовен разговор може да ме доведе до припадък.

Беше унижена. Беше също така бясна. Комбинацията се оказа силно възпламенима. Сграбчи го за раменете и го притисна към себе си.

— По дяволите, Антъни! Продължавайте!

Той промърмори нещо под нос, което тя не разбра, но най-последно започна да се движи със забързани, напрегнати и енергични тласъци. Тялото ѝ като че ли се нагоди към неговото. Въпреки че усещанията ѝ не бяха така безумно вълнуващи, както бе очаквала, те не бяха и съвсем неприятни.

Ако Антъни намираще удоволствие в това, можеше да допусне упражнението.

— Сто пъти проклятие! — Гласът му прозвуча, сякаш изпитваше затруднения с дишането. — Ти си виновна. Тази вечер ме извади извън релси. Направи на пух и прах моето самообладание.

— Каква е вината ми? За какво възнамерявате да стоварите отговорността върху мен? Как смеете да...

— Нали ми обеща да не говориш — напомни й той през зъби. — Проклятие!

Разтревожена от глухия, див стон, който съпровождаше ругатнята, тя отвори очи.

— Зле ли ви е?

Антъни не отговори. Вместо това изведнъж рязко се отдръпна и грабна носната кърпичка. Загърна с нея възбудения си член.

На слабата светлина видя, че стиска очите си. Устните му бяха разтворени и изопнати, сякаш всеки момент щеше да изстене. Зъбите му проблясваха опасно в тъмнината. И тогава всичко свърши. Той се подпря на тезгяха, дишайки тежко. Не отвори очи.

— Проклятие — изруга отново, този път много тихо.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Луиза кротуваше, понеже не беше сигурна какво прави човек в подобна ситуация. Авторите на любовни романи не описваха такъв вид сцени в книгите, които беше чела.

Обезпокоена, тя го докосна нежно по ръката.

— Антъни?

Той отвори очи.

— Зле ли ви е?

— Интересен въпрос.

Антъни се изправи, извърна се и закопча бързо панталоните си. Тя скочи от тезгяха. Но както стана ясно, направи грешка. Бедрата ѝ така трепереха, че се хвана за тезгяха, за да се задържи права. Оправи полата си непохватно, като постоянно усещаше леко неразположение на онова интимно място.

— Извинете, господине — обади се тя безцеремонно.

Той отново се обърна, тревожно равнодушен и хладнокръвен, както обикновено.

— За това, че ме подведе да повярвам, че си жена с житейски опит ли?

— Не, за това, че ви насърчих преди няколко минути. И все пак трябва да призная в моя защита, че очаквах съвсем различен резултат.

— Какво по-точно очакваше, Луиза?

Тя махна с ръка, доволна, че в тъмнината не се вижда как се изчервява.

— Не се съмнявам, че разбирате. Човек слуша толкова много за забранената страст, не намирате ли?

— Не бих могъл да кажа.

— Навярно не сте чели много романи.

— Не, не съм.

— Но сигурно сте гледали пиесите на сестра си.

— В нейните пиеси забранената страст има винаги нещастен край.

— Не е там въпросът. — Потърси подходящите думи. — Въпросът е, като имам предвид какво съм прочела и гледала на сцената, че очаквах повече, очаквах, да го наречем трансцендентално изживяване.

— Трансцендентално — повтори той с неутрален тон.

— По този начин се обрисова забранената страст, нали разбирате? — Въздъхна. — Трябваше да осъзная защо всяка жена в Англия не се втурва в забранена любовна връзка.

— За пръв път ти беше, Луиза. Първият път винаги крие неудобства.

Обзе я съмнение.

— Хм.

Той повдигна брадичката ѝ, така че тя да не може да избегне погледа му.

— Какво означава това?

— Нищо — отвърна тя прибързано.

— Като се има предвид на какво бях подложен току-що, мисля, че заслужавам отговор.

— Много добре, щом настоявате. Хрумна ми, че проблемът може би е у вас, не у мен.

— Мен ли обвиняваш, за своето пропаднало трансцендентално преживяване?

— Не, не, разбира се, че не. Не изцяло. — Покашля се. — Положително не е ваша вината, че природата е надарила прекалено щедро някои части от вашата анатомия. — Замълча, обмисляйки по-внимателно предмета на разговора. — Може би някой по-дребен мъж...

Той се наведе към нея заплашително близо.

— Да не си посмяла — изрече със зловещо мек глас — дори да мислиш за това.

Тя отстъпи стреснато назад и се залепи до тезгяха.

— Успокойте се, господине. Изнервен сте в момента. Денят беше тежък.

Той се приближи до Луиза така, че не остана пространство помежду им, и сложи ръцете си зад нея, затваряйки я като в клетка.

— Нека да обясня нещо много ясно — каза със същия опасно мек тон. — Вината е твоя, не моя. Заблуди ме с вдовишкото си

облекло. Изигра ролята си превъзходно. Длъжна беше да ми кажеш истината.

— Глупости. Ако го бях направила, преди всичко нямаше да ме целунете, какво остава да ме похитите.

— Искаше ли да бъдеш похитена?

— Да, исках. — Гняв и отчаяние заради рухналите ѝ надежди се надигнаха отново у нея. — Бях в настроение да бъда похитена тази вечер.

Очите му станаха като цепки.

— Това някакво ексцентрично решение под въздействието на момента ли беше?

— Не. — Вирна брадичка. — Както се случва, напоследък мислих доста за това.

— Какво съвпадение — каза той, — аз също.

Тя пренебрегна думите му.

— До тази вечер владеех напълно чувствата си, разбира се.

— Разбира се.

— Но за съжаление трябва да кажа, че събитията в дома на Тарлоу доста ме разстроиха.

— Как?

— Не мога да го обясня. Бях възбудена и нервна целия следобед. Сърцето ми като че ли биеше по-бързо от обикновено. По никакъв начин не успях да се успокоя.

В мрака Антъни се взря в лицето ѝ.

— Разбирам те.

— Когато ме целунахте преди няколко минути, все едно се разрази буря. Бях погълната от водовъртежа на безумно силни усещания.

— Понесена от жарките ветрове на страстта ли? — уточни той услужливо.

— Да, точно така.

— Подхвърляна от урагана на яростно желание ли?

Той беше разбрал. Почувства се някак окуражена.

— Точно такава е чувството, което се мъчех да опиша. — Замълча в очакване. — И с вас ли беше същото?

— Наистина беше същото. — Той се приближи още малко. — Преди да започне да вали проклетият сняг.

— Да, ами, очевидно всичко това е една ужасна грешка. Много бих искала да се прибера, ако нямате нищо против. Имам нужда от голяма чаша бренди.

— И аз.

— Ядосан сте. Не ви се сърдя. — Изведнъж ѝ хрумна нещо страшно. — Нали няма да разрешите този злополучен инцидент да повлияе на нашето споразумение заедно да разследваме?

За нейно огорчение той не отговори веднага.

— Не, няма — отговори най-после. — Споразумението ни остава, щом това е твоето желание.

— Да, това е желанието ми — увери го тя.

— Но има нещо, което трябва да обмислите, преди да настоявате да продължим нашето партньорство.

— Какво е то? — попита тя, вече предпазливо.

— Ако продължим да работим заедно, вероятно ще има още жарки бури като тази, която току-що отмина.

Въпреки всичко, което се случи, почувства, че пулсът ѝ се ускорява отново. Горещи тръпки полазиха по гърба ѝ. Овлaдя се доста трудно и изправи рамене.

— И двамата имаме силна воля, господине — заяви тя уверено. — Сигурна съм, че ще се контролираме.

— Говори само от свое име, Луиза.

Той я поведе навън от оранжерията, после тръгнаха през парка. Луиза погледна светлините на блестящата бална зала. Обзе я паника.

— Необходимо ли е да се връщаме там? — попита изплашена.

На Антъни му стана смешно, въпреки че беше доста кисел.

— Един от триковете в тайните любовни афери, скъпа моя, е да се изправиш пред всички и да се държиш, все едно изобщо нищо не се е случило.

Имаше право. Тя вдигна брадичка, изправи рамене, и без друго вече достатъчно изправено.

— Чудесно — прошепна в ухото ѝ Антъни.

Слава богу, явно никой не се интересуваше от тях. Минаха през тълпата, понасяйки само няколко кимвания и няколко подозрителни погледа.

Стигнаха входното фоайе и Антъни поръча да му докарат каретата. Слязоха по стълбището един до друг. Кочияшът отвори вратичката на купето. „Бягството е готово“ — помисли си Луиза.

Най-сетне се поотпусна и въздъхна с облекчение.

В този момент пристигна друга карета и закова на място точно зад тази на Антъни. Вратата се отвори. Мъж с вечерно облекло в черно и бяло скочи на паважа. Залиташе леко и се хвана за рамката на вратата, за да запази равновесие. Неговото красиво лице мигновено се изкриви от яд.

— И ако това не е Столбридж — изпелтечи той. — Предполагам, че тази е малката вдовица от Ардън Скуеър, за която слушам толкова много напоследък. Няма ли да ме запознаеш с дамата?

— Не — отсече Антъни. Продължи пътя си, като се премести между нея и непознатия.

— Известен съм с името Джулиан Истън, госпожо Брайс. — Истън свали цилиндъра си с подигравателно учтив жест. — Възхитен съм да се запозная с вас. Дочух, че Столбридж се забавлява с крайно нетипично същество от женски пол, но сега за пръв път имам възможността да се срещна с малката провинциална мишка. Малката, невзрачна провинциалистка.

Антъни тръгна към него.

— Достатъчно Истън. Пиян си, излагаш се.

Той не му обърна внимание.

Гледаше Луиза през стъклото на каретата.

— Съзнавате ли, че ви използва, госпожо Брайс? Нали разбирате, че изобщо не сте негов тип. В клубовете се говори, че чука чужда съпруга и прикрива това, криейки се зад полите ви.

Антъни пристъпваше към него. В последната секунда Истън изглежда разбра, че няма да му се размине, но беше твърде късно. Антъни се озова до него със скорост, която изненада присъстващите, в това число и Истън. Сграбчи го за ръкава и му подложи крак. Всичко стана за секунди. Съвсем ненадейно Истън се стовари на земята по задник. Седеше там и изглеждаше като ударен от гръм.

— Ардън Скуеър — нареди Антъни на кочияша, скачайки в каретата.

Каретата потегли веднага.

Луиза се извърна и погледна към стълбището пред дома на Лорингтънови. Джулиан Истън още седеше на паважа. Объркването и изненадата му бяха изместени от яростта.

Луиза се обърна към Антъни:

— Кой е господин Истън?

— Ходим в един и същи клуб.

Гласът на Антъни беше тревожно безразличен.

— Явно не сте приятели.

— Не — отвърна той, — не сме приятели.

Едва ли не чу как вратата към тази вероятност се затваря с трясък. Реши да пробва по друг начин.

— Какво направи, че така изведнъж го стовари на земята? — попита.

— Това е трик, който научих по време на моите скитания. Понякога е много полезен.

Той се загледа през стъклото в нощните улици. Не продума, докато не й пожела лека нощ пред нейната врата.

— Съжалявам, че беше принудена да изтърпиш сцената с Истън — каза той. Гласът му прозвуча мрачно и странно отпаднал.

Тя изпита съчувствие към него. Погали го леко по страната, без да сваля ръкавицата си.

— Не е необходимо да се извинявате — каза нежно. — Истън беше виновен. Много ви се е насъбрало след смъртта на Фиона. Надявам се, че ще открием отговорите на въпросите, които търсите, Антъни.

След това се обърна и влезе.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сепна се и се събуди с крайно неприятно чувство заради познатото бурно сърцебиене и усещането, че се задушават, които винаги съпровождат съня. Отметна завивките и седна. Чувстваше необходимост да изразходва по някакъв начин енергията, която я разтърсваше след кошмар.

Стана и трепна леко, като усети лека болка между краката. Заляха я спомени от тайната среща в оранжерията и заличиха милостиво най-жестоките фрагменти от кошмара, но пък породиха други страхове.

Облече халата, пъкна крака в пантофите и започна да кръстосва стаята. Какви ги свърши тази вечер? Как успя да се оплете именно с мъжа, който можеше да я унищожи? Мъж, който е приятел с детектива от Скотланд Ярд, разследвал убийството на лорд Гавин. Какво, за бога, си бе въобразила?

Спря, съзнаваща прекалено ясно отговора на този въпрос. Започна да се влюбва в Антъни от първия миг на бала у Хамънд, когато той я погледна, сякаш знаеше и най-дълбоките й тайни. Влюбваше се в него. Знаеше го така сигурно, както знаеше истинското си име. Може би беше вече прекалено късно.

„Няма да мисля за бъдещето. Любовта ми е обречена. Никога няма да се омъжа, освен ако не разкрия истината за себе си пред бъдещия си съпруг. Не би било редно“ — каза си тя.

Нито един джентълмен с положение в обществото като на Антъни няма да се ожени за убийца. Ако не друго, трябва да помисли за доброто име на семейството си.

Не че съществува някаква вероятност той да се влюби в нея. Отдал бе любовта си на Фиона Ризби. Положително щеше да се ожени някой ден, очакваше се при неговото положение, но когато настъпи моментът, не би погледнал жена без потекло и богатство.

„Живей за мига, повече от Антъни няма да получиш“ — помисли си.

Закова се на място наред стаята, размишлявайки какво ли ще стане, ако изпие още една чаша бренди. Онази, която изпи, след като Антъни я доведе от бала у Лорингтън, се оказа изненадващо ефикасна. Не се надяваше да спи тази нощ, но явно драматичните събития я бяха изтозили повече, отколкото съзнаваше. Ако пак изпие едно бренди, дали няма да поспи няколко часа повече.

Отиде до прозореца и се загледа в нощта. Мъждукащото осветление и бледата луна хвърляха слаба светлина върху улицата. Точно срещу входа на № 12 стоеше загърнат в пелерина човек, а лицето му бе скрито с черен мрежест воал. Като че ли беше привидение, което се носи в мъглата, покриваща като саван дърветата.

Горкичката отчаяна вдовица, принудена да проституира, се бе върнала. Луиза се изненада, че я вижда отново. Очевидно жената още не бе научила, че клиенти, които търсят онова, което тя продава, не се срещат в тази част на града. Или може би се страхуваше да се навърта в по-изпадналите квартали. Нямаше съмнение, че е нова в занаята.

Луиза се извърна импулсивно и бързо излезе в коридора. Слезе на пръсти по стълбите и влезе в кабинета. Светна лампата и извади от едно чекмедже малка сума от парите, които с Ема държахата там за непредвидени случаи в домакинството. Пъхна монетите и няколко банкноти в плик. Взе писалка и на гърба на плика написа адрес.

В антрето се наметна с пелерина, отвори входната врата и надникна навън.

Жената с черното наметало и черен воал още беше там, в сенките на дърветата. Буквално замръзна, като видя Луиза да слиза по стълбището и да застава в кръга от светлината на улична лампа.

— Добър вечер — каза тихо Луиза.

Жената реагира, като че ли я бе навестил дух. Сепна се жестоко, направи крачка назад, обърна се и тръгна много бързо.

— Почакайте, моля ви — забърза след нея Луиза. — Нямам намерение да викам полицаи. Искам само да ви дам малко пари и един адрес.

Очевидно преценявайки, че няма да бъде оставена на мира, жената се спря и се обърна. Видът ѝ навяваше дълбоко отчаяние.

Луиза застана на няколко крачки от нея и ѝ подаде плика.

— Има достатъчно пари за един месец, ако ги харчите разумно. На гърба на плика съм написала адрес. Ако отидете там и поискате

помощ, ще я получите, без да ви задават въпроси. Това е дом, ръководен от жена, чиято единствена цел е да помага на други жени като вас.

— На други жени ли?

Жената настръхна.

— Жени, принудени да търсят препитание на улицата.

— Как се осмеляваш да подмяташ, че съм обикновена проститутка? За коя се мислиш?

Произнасяше думите с нисък глас, изпълнен с гняв.

— Съжалявам — огорчи се Луиза, — не исках да ви обидя.

Без да каже нищо повече, жената бързо се отдалечи в мрака. Диплите на черната кадифена пелерина се развяха около глезените ѝ.

Луиза гледа след нея, докато изчезна. След това се прибра, затвори вратата и заключи.

Захвърли плика на масичката до входа и се заизкачва по стълбите, а думите на жената звучаха в ушите ѝ: „За коя се мислиш?“

Не че лорд Гавин произнесе точно същите думи през онази фатална нощ миналата година, фразата често се употребяваше. *Коя си мислиш, че си?* Хората го казват постоянно. Онова, което я разтрепери, беше гневът на жената. „Като че ли ме мразеше. Но как е възможно? Сигурна съм, че никога през живота си не съм я виждала“ — помисли си.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Луиза Брайс я бе взела за проститутка. Обзе я силен гняв. Изгаряше от желание да се върне на Ардън Скуеър и да убие тъпата жена, но здравият разум постепенно надделя. Нажеженият до бяло гняв се стопи. Започна да диша по-дълбоко. Ще се разправи с Луиза Брайс, когато му дойде времето.

Вървеше бързо към улица, където можеше да си наеме файтон. Ноцта винаги връщаше спомените.

Въздействието на хлороформа отслабваше, чувстваше се дезориентирана и леко ѝ се гадеше. Долавяше смътно някакво движение. Отначало не разбра. После се досети, че мъж я носи на ръце. Нямаше сили да се бори. Може би беше за добро. Някакъв дълбок инстинкт ѝ подсказа, че ще бъде по-безопасно, ако остане както беше — отпусната и безжизнена.

Независимо от това не устоя и леко отвори очи. Нищо не видя. Лицето ѝ беше покрито с плътна материя. Реши, че е насмолен брезент. Осъзна изведнъж, че цялото ѝ тяло е увито и стегнато в платнище. Не можеше да помръдне дори да искаше.

Въпреки че лицето ѝ бе покрито, усети мириса на речната мъгла и влага. Обзе я паника.

Мъжът, който я носеше, сумтеше под товара. Искаше да изкрещи, но нямаше глас.

В следващия миг падаше. Съприкосновението с водата беше като удар в каменна стена, въпреки брезента.

Потъвайки, усети сковаващ студ. Погребалната плащаница, в която бе увита, явно не беше здраво закрепена. Почувства, че течението отнася брезента...

Едва по-късно се досети защо Елуин не беше завързал краката и ръцете ѝ, преди да я хвърли от моста. Искал е всички да повярват, че се е самоубила. И ако китките и глезените ѝ бяха завързани, едва ли щеше да заблуди някого.

Онази нощ извади късмет. Незабелязано от Елуин, който побягна от местопрестъплението, веднага щом се отърва от своята жертва, имаше свидетел на действията му. Един бедняк, който живееше в разнебитена колиба до самата вода, наблюдаваше как обемистият вързоп потъва в реката. Подтикнат от любопитство, той се качи в лодката и загреба, за да види дали няма да извади нещо ценно.

Тя успя да се добере до повърхността, благодарна, че като малка се бе научила да плува. Дори при това положение съзнаваше, че щеше да се удави, ако не беше с нощница. Била е заспала, когато той е дошъл с хлороформа. Ако носеше някоя от модните рокли, когато падна в реката, тежестта на полите и корсета щеше да я повлече към дъното.

Първото, което видя, като излезе на повърхността, бяха контурите на лодка с гребла. Някой ѝ подаваше гребло. Сграбчи го с две ръце.

Другата щастлива случайност, на пръв поглед незначителна, бе фактът, че нейният спасител беше луд, който твърдеше, че чува гласове в главата си. Хората го избягваха и рядко говореше с някого. Като резултат никой не знаеше, че я е извадил от реката през онази нощ.

Лудият, убеден, че тя е някакво магическо създание, поверено му да я покровителства, се отнасяше към нея с благоговение. Грижеше се тайно за нея, докато се възстанови от изпитанието. Даде ѝ подслон и храна, докато тя обмисли бъдещето си и плановете си.

За по-сигурно отрови стария глупак, преди да се лиши от неговите грижи. Не можеше да си позволи никакъв риск преди всичко. Много беше заложено на карта. Нищо не биваше да попречи на нейния грандиозен план за отмъщение...

Престана да мисли за миналото. Видя един свободен файтон. Качи се и каза адреса на кочияша. Дами, които пазят доброто си име, внимават да не бъдат забелязани в евтина двуколка; бяха невзрачни и жените, които се возеха в тях, се преценяваха по същия начин. Но със своята вдовишка рокля и воал тя беше анонимна. Никой, който я бе срещал като съпруга на Елуин Хейстингс, не би я познал.

Облегна се и стисна силно ръцете си в ръкавици. Как смееше Луиза Брайс да предполага, че е евтина улична курва?

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Двуколката беше спряла в сенките в края на тъмната улица. В нея седеше Антъни. Почти от час наблюдаваше входа на клуба за благородни господа и чакаше да се появи Хейстингс. Беше три през нощта. Би трябвало първите слухове за смъртта на Тарлоу да са плъзнали. Ключките тръгват от клубовете. Искаше да види реакцията на Хейстингс.

Въпреки че дебнеше своята плячка, мислеше за Луиза. Беше очаквала трансцендентално изживяване. Направи груба грешка и нямаше кого да обвини, освен себе си. От друга страна, тя умишлено го бе подвела със своята тайнствена, вдовишка пародия. Независимо от това, ако беше проявил поне мъничко самообладание, щеше да разбере, че целува неопитна жена.

Но тогава самообладанието не беше на преден план, особено след първата целувка в парка на Лорингтънови. Каза си, че прегръща Луиза, за да я накара да замълчи и за да инсценира любовна връзка. Но в действителност копнееше за нея от първия миг, в който я видя.

Луиза му отвърна пламенно и това го лиши и от самообладание, и от разум. Като осъзна, че тя го желае, изпадна внезапно в неопишуема еуфория. В онзи трескав миг единственото, което го интересуваше, беше да намери усамотено място, където да се любят.

Но като премисляше сега, трябваше да си признае, че градинарският тезгях не беше най-романтичното място, което би могъл да избере, и че бе претупал работата. Дори опитна светска жена щеше да има основателни оплаквания при тези обстоятелства. Неопитна дама, която познава страстта само от любовните романи и пиеси, имаше пълното право да бъде разочарована.

Вратата на клуба се отвори не за пръв път през изминалите четирийсет и пет минути. Но сега вече се появи Хейстингс. Познатата фигура с дълга връхна дреха и ниско нахлупена шапка се отдръпна от перилата, на които се подпираше. Човекът хвърли цигарата и се приближи до Хейстингс.

— Готов ли сте да тръгваме? — попита Куинби.

— Наеми двуколка — заповяда грубо господарят. — Току-що получих съобщение. Трябва да тръгнем веднага.

Антъни почука тихо на задната преграда на купето.

— Буден ли си?

— Аха, господине — промърмори кочияшът. — Само за малко си затворих очите да починат, туй е.

Куинби подсвирна за двуколка. Една потегли и спря пред стълбището на клуба. Дватама мъже бързо се качиха.

— Искам да проследиш този файтон на дискретно разстояние — поръча Антъни на кочияша. — Не трябва да ни забележат, но не бива и да ги загубим. Ще получиш солиден бакшиш, ако успееш.

— Не е проблем, господине, при туй движение. В навалищата никога няма да ни забележат.

Кочияшът шибна леко с поводителите задницата на коня. Карета на четири колела много трудно би следвала друга по натоварените улици, но неугледната, маневрена двуколка бързо се провираше между другите файтони и карети.

След няколко завоя купето на Хейстингс навлезе в един по-стар квартал с тесни, слабо осветени улици и тъмни прозорци. Единственото светло петно беше малка кръчма, чийто вход проблясваше зловещо.

Какво ли бе накарало човек като Хейстингс да се реши на пътуване в един от най-опасните райони на града?

Двуколката му спря пред кръчмата. Кочияшът на Антъни спря малко по-далеч.

Хейстингс и Куинби слязоха, без да обърнат внимание на файтончето на Антъни. Куинби напъха ръка в джоба на палтото си и повече не я извади. „Ходи с този пистолет навсякъде“ — помисли си Антъни.

— В съобщението пише, че ще ме чака в края на тази уличка. — Хейстингс спря в началото на тясната алея между кръчмата и съседната сграда. — Запали фенера и мини напред.

Куинби не отрони и дума и запали фенера, както бе заповядано. Пламъкът освети жестокото му лице. Антъни видя как се оглежда с равнодушни и опитни очи. Хвърли бегъл поглед към втората двуколка.

Антъни знаеше, че няма начин да го види в тъмното купе, и все пак от изпитателния поглед косъмчетата на тила му настръхнаха.

Явно Куинби прецени, че двуколката на Антъни не представлява заплаха в момента, извади револвера и поведе Хейстингс в неосветения пасаж.

Антъни изрови няколко монети от джоба си и ги подаде на кочияша през отвора към капрата.

— Ето почерпката, която ти обещах — каза той. — Ще има още, ако си тук, когато се върна.

Монетите изчезнаха в ръцете на кочияша с плавен, привичен жест.

— Ще бъда тук.

Антъни слезе от двуколката и тръгна към алеята, където се изгубиха Хейстингс и неговият придружител. Когато стигна в началото ѝ, зърна в далечината слабата жълтеникава светлина на фенера. Виждаха се силуетите на трима мъже — Куинби, Хейстингс и на още един. Чуваха се гласовете им, но беше невъзможно да се долови свързана реч.

След малко фенерът на пазача угасна. По паважа отекнаха стъпки. Хейстингс и Куинби се връщаха, крачейки бързо.

Антъни се прилепи в плътната сянка на някакъв вход. Хейстингс излезе ненадейно от уличката, а Куинби почти тичаше след него. За разлика от своя работодател той не изглеждаше разтревожен.

Хейстингс се качи в двуколката, с която дойдоха. Куинби също се качи вътре. Кочияшът потегли рязко.

Антъни изчака малко повече. След това извади револвера, който взе със себе си, и предпазливо пристъпи в тясната уличка. В дъното ѝ припламна фенер и на стената се очерта мъжки силует. Човекът вървеше бързо към другия край на пасажа. Антъни го последва, като се стараеше да стъпва безшумно, но човекът сигурно чу нещо или просто беше неспокоен. Извърна се рязко и дръпна цигарата от устата си.

— Кой е там? — попита. Вдигна високо фенера, взирайки се в сенките. — Вие ли сте, господин Хейстингс? Какво се сетихте сега? Вече ви казах всичко, кълна се.

— Тогава кажи на мен — обади се Антъни, пристъпвайки към светлината, за да види мъжът револвера. — Гарантирам ти, че ще ти платя така добре както Хейстингс, дори по-добре.

Лицето на мъжа се изкриви от страх.

— Вижте, няма защо да ме убивате.

— Нямам намерение да те застрелям. Револверът е само предпазна мярка. Струва ми се, че този квартал не е от най-безопасните. Как се казваш?

Последва кратко мълчание.

— Наистина ли имате предвид, каквото рекохте, че ще ми платите тъй добре колкото Хейстингс? — попита предпазливо мъжът.

— Да. — Антъни бръкна в джоба си и извади няколко монети. Хвърли ги на паважа. Те заподскачаха, развъртяха се и заблестяха на светлината на фенера. — Има още, ако отговориш на въпросите ми.

Мъжът погледна неуверено монетите.

— Какво ви интересува?

— Първо името ти.

— Викат ми Тихата стъпка.

— С какво заслужи това звание?

Той се захили и се показаха няколко дупки на мястото на зъбите.

— Много ме бива да се промъквам, без да ме забележи някой.

— Затова ли те нае Хейстингс?

— Аха, господине. Професионалист съм, ако мога тъй да го река, и на работата ми шапка свалят в някои квартали. Хейстингс искаше да наеме човек с моите умения. Цената беше както си му е редът, тъй че се споразумяхме.

— Той къде ти нареди да се промъкваш? — попита Антъни.

— Не беше сложно — отговори Тихата стъпка. — Трябваше да държа под око един джентълмен. Да дебна къде ходи. Да гледам кой го посещава, ей такива неща.

— Къде живее джентълменът?

— На Халси Стрийт. Ама не се хабете да го търсите. Изнесоха трупа му тоя следобед. Изглежда, че се е гръмнал в главата. Върви клюка, че имал много дългове от комар.

— Хейстингс разтревожи ли се от този обрат на събитията?

— Той знаеше за господин Тарлоу, когато дойде тук тази вечер. Рече, че чул слухове в клуба. Изглеждаше доста разтревожен. Сигурно страда от слаби нерви.

— Ти ли изпрати съобщение в клуба му?

— Аха, аз. Поисках среща, та да докладвам за работите на господин Тарлоу, да приключа с тая работа и да си взема възнаграждението.

— Какво докладва на Хейстингс? — попита Антъни.

— Нямаше много за казване. Снощи господин Тарлоу се заби в игралния дом, както си беше свикнал. Върна се у дома си призори пиян-залян. Видях го да влиза. После се прибрах къщи. На другия ден не отидох на Халси Стрийт преди два следобед. Мислех си, че господин Тарлоу няма да се измъкне от леглото до пладне, та и покъсно, тъй че имах много време.

„Тихата стъпка е пристигнал, след като двамата с Луиза си бяхме тръгнали от дома на Тарлоу“ — помисли си Антъни. Това беше добра новина. Значи Тихата стъпка не беше видял Луиза.

— Ами икономката? — попита Антъни. — Тръгна ли си, докато наблюдаваше входа на Тарлоу?

— Не. Нея я нямаше. Този ден ѝ беше почивният.

— Какво направи днес следобед, като отиде на Халси Стрийт?

— Видях полицай пред главния вход и много зяпачи на улицата. Някой рече, че имало и човек от Скотланд Ярд вътре, затуй се изнесох начаса. За мен е закон да не се мотая около полицаи. От туй никога не излиза нищо добро.

— Според теб самоубил ли се е Тарлоу заради дългове от комар?

— Хич не ми се вярва — отговори Тихата стъпка. — Предната вечер спечели и се върна къщи луд от радост. Сигурно има друга причина да посегне на живота си.

— От колко време го следиш по поръчка на Хейстингс?

— Не повече от ден-два.

— Забеляза ли някакви посетители?

— Ако са идвали, не са влезли през главния вход.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто е, господине. Дебнех къщата отпред, през улицата. Задната врата оттам не се вижда, нали?

„Убиецът е влязъл през слугинския вход — помисли си Антъни. — Може би е проследил Тарлоу до дома му снощи или е бил наясно с навиците му и е знаел, че жертвата му ще се върне много пиян.

Тарлоу си е легнал мъртвопиян. Вероятно не се е събудил изобщо и не е разбрал, че убиецът е в спалнята.

Убиецът е опрял пистолета до главата му и е дръпнал спусъка. След това е нагласил обстановката да изглежда като самоубийство, претърсил е старателно къщата и едва тогава е оставил предсмъртно писмо, и си е тръгнал през задния вход.

Но ако Хейстингс е наел Тихата стъпка да следи Тарлоу — разсъждаваше Антъни, — тогава теорията ми, че Хейстингс е убил комарджията, отива по дяволите.“

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Очевидно се е почувствала крайно унижена, когато си й предложила помощ — каза Ема. — Като съдя по твоето описание, някога е била почтена жена с добро потекло. Без съмнение никакви остатъци от гордост са я накарали да отблъсне твоята добрина и щедрост.

— Сигурно си права — съгласи се Луиза, замислена за срещата си с проститутката през нощта. — Като че ли се обиди жестоко.

Бяха в библиотеката и пиеха чай. Утрото беше ясно, но рано следобед взе да се спуска мъгла, промъквайки се на Ардън Скуеър и в малката градина.

— Тъжна и добре позната история. — Ема взе чайника. — Често четем за подобни съдби в клюкарските вестници. Толкова много начини има почтена жена да се озове на улицата. Смърт или заболяване на съпруга, банкрут, дългове, развод, никакви роднини, и всичките тези причини могат да оставят жена без пукната пара за една нощ.

— Зная — каза тихо Луиза.

— Естествено, че знаеш, скъпа. — Ема вдигна вежди. — Но не забравяй, че си изпадала два пъти в безнадеждни ситуации и въпреки това си се измъквала, без да прибегваш до проституция.

— Чист късмет.

— Не — отрече твърдо другата жена. — Изобщо не става въпрос за късмет. Ти си изключително съобразителна жена, скъпа. След като баща ти е починал и кредиторите са отнесли всичко, освен книгите, си се спасила, като си се захванала с търговия. След ужасното нещастие с лорд Гавин отново намираш изход, сменяш си името, измисляш фалшиви препоръки и се обръщаш към агенция. Твоите способности и решителност са те задържали далеч от улицата, Луиза, не късметът. Не го забравяй.

Луиза се усмихна уморено.

— Винаги повдигаш духа ми, Ема.

Ема я погледна любопитно.

— Какво те безпокои у жената в парка?

— Да си кажа честно, не съм сигурна. Не вярвам, че отдавна е в сегашното си окаяно състояние. Пелерината ѝ беше скъпа и доста модна, също така воалът и ръкавиците. Ако е знаела, че ще я застигне бедност след смъртта на съпруга ѝ, защо е пропиляла толкова много пари за елегантно траурно облекло?

— Може би не е разбирала размера на бедствието и едва известно време след погребението се е сблъскала с действителността. Често става така с жените. Съпрузите никога не обсъждат финансовите си дела с тях. Вдовиците са в абсолютно неведение за истинските обстоятелства, а когато научат, вече е прекалено късно.

— Да. Е, нищо повече не може да се направи по този въпрос. — Луиза остави чашата и отвори бележника си. — Ако нямаш нищо против, ще ти задам още няколко въпроса за Виктория Хейстингс.

— Разбира се. — Ема наклони леко глава с любопитно очакване. — Защо се интересуваш от нея?

— Господин Столбридж подозира, че Хейстингс е убил и нея, както Фиона Ризби. Хрумна ми, че след като не откриваме никакъв мотив за убийството на Фиона, може би има смисъл да помислим защо Хейстингс би убил жена си. Струва ми се, че между двете убийства трябва да има някаква връзка.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА СЛАВА

Следобеда пое по обичайния си път през големия парк към книжарницата на Дигби. Мъглата се беше сгъстила и беше почти непрогледна, но тя знаеше пътя много добре.

Освен нея други хора в парка нямаше. В ден като този бавачките не извеждаха децата да играят и да пускат хвърчила.

Когато стигна в другия край на парка, установи, че движението по улицата не е много оживено. Каретите и омнибусите се придвижваха бавно през мъглата, като флотилия от призрачни кораби. Почти не се виждаха пешеходци.

Пресече бързо улицата и влезе в книжарницата, подготвена за меланхолията и ледените тръпки, които я спохождаха винаги когато влизаше при Дигби. Видът на рафтовете, претъпкани с книги, миризмата на кожени подвързии винаги пробуждаха стари спомени и нови страхове.

Албърт Дигби — дребен, прегърбен и оплешивяващ — остави днешния брой на „Срочен репортер“, който четеше съсредоточено, и примижа като бухал срещу Луиза над рамките на очилата си. Както обикновено видимо се дразнеше при появата на клиент.

— О, вие ли сте, госпожо Брайс?

Избра Дигби да ѝ свърши работа по две причини. Първата беше, че той имаше изключително широки познания в областта на търговията с книги и внушителни познанства с колекционери. Втората причина, поради която се спря на Дигби, беше, защото не се бяха срещали през двете години, докато беше собственичка на „Книгите на Баркли“, тъй че нямаше начин да я познае.

— Добър ден, господин Дигби. — Отиде до щанда. — Получих съобщението ви. Радвам се, че най-после сте намерили екземпляра на „Аристотел“ от Удсън.

— Не беше лесно да открия точно онзи екземпляр, който искахте. Но да ви се похваля, успях да го получа на прилична цена.

— Ценя вашите умения да се пазарите, господин Дигби.

— Ха, наследникът на Глининг не знае абсолютно нищичко за книги и не се опитва да научи. Стига му да продаде всеки том, наследен от баща му. За него имат значение само парите, които получи, след като старецът си отиде.

Дигби изчезна зад щанда. Като се изправи, държеше пакет, увит в кафява хартия. Остави го на очукания дървен плот и го разви бавно. Книгата беше подвързана с червена кожа.

Почувства се обнадеедена. Положително приличаше на книгата, която търсеше. Взе я, отвори я бавно и я запрелиства, като едва се осмеляваше да повярва.

Но попадна на бележки, написани с дребен почерк, и се увери напълно. Не беше просто екземпляр на „Аристотел“ от Удсън, беше същият екземпляр, който се принуди да продаде миналата година, екземплярът на баща ѝ. Едната от двете книги, които прибра в куфара си през онази ужасна нощ.

Затвори книгата с привидно безразличен вид, за да не ѝ проличи вълнението.

— Много се радвам. Как успяхте да я откриете?

Книжарят я погледна лукаво.

— И ние, книжарите си имаме начини, госпожо Брайс.

— Не се съмнявам. Ами с Милтън какво стана...

— По-добре забравете за него. Казах ви и преди, новият собственик даде ясно да се разбере, че ще я продаде само ако цената е справедлива. Да си го кажем между нас, госпожо Брайс, тази книга не е по джоба ви.

— Е, да, обстоятелствата около хората се променят, както след смъртта на Глининг „Аристотел“ остана у син, който не иска книгата и не знае стойността ѝ. Ще ви бъда много признателна, ако от време на време напомняте на собственика на Милтън, че имате заинтересуван клиент.

— Щом желаете, ще го направя, госпожо Брайс, но само ще си изгубя времето.

Луиза му се усмихна делово.

— Благодаря. — Хвърли поглед на вестника върху щанда. — Виждам, че четете „Срочен репортер“.

Дигби направи гримаса.

— Евтин, клюкарски парцал, като всички останали. С изключение на „Таймс“, разбира се. Но го купувам винаги, щом има статия от *Дописник Фантом*.

— Разбирам.

— Днес има потресаваща история за смъртта на млад джентълмен. Изглеждало като самоубийство. Явно жертвата имала куп дългове от комар. Но дописникът пише, че се носят слухове, според които става въпрос за убийство. Кара те да се чудиш колко други убийства са останали неразкрити, само защото на пръв поглед жертвата се е самоубила.

— Да, така е.

Плати книгата и излезе. Мъглата вече беше толкова гъста, че дърветата в просторния парк почти не се виждаха. Подвоуми се дали няма опасност да се дезориентира в толкова лепкава и непрогледна мъгла. Какво толкова? Трябваше само да следва пътеката и нищо нямаше да ѝ се случи.

Пресече улицата и се гмурна в морето от белезникави пари.

Прецени, че е изминала една трета от пътя, когато чу зад себе си хрущене на чакъла по пътеката. Ръцете ѝ изведнъж замръзнаха въпреки ръкавиците. Прониза я сякаш електричество в тила и усети как косата ѝ настръхва.

Спря, обърна се много бързо и се вгледа в безформената сива мъгла. Не се виждаше нищо, освен неясните силуети на някои от най-близките дървета. Заслуша се напрегнато няколко секунди, но повече не чу стъпки.

Тръгна отново, вече по-бързо. Беше обзета от паника, а това бе нелепо. Какво ѝ ставаше? Някой друг вървеше зад нея. Какво от това. Паркът е обществено място.

Помисли си дали тази свръхчувствителност не е знак, че нервите ѝ не издържат. Трябваше да се стегне.

Който и да беше, тръгна отново. Въпреки кратката си лекция за самоконтрола страхът ѝ се удвои. Изостреният ѝ инстинкт я подтикваше да хукне, но ако след нея вървеше мъж и хукнеше подпре ѝ, нямаше да му избяга. Дори с роклята, ушита според най-съвременните тенденции в дамското облекло, нямаше шанс да надбяга мъж с панталони.

Досети се изведнъж, че който и да беше по петите ѝ, не можеше да я види, точно както и тя не го виждаше. Просветна ѝ, както беше паникьосана до смърт. Би било най-разумно да изостави пътеката, да се скрие между дърветата и да пусне другия човек да мине. Ако е някой невинен пешеходец, нямаше проблем. Ако е някой, намислил нещо зло, вероятно щеше да предположи, че тя е все още пред него и ще продължи да върви след нея. И в двата случая щеше да бъде в безопасност.

Свърна от пътеката и тръгна към тъмните сенки, които бележеха горичката. Влажната трева заглушаваше стъпките ѝ. Когато стигна до дърветата, се притаи и се загледа към пътеката. От мъглата се появи призрачна фигура, загърната с черна пелерина и с капюшон на главата.

Жената с пелерината спря, сякаш заслушана, и след известно време, което се стори на Луиза цяла вечност, се обърна рязко и тръгна в посоката, от която беше дошла. Океанът от мъгла я погълна почти веднага.

Луиза стоя съвсем притихнала доста дълго. Сигурно не беше същата жена, която видя на Ардън Скуеър снощи. Една черна пелерина прилича на всяка друга черна пелерина. И все пак не можеше да се отърси от мисълта, че днес вдовицата-проститутка я преследваше.

Когато пулсът ѝ се нормализира, напусна убежището под дърветата, върна се на пътеката и пак се запъти към Ардън Скуеър.

Беше изминала само няколко метра, когато видя друга фигура в мъглата. Този път беше мъж, облечен с тъмносива връхна дреха.

— Лейди Аштън каза, че сигурно ще се върнеш през парка — обади се Антъни, приближавайки се към нея. — Реших да те посрещна.

Изпита облекчение, след което изпадна в еуфория. Той внушаваше такава сила, действаше ѝ така успокоително, нейният елегантен любовник. Копнееше да се хвърли в прегръдките му.

— За бога, господине, стреснахте ме! — възкликна тя, обуздавайки бурните си чувства.

Той се спря пред нея и вдигна вежди.

— Извинявам се. Изглеждаш объркана. Да не се е случило нещо?

— Не. — Хвърли поглед през рамо. От жената с пелерината нямаше и следа. — Видях някаква жена преди малко, но си отиде. Няма значение, не е важно.

— Разреши ми да нося това. — Антъни взе пакета, който тя беше притиснала под мишницата си. — Лейди Аштън ми каза, че си отишла на покупки. Виждам, че си купила книга.

— Да.

— Пак ли любовен роман, изобилстващ от тайни интимни връзки и срещи и така нататък?

— Не. — Намръщи се, подразнена от шегата му. — Какво правите тук?

Той взе ръката ѝ.

— Мъж, който не посети дамата на сутринта след това, което се случи, не може да се нарече джентълмен.

— На сутринта след какво? — попита тя, замислена още за жената с пелерината.

Устните му увиснаха печално.

— Съкрушен съм, Луиза. Нима можете да забравите нашата интерлюдия в оранжерията у Лорингтънови толкова бързо?

Гърлото ѝ се сви, дъхът ѝ секна. Усети как страните ѝ пламват.

— О, това ли? — едва изрече, задушавайки се.

— Продължавай по същия начин, скъпа моя, и ще потъна в земята от унижение.

— Господине, за бога...

— Снощи ме наричаше Антъни. Много повече ми харесва.

— Мисля, че трябва да сменим темата.

— Уверявам те, че ако целта ти е да ме накараш да почувствам цялата тежест на жалкия ми провал снощи, не е необходимо да казваш нещо. И бездруго съзнавам остро глупавата си грешка. Дойдох днес отчасти и за да поискам прошка.

— Не бива да обвинявате себе си, господине — каза тя живо. — Много мислих за инцидента и сега разбирам, че главно аз съм виновна.

— Защото не ме предупреди, че ти липсва опит в такова специфично начинание ли?

Тя се смръщи.

— Не, защото очаквах прекалено много. Доверих се сляпо на възторжените описания на романистите и на любовните пиеси. На всичките тези прелестни безсмислици за върховен екстаз и трансцендентална страст. Трябваше да знам, че действителността никога не отговаря на очакванията.

— Според мен би било по-добре да се въздържаш от преценка в тази област, докато не проведеш още няколко експеримента.

— Хм.

Стисна силно ръката ѝ.

— И настоявам тези експерименти да бъдат проведени с мен.

По някаква причина заплашителният му тон повдигна настроението ѝ. Не ревнуваше ли?

— Защо? — попита тя безгрижно. — От научна гледна точка е по-коректно да се експериментира с различни джентълмени.

Той спря изведнъж, принуждавайки и Луиза да спре.

— Дразниш ме — каза Антъни с равен глас.

— Разбира се, че те дразня.

— Недей. Не и когато говорим на тази тема.

— Нима — подсмихна се тя.

— Поправи ме, ако греша, но снощи останах с впечатление, че нямаш нищо против целувките ми.

Тя пламна.

— Нямах. Този аспект на работата беше съвсем задоволителен.

— Радвам се да го чуя.

Той сложи топлата си силна ръка на тила ѝ, привлече я към себе си много бавно и я целуна. Устните му бяха като наркотик за сетивата ѝ. У нея се надигнаха горещина и възбуда. Прегърна го през тила и се отдаде на усещанията, възбуждащи желаниа. Можеше лесно да се пристрасти към целувките на Антъни.

Когато след известно време той я освободи, почувства, че не ѝ достига въздух, но този път не от страх.

— Трябва да призная, че романистите може и да преиначават нещата, когато става въпрос за развързката — заяви тя изключително доволна. — Но са съвсем точни, когато пишат за удоволствията от забранените целувки.

Антъни ѝ се усмихна по неговия загадъчен начин.

— Ще приема думите ти като знак за напредък. — Хвана я за ръка и я поведе по пътеката. — Но бъдещите експерименти трябва да почакаат. Имаме по-неотложен проблем.

— За нашето разследване ли става въпрос?

— За него също. Вече имам сериозно основание да вярвам, че Хейстингс не е убил Тарлоу.

— Какво?

— Наредил е на един човек да следи Тарлоу. Не мисля, че би постъпил така, ако е имал намерение да го убие.

— Боже мой! Това означава или че Тарлоу сам е посегнал на живота си, или...

— Или че някой друг го е убил. Засега приемам хипотезата за убийство, но преди това трябва да се разберем за една покана.

Тя изпъшка тихичко от раздражение:

— Поредният досаден прием!

— Не, не е точно прием. Не мога да гарантирам, че ще се забавляваш на това по-особено събитие, но мога да ти обещаая, че няма да бъде скучно.

— Какво, за бога, говориш?

— Моята майка те кани утре следобед на чай.

Тя се закова на място абсолютно смаяна.

— Твоята майка ли? Това е невъзможно. Имам предвид желанието ѝ да се запознае с мен.

— Беше неизбежно. Чула е клюките за нас.

— Но ние имаме тайна връзка. На майките никога и през ум не им минава да канят жената, с която синовете им поддържат тайна връзка.

— Не познаваш моята майка.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Антъни почака, докато единственият друг клиент в книжарницата на Дигби излезе, и тогава остави романа, който се преструваше, че преглежда, и отиде до щанда.

Дигби седеше на писалището си. Не вдигна поглед от каталога на редки книги.

— Какво желаете? — промърмори.

— Искам да купя книга за една приятелка, която идва тук — отговори Антъни. — Трябва да бъде изненада по специален повод. Моята приятелка е с широки познания за редките издания, но аз нямам опит в тази област. Помислих си, че може би вие ще ми помогнете да избера нещо, която тя наистина ще оцени.

Дигби изсумтя и обърна страницата.

— Как се казва вашата приятелка?

— Госпожа Брайс.

Дигби неохотно остави каталога и въздъхна раздразнено.

— Не се обиждайте, господине, но дамата е истинска напаст.

— Как така?

Дигби разпери широко ръце и посочи рафтовете с книги.

— Нищо в моя магазин не е достатъчно добро за нея. Чете само любовни романи. Не продавам книги от този жанр. Аз съм търговец на редки издания.

— Предположих, че идва тук специално заради редките книги.

— На света съществуват само две книги, които са важни за нея. Изключително трудно е да се добере човек и до двете — каза Дигби мрачно. — Тя е много придирчива. Много взискателна. Не което и да е първо издание, но първи издания със специфична характеристика. Не разполагам с нито едно в моята книжарница.

— Разбрах, че сте имали някакъв успех. Показа ми екземпляр на книга за Аристотел, който сте й намерили.

Мустаците на Дигби се размърдаха сърдито.

— Успях да убедя новия собственик да ми я продаде само защото не разбира от редки книги. Не знаеше каква ценност притежава. Не извадих същия късмет със собственика на Милтън. Дори да го склоня да продаде книгата, той даде ясно да се разбере, че цената ще бъде далеч над възможностите на госпожа Брайс.

— Може би ако аз говоря с този колекционер, ще го убедя да ми я продаде — предложи Антъни. — Ще ми дадете ли името му?

Дигби го погледна навъсено и крайно подозрително.

— Вижте сега, госпожа Брайс ме нае да ѝ намеря тази книга. Проклет да съм, ако ви отстъпя работата си.

— Ще ви платя, разбира се, комисиона в знак на благодарност за безценната ви помощ.

Другият мъж не изглеждаше ентузиазирани.

— Даже да ви дам името на колекционера, едва ли ще го склоните да ви продаде книгата.

— Ще платя комисионата, независимо дали съм постигнал споразумение — каза Антъни.

Веждите на Дигби образуваха права линия над рамките на очилата.

— Комисионата трябва да бъде платена, преди да ви дам името му.

— Естествено — съгласи се клиентът.

След час и половина Антъни беше въведен в библиотека, така задръстена от рафтове и книги, че не можа веднага да открие къде се намира неговият домакин. Икономът изчезна, преди да го попита накъде да се насочи.

— Лорд Пепър? — изрече той в привидно необитаемата стая.

— Насам, господине — чу се сърдит глас иззад един внушително висок библиотечен шкаф. — Тук до прозореца.

Антъни се промъкна през лабиринт от книги, струпани върху килима, и покрай няколко редици библиотечни рафтове.

Висок мъж с грубо телосложение се надигна иззад грамадното махагоново писалище. Дрехите му бяха качествени, но тъжно старомодни. Явно доста отдавна прошарените му коса и мустаци не бяха подстригвани. Усмихна се широко и един златен зъб проблесна.

— Господин Столбридж, какво удоволствие да се запозная с вас.
— Даде му знак да седне на стол, отрупан с подвързани с кожа томове.
— Седнете, седнете. С малко късмет моят иконом ще ни поднесе чай.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете веднага, господине. — Посетителят вдигна купчина книги от стола и погледна своя домакин. — Къде да ги оставя?

— Оставете ги някъде на пода.

„По-лесно е да се каже, отколкото да се направи“ — помисли си Антъни. Най-накрая откри празно местенце на килима, остави купчината и седна.

Лорд Пепър зае отново мястото си.

— Как е баща ви, млади човече?

— Много добре, господине. Изпраща ви поздрави и ме помоли да се уверя, че сте все така доволен от вашия сейф „Аполо“.

Пепър се усмихна топло към масивната каса до писалището.

— Удовлетворен съм напълно. Имам във висша степен доверие на „Аполо“. В скоро време ще се снабдя с още един. Този вече е претъпкан.

— Моят баща ще бъде очарован.

„Аполо“ беше причината да бъде пуснат през главния вход на градската резиденция на Пепър. Когато спомена пред баща си името на собственика на Милтън, Маркърс се сети веднага. „Познавам Пепър от години. Много е запален по книги.“

Домакинът сложи ръце върху писалището и преплете дебелиите си пръсти.

— И тъй, каква е тази история с моя екземпляр на Милтън? Колекционер ли станяхте?

— Не — отрече Антъни. — Искам го за една много добра приятелка.

— Аха. — Пепър погледна лукаво. — Ами, не съм сигурен, че мога да ви помогна. Тази книга е една от най-ценните ми. Всъщност я пазя в сейфа.

Точно този отговор очакваше Антъни. Настани се на стола и се приготви да изкопчи информацията, която в действителност го интересуваше.

— Разбирам ви, господине — започна. — Очевидно ще се наложи да търся другаде подарък за моята приятелка.

— Няма да намерите екземпляр от първото издание точно на този Милтън в толкова добро състояние — каза гордо Пепър. Кимна към сейфа. — С години се мъчих да се добера до този.

— Да попитам само от любопитство, как го придобихте?

Очите на Пепър проблеснаха от задоволство като диаманти.

— От време на време до мен идваха слухове, че се намира в частната колекция на един джентълмен — Джордж Баркли. Докато беше жив, се опитах да преговарям с него, но той отказваше да я продаде.

— Какво се случи?

— Много тъжна история, опасявам се. Баркли се самоуби и остави огромни дългове. Имаше дъщеря — единствената му жива роднина. Беше принудена да продаде къщата заедно с всичко в нея, но успя да запази книгите на Баркли. Много малко хора знаят, но тя ги използва, за да отвори малка книжарница.

Поразен от прозрение, Антъни застина.

— На книжарница ли е била собственичка? Не е ли случайно „Книжарницата на Баркли“?

— Ах, виждам, че знаете част от историята. Стана доста известна, след като Гавин беше убит там. — Пепър се изтягаше на стола, клатейки тъжно глава. — Потресаващо, наистина.

— Убийството ли?

— То също. Но имах предвид крахът на госпожица Баркли. Семейство Баркли произхождаха от стар, бележит род. Джордж Баркли ще се обърне в гроба си, ако знае, че дъщеря му е паднала толкова ниско, че да се занимава с търговия.

— Стори ми се, че не е имала кой знае какъв избор — отбеляза Антъни с равен глас. — След като е платила дълговете, не е имала много възможности.

— Ех, да, предполагам, че е било така. Независимо от всичко, колко жалко. Една млада дама трябва да има повече самоуважение.

„Какво се е очаквало от нея? — чудеше се Антъни. — Да стане проститутка ли? Или да отиде в приют? Да се обрече на окаения живот в благородна бедност като гувернантка или платена компаньонка ли?“

Овладея гнева си. Беше тук да получи информация, а не да спори.

— Продължете да разказвате, господине. Много ме заинтригувахте.

— Я да видим. Докъде бях стигнал? Ах, да, до книжарницата на Баркли. Намираше се в много беден квартал, но госпожица Баркли беше специалист по редките книги, защото баща ѝ беше страстен колекционер. Започна да привлича заинтересувани клиенти и предполагам, че преди края вече е печелела добре. И тогава, разбира се, уби своя любовник лорд Гавин и се самоуби. — Пепър цъкна с език. — Трагедия.

— Познавахте ли госпожица Баркли?

— Не. Семейство Баркли не се движеха в обществото. Никога не съм виждал момичето.

— Ами лорд Гавин? Познавахте ли го?

— Бегло. Посещаваше един от моите клубове, но рядко го срещах. Имаше предпочитания към издания от седемнайсети век, доколкото си спомням, но не беше особено придирчив.

ДВАЙСЕТ И ОСМА СЛАВА

Антъни слезе от наетата двуколка, плати на кочияша и се запъти към стълбището на „Ти Джей Тътингтън музей на най-гнусното убийство“. Стар, почти избледнял надпис се виждаше над входа: „Книжарницата на Баркли“.

Звънна звънче, когато отвори остъклената врата.

Вътре беше слабо осветено. По рафтовете още имаше книги. Драперии от паяжини висяха по високите рафтове. В помещението имаше само една млада жена зад щанда. Носеше проста рокля и спретнато бяло боне.

Регистрира скъпото облекло на Антъни и веднага остави клюкарското списание, което четеше.

— Джей Ти Тътингтън? — осведоми се учтиво.

Тя се засмя.

— Това е баща ми, господине. Аз се казвам Хана Тътингтън. Наглеждам музея, когато той не е тук.

Антъни се поклони.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожице Тътингтън.

Хана Тътингтън се зачерви до ушите от неговата любезност.

— Мога ли да ви помогна, господине?

— Доколкото разбирам, това е сцена на скандално убийство.

Очите на жената се уголемиха.

— Точно така, господине. Най-гнусната и ужасна трагедия, така си е. Желаете ли да направите обиколка?

— Да, моля ви.

Той извади монета от джоба си и я остави на щанда.

Хана грабна парите.

— Оттук, господине. Ще започнем от задната стая. Красивият лорд Гавин е влизал през тази врата, когато са се срещали нощем.

Заобиколи щанда и го поведе към задната част на стария магазин. Преди да я последва, Антъни хвърли поглед на списанието, което тя четеше. На корицата имаше зловеща рисунка на мъртва жена,

просната на стълбище. На площадката се виждаше заплашителната фигура на мъж с нож в ръката, от който капеше кръв. Заглавието беше: „Пълна история на страшното убийство на Френсис Хейс — проститутка“.

Отиде в задната стая на магазина, като не бързаше, попивайки атмосферата.

— Виждам, че пазите някои от книгите на бившата собственичка — погледна той струпаните в тясното пространство картонени кутии, пълни със стари книги.

— Останаха малко. Папа продаде повечето, веднага щом взе магазина. През първите няколко дни след убийството идваха всякакви странни хора да купуват книги.

Той я погледна.

— Какво имате предвид, като казвате *странни*?

Тя направи гримаса.

— Разправяха на папа, че били колекционери. Няма да повярвате какви пари бяха готови да дадат за прашни, стари книги. Кой да знае, че има пазар за такива неща? Папа си мислеше, че ще забогатеем за един месец, но скоро след това колекционерите престанаха да идват.

— И тези книги ви останаха — посочи той към кутиите.

Хана ги гледаше навъсено.

— От време на време купуват някоя книга за спомен от посещението, но нашите клиенти не плащат като колекционерите. Повечето книги сега се продават по няколко пенита.

— Имате ли много посетители?

— Не толкова, колкото в първите месеци след убийството. — Хана въздъхна. — Работата напоследък не върви за съжаление. Папа прави всичко по силите си да известява за музея, но днес конкуренцията е голяма. Не минава и седмица, без да се появи съобщение във вестниците за скандално убийство или самоубийство. Папа е размислил, и ще се захване с нещо друго.

— Умно решение вероятно. Разкажете ми за убийството.

Хана се покашля и започна с мелодраматичен тон:

— Джоана Баркли — тъй се е казвала убийцата. Била е много красива, с дълги руси плитки и прекрасни сини очи. Името на нейния любовник е било лорд Гавин. Бил е много елегантен и красив.

— Откъде взе описанието? — попита Антъни.

Тя примигна, обърквана заради прекъсването.

— Защо, от вестниците и от клюкарските списания естествено. Уверявам ви, всяка подробност се базира на факт, господине.

— Разбира се. Моля, продължете.

— В нощта на страшната трагедия Джоана Баркли чула красивият лорд Гавин да почуква три пъти тук, на задната врата.

Жената сви ръката си в юмрук и потропа, и както си въобразяваше, чуването трябваше да прозвучи злокобно.

— Откъде знаете, че е почукал три пъти? — попита Антъни.

— Това е бил техният таен код.

— Щом е бил таен, как сте разбрали за него?

Хана се намръщи, изгубвайки отново нишката на разказа заради въпроса.

— Папа чете за кода в един от клюкарските вестници.

Антъни кимна.

— Абсолютно благонадеждни източници на информация.

Хана продължи отново със своя гробовен глас:

— Госпожица Баркли слиза долу да посрещне своя красив любовник само по нощница, халат и пантофи.

— Как разбрахте с какво е била облечена? И това ли прочетохте в жълтите вестници?

— Папа казва, че клиентите обичат подробности. Тъй че си измислям туй-онуй. Така историята става по-интересна.

— Много сте предприемчива!

— Благодаря, господине. — Хана се зарадва. — Както казах, Джоана Баркли слязла по стълбите облечена както подобава за тайна любовна нощ. Отключила същата тази врата и посрещнала елегантния си любовник.

Антъни разгледа внимателно ключалката. Беше относително нов модел, който отскоро се продаваше на пазара. Но повече го заинтригуваха белезите в дървото около нея. Беше на дупки от удари. Виждаха се и очертанията на старата брава с много по-голям механизъм.

— По време на убийството вратата с тази брава ли е била?

— Не, господине. — Жената сви вежди, очевидно учудена от въпроса. — Наложил се папа да я смени, когато наел магазина. Старата беше разбита.

— Имаш ли някаква представа как е била разбита?

Тя поклати объркано глава.

— Че откъде да знам, господине?

— Няма значение.

Хана се покашля и за пореден път продължи своята приказка:

— След като в онази съдбовна нощ пуснала в дома си своя красив любовник. Джоана Баркли целунала лорд Гавин с най-страстната целувка, хванала го за ръката и го повела по стълбите. Той не подозирал, че се изкачва към смъртта си.

— Без съмнение ни най-малко не е предполагал каква ще бъде участта му — съгласи се Антъни, изучавайки стълбите.

— Елате, господине. Ще ви покажа тяхното любовно гнезденце.

Хана се заизкачва по стълбището към стаите над магазина. Той тръгна след нея, заслушан в скърцането: на старите дъски.

„Тя не е слязла, за да му отвори. Чула е как разбива ключалката, после е чула стъпките му по стълбите“ каза си.

Като стигнаха горния край на тясното стълбище, жената посочи тържествено уютната, малка гостна. Нямаше много мебели, забеляза Антъни. Фотьойл за четене, маса, лампа и голям пътнически сандък. Стаята изглеждаше самотна, беше колкото кибритена кутийка.

— Подредена е точно както в нощта на убийството, господине — увери го Хана. — Вече ви казах, че Джоана Баркли довела своя обречен любовник точно в тази стая, поканила го да седне и му дала чаша вино.

Той погледна масата.

— Не виждам чаши. Откъде знаете, че го е почерпила?

— Пиенето на вино е едно от нещата, които любовниците правят заедно.

Антъни кимна.

— Как не се сетих!

Хана прощушна театрално:

— Започнал бурен скандал.

— Не си ли измисляте и тук мъничко?

— Логично е, че са се скарали, господине — обясни търпеливо тя. — Защо иначе ще го убива?

— Отличен въпрос. Някой чул ли е виковете?

Хана въздъхна.

— По онова време никой не е живеел в съседната къща.

— За какво са се скарали?

— Според вестниците скандалът се разrazil, тъй като лорд Гавин казал на госпожица Баркли, че къса с нея заради друга.

— Защо?

— Как така защо? — Хана искрено се учуди. — Защо, защото тя му е омръзнала, предполагам. Била му е любовница преди всичко. Всички са го знаели.

— Моля ви, продължете.

— Добре. — Хана се изпъна и посочи с драматичен жест завесите пред другото помещение. — Джоана Баркли поканила елегантния лорд Гавин в своята спалня за последен път. Отишъл с нея, без да подозира, че никога няма да излезе жив оттам.

Антъни се приближи и дръпна завесите. Имаше малка тоалетна маса и гардероб. Чаршафите и завивките на тясното легло бяха разхвърлени, за да се докаже вероятно, че за последен път са правили страстна любов.

— След страстните прегръдки лорд Гавин заспал — обясни Хана. — Джоана Баркли станала, взела ръжена, който виждате до нощницата, и ударила с всички сила по главата нещастния си любовник.

В долния край на леглото беше метната скромна нощница от бял лен, обточена по краищата с изящна дантела.

— Сменяли ли сте завивките?

— Не, господине. Гарантираме, че всичко в тази стая е точно както го намери папа при откриването на музея. Веднъж, доста отдавна, изтупах завивките и избърсах прах, нищо повече.

Антъни отиде до леглото и се загледа в него.

— По чаршафите няма петна от кръв. Прали ли сте ги?

— Не, господине. — Жената се замисли. — Не си спомням да е имало петна от кръв по завивките.

— Може би защото са на килима — каза с благ тон Антъни.

Това противоречие затрудни за кратко Хана, след което тя изведнъж грейна:

— Лорд Гавин се е събудил точно преди тя да замахне и се е изтърколил от леглото на килима в напразен опит да избегне удара.

— Ето ти една правдоподобна теория.

Отвори гардероба. Вътре имаше две избелели рокли и чифт обувки.

Върна се в гостната и клекна до сандъка. Ключалката беше солидна, но не беше заключена. Вдигна капака и погледна вътре. Беше празен.

— Какво намерихте в този сандък?

— Ако нещо е имало, вече беше изчезнало, когато папа нае магазина. Защо питате?

— Няма значение. Не е важно. Питам просто от любопитство.

— Добре тогава — каза Хана. — Та, след като Джоана Баркли убила лорд Гавин по този ужасен начин, нервите ѝ не издържали. Разридала се горчиво. Джоана Баркли е монтирала на капака скъпа ключалка. Онова, което е прибирала в него, е имало голяма стойност за нея. Ключалката не е разбивана. Отворил я е или онзи, който е имал ключ, или е знаел как да работи с шперц.

— Твърди се, че се е самоубила — отбеляза Антъни, изправяйки се.

— Тъкмо стигнах до тази част. — Хана потрепери театрално. — Както ви разказах, след като убила красивия си любовник, Джоана Баркли потънала в бездната на отчаянието. Отишла при реката, хвърлила се от моста и се удавила. Откриха шапката ѝ с пера, закачена на един заседнал под моста дънер.

— Но трупът ѝ не бе открит.

— Не, господине, тъй си е.

— Благодаря ви, госпожице Тътингтън. Обиколката и вашите обяснения бяха много образователни.

— Радвам се, че са ви харесали, господине.

Веднага след това излезе от „Музея на Тътингтън“, зачуден какво ли е имало в сандъка и защо жена, която възнамерява да се самоубие, ще си прави труда да вземе съдържанието му със себе си. Досети се изведнъж, че повече от година го преследват натрапчиво въпроси за смъртта на Фиона. Тези въпроси все още изискваха отговори. Но по някаква причина тайната на една друга жена обсебваше сега вниманието му.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Месечният счетоводен баланс беше точен и сочеше отново добра печалба. Подобренията, които направи със средствата на новите инвеститори, се изплащаха, както бе очаквала.

Наближаваше полунощ. Бурни мъжки смехове се чуваха от приемната на партера. Господата се глезеха с превъзходно шампанско и бренди, омари, печена патица и всякакви други изискани ордъоври и питиета, които спомогнаха заведението „Феникс“ да се превърне в най-елегантния публичен дом в Лондон.

Не само храната привличаше вниманието на богатите, преситени мъже, които идваха тук всяка нощ. Мадам Феникс знаеше отлично, че основната притегателна сила са уменията на жените, които доставяха удоволствия за час или два.

Наетите жени във „Феникс“ не бяха обикновени проститутки. Бяха от сой, добре образовани и със светски обноски. Повечето от тях произлизаха от уважавани обществени кръгове — вдовици и самотни жени, изпаднали внезапно в окаяно положение, или такива, които се мъчеха отчаяно да изплатят дълговете на съпрузите си. Всички те имаха едно общо нещо: бяха изправени пред крайна бедност по една или друга причина. Бяха избрали „Феникс“ пред улицата или реката.

На вратата се почука забързано три пъти.

— Влез — каза тя и се обърна.

Вратата се отвори. Хубавичка млада камериерка, облечена с рокля с много пристегнат корсет, от чието деколте изскачаха почти целите ѝ гърди, направи реверанс.

— Клиентът пристигна и го съпроводи до стаята, мадам.

— Благодаря, Бетси. Върни се при гостите.

— Да, мадам.

С още един реверанс Бетси изчезна.

Мадам Феникс почака вратата да се затвори и отиде до шкафа за книги.

Дръпна силно таен лост, шкафът се плъзна встрани и се откри тесен проход, слабо осветен от стенни свещници. Пристъпи в прохода и затвори панела.

Първият собственик беше поръчал да се построи този скрит коридор, защото не обичал слугите да му се пречат по официалното стълбище и по коридорите. По този начин те си вършели работата дискретно, без да се натрапват на господаря или на гостите му.

Бившата собственичка на публичния дом беше открила друго приложение на тайния коридор. След като се отърва от предшественичката си, мадам Феникс продължи традицията. В стената имаше малки отвори на определено разстояние, от които се виждаше в съседните стаи. Отворите бяха дискретно прикрити от другата страна. Посетителите нямаха представа, че понякога осигуряват лудо забавление на онези, които плащат да ги гледат.

Само най-ценените клиенти бяха осведомявани за възможността да наблюдават как другите се отдават на разнообразни сексуални желания. Естествено цената беше безбожна, но никой, на когото бе предложено да се възползва от това въведение, не отказваше да плати.

Слезе по тясно стълбище, след това повървя по коридора и спря пред малък отвор в стената.

Стаята от другата страна се осветяваше с газена лампа, чийто фитил беше намален до минимум. Стените и таванът бяха драпирани с черно кадифе. Средата на стаята беше заета от легло. Чаршафите бяха черни като абанос. На четирите здрави колони на леглото се полюшваха черни кадифени окови.

Имаше шкаф с остъклени вратички, през които се виждаха най-разнообразни инструменти — различни размери бичове и някои необичайни уреди.

Докато наблюдаваше, вратата се отвори. Една от предизвикателно облечените камериерки въведе клиента.

— Госпожица Джъстин заповяда да се съблечете, да сгънете дрехите си и да очаквате нейните нареждания — съобщи камериерката.

Клиентът закима с готовност.

— Веднага, разбира се.

Момичето излезе.

Чу се звън на метал, когато тя заключи вратата.

Клиентът бързо се съблече, обзет от нетърпение. Сгъна прилежно дрехите си и ги подреди върху тоалетната масичка. Беше вече абсолютно възбуден.

Ключът отново изскърца в ключалката.

Вратата се отвори и на прага застана висока жена със строга черна рокля с много тесен корсаж. Имаше вид на възпитателка.

— Можеш да застанеш до леглото — изрече жената със студен и отегчен тон.

— Да, госпожице Джъстин.

Клиентът стана покорно.

— Избери си от шкафа инструменти и бич. Този път някой по-голям. Виждам, че не си сгънал дрехите си така прилежно, както си длъжен да го правиш. Трябва да те накажа.

— Да, госпожице Джъстин.

Клиентът отвори шкафа и извади оттам бич.

— Целуни го, преди да ми го подадеш, и след това си сложи превръзка на очите.

Клиентът притисна послушно устни до дръжката на бича, преди да ѝ го подаде. Отиде до масата, взе парче черна коприна и завърза очите си.

— Легни на леглото. По корем.

— Да, госпожице Джъстин.

Клиентът протегна ръце, за да напипа пътя си до леглото с черните чаршафи. Когато зае позицията, както му бе наредено, госпожица Джъстин обиколи всяка колона, без да бърза, и стегна китките и глезените му с окови. После взе бича.

Мадам Феникс се отдръпна от отвора в стената и забърза към стълбището, което водеше до нейния кабинет. Да гледа как наказват Елуин Хейстингс не беше удоволствие. Но пък негодникът се наслаждаваше, а това беше по-важно. Плащаше прескъпо за каприза си.

Върна се в личния си апартамент по тайния коридор.

Нещата вървяха много добре в дома „Феникс“, но се появи затруднение. Стана ясно, че трябва да се направи нещо с Луиза Брайс. Беше прекалено любопитна.

Отвори вратата. Той я очакваше, както се бе надявала.

— Скъпи!

Усмихна се и се хвърли в обятията му. Той напипа закопчалките на роклята ѝ. След няколко минути я повали на леглото.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

От около година придобиха навика да се срещат далеч от любопитни погледи в един ресторант. Сядаха в сепаре в дъното на залата. Оттам и Антъни, и Фоулър виждаха добре входа.

Френски майстор готвач държеше малкото заведение и сервираше наистина ненадминато пиле, задушено с вино. Славеше се също така с превъзходни вина. И все пак най-привлекателното беше, че бе закътан на безименна уличка, далеч от Скотланд Ярд. Фоулър не се притесняваше, че ще срещне някой колега.

— Казах ти миналата година, че убийството на лорд Гавин и самоубийството на госпожица Баркли нямат нищо обща със смъртта на госпожица Ризби и госпожа Хейстингс — каза той, набождайки парченце пилешко.

— Имаш право. — Напомни си, че трябва да внимава, когато разпитва по този въпрос. С Фоулър се сближиха заради общия им интерес да научат истината за смъртта на Фиона Ризби, но Фоулър все пак беше детектив. — Независимо от това ми се струва любопитно, че толкова много жени решиха да се хвърлят в Темза за по-малко от месец. Какво знаеш за лорд Гавин.

Детективът изсумтя:

— Що се отнася до Скотланд Ярд, светът е по-добър без него. И неговата вдовица, предполагам, се радва, че се е спасила от негодника.

Бурната реакция на Фоулър накара Антъни да замълчи. Остави бавно вилицата си.

— Миналата година, когато обсъждахме случая с Гавин, не показва никакви чувства.

— Не се обиждай, но тогава не те познавах добре. — Фоулър отпи вино. — Ако си спомняш, бяхме се срещали само веднъж. Казах ти толкова, колкото сметнах за необходимо, за да те уверя, че няма връзка между скандала с Гавин и смъртта на Фиона Ризби.

— Разбирам. Но сега естествено възбуди любопитството ми. Защо си доволен, че Гавин не е вече между живите?

Детективът вдигна вежди.

— Познаваше ли го?

— Съвсем бегло. Засичах го от време на време в някой от клубовете, но никога не сме били близки.

Фоулър надникна в съседното сепаре, за да се увери, че още е празно. Сниши глас:

— Лорд Гавин, мога да кажа спокойно, че не е непознат на онези от нас, които разследват убийства в Скотланд Ярд.

Ангъни изстина.

— Никога не съм чувал слухове в този смисъл.

— Разбира се, че не си чувал. Моите началници държаха да се пази пълна тайна. Щеше да стане ужасно, ако се разчуеше, че неговото име е свързано с криминално разследване. Гавин щеше да побеснее. Всички, свързани със случая, щяха да бъдат понижени.

— Да, ясно ми е.

— Не е необходимо да споделяш в твоя клуб онова, което ще чуеш от мен.

— Имаш думата ми.

Фоулър кимна, защото му вярваше.

— Добре. Няколко месеца преди смъртта на Гавин собственичката на магазин за ръкавици — млада вдовица, поела търговията на съпруга си, беше изнасилена и пребита до смърт. Била намерена в напълно неадекватно състояние от продавачката, която повикала полиция.

— И после?

— Жертвата посочи лорд Гавин като виновник.

Ангъни притихна.

— Във вестниците нищо не пишеше.

— Разбира се, че няма да пише. — Детективът изсумтя. — Случаят беше потулен веднага. Освен всичко останало, собственичката на магазина не беше надежден свидетел. По онова време имаше тайна любовна връзка с женен мъж и я бяха чували да се кара с любовника си.

— Оттам са си извадили заключение, че той я е пребил в пристъп на ревност и тя е набедила лорд Гавин, за да скрие името на любовника си.

— Точно така. Най-накрая жертвата преживя нервен срив и призна, че е излъгала за изнасилването от Гавин.

— Положително няма да ми кажеш, че е дала името на Гавин, за да те заблуди умишлено, нали?

— Не. Бил е неин клиент. Гавин е купил ръкавици от нея седмици преди изнасилването.

— Разпита ли го?

— Отказа да ме приеме. Без доказателства и само с една свидетелка, която промени показанията си, нямаше какво да направя.

— Чувствам, че историята не свършва тук.

— Не, не свършва — каза Фоулър мрачно. — След около месец друга неомъжена жена, която живеела сама, беше открита мъртва в жилището си над магазина. Беше изнасилена, пребита и намущкана.

Антъни побутна чинията си настрана. Изгуби апетит.

— За това убийство беше съобщено във вестниците. Доколкото си спомням, остана неразкрито.

— Защото нямаше доказателства. Имаше само една мъртва жена. И все пак някои сходства с първото изнасилване не ми даваха мира. В края на краищата открих свидетел, който видял мъж с описанието на Гавин да влиза в магазина веднъж или два пъти няколко дни преди престъплението, но това не е достатъчно, за да започна съответната процедура.

— Какво направи?

— Поисках да бъде изпратен полицай да следи Гавин известно време, но моите началници се страхуваха, че той може да го забележи и да се оплаче.

— После какво се случи?

— След около месец имаше още едно подобно убийство.

Антъни вдигна вежда.

— Пак на сама жена — дребен търговец ли?

— Да. При този случай съседка на жертвата каза, че тя й се била оплакала от неин клиент-джентълмен, който й досаждал и я плашел. Направил й неприлично предложение и когато му отказала, се вбесил. След това се случили разни инциденти.

— Какви инциденти?

— Измежду всичко останало някой пъхнал под врата й отвратителна рисунка на разпорена гола жена.

— Негодник — промълви тихо Антъни.

— Друг път търговката намерила в леглото си мишка с отрязана глава. Чаршафите били изцапани с кръв.

— Предполагам, че не е имало начин тези инциденти да се свържат с Гавин.

Фоулър поклати глава:

— Точно така.

— Разкажи ми как изглеждаше местопрестъплението при убийството на Гавин.

— Когато получих съобщение, че трупът му е открит в жилището над книжарницата на Баркли, отидох веднага. Намерих предсмъртното писмо на госпожица Баркли.

— Нещо друго?

— Ръжен с кръв и косми по него.

— Това ли беше всичко?

— Има още нещо — отговори бавно детективът. Остави вилицата много внимателно. — Фактът не се появи в пресата, защото не беше съобщен на журналистите. Намерих нож на пода до леглото. Някой може да заключи, че навярно госпожица Баркли е искала да го прободне, след като го е ударила по главата, само за да е сигурна, че е мъртъв.

— Доколкото разбирам, ти не вярваш, че случаят е такъв.

— Не, не вярвам. Подозирам, че ножът се е изплъзнал от ръката на Гавин, когато тя го е ударила.

Картината как Джоана Баркли се бори за живота си срещу мъж, нападнал я с нож, смрази кръвта на Антъни.

Сведе поглед и забеляза, че е свил ръцете си в юмруци. Отпусна неохотно пръстите си.

— Отишъл е там да я изнасили и да я убие — каза тихо.

— Абсолютно съм сигурен. Прегледах квитанциите и счетоводните тефтери на госпожица Баркли. Гавин беше купил три книги от нея по различно време. Тази тактика е част от схемата му, нали разбираш? Избира неомъжена жена, сама на света. Някакви си продавачки според него на никого няма да липсват, поне не за дълго. Жени със скромен произход, с много по-ниско обществено положение от неговото.

— Негодник!

— Душевно неуравновесен негодник по мое мнение — добави Фоулър. — Попадал съм на този тип и преди. Мисля, че отначало само е пребивал жертвите си, но след известно време това се е оказало недостатъчно да задоволи отвратителната му похот.

— Затова започнал да ги убива.

— И по всяка вероятност щеше да продължи, ако госпожица Баркли не го беше спряла — каза детективът. — Според мен тя ни направи голяма услуга, като отпрати в отвъдното Гавин. Жалко, че не е вече между нас. Предполагам, че се е самоубила от страх пред обвинението в убийство.

— Нейният страх не е бил безпочвен, като се има предвид общественото ѝ положение в сравнение с това на лорд Гавин. — Погледна Фоулър и задържа погледа му. — И двамата знаем, че ако роднините на Гавин решат да видят госпожица Баркли обесена заради убийство, е напълно възможно да успеят.

Дебелите вежди на Фоулър подскочиха нагоре.

— За съжаление госпожица Баркли не е могла да знае, че съпругата му не е имала никакви чувства към него и семейството на Гавин тайно си е отдъхнало след смъртта му. Подозирам, че са имали причини да се страхуват от неговите пристъпи на ярост.

— Как научи това?

— Говорих с прислугата, разбира се. До неговата смърт миналата година в дома на Гавин слугите не са се задържали за дълго.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА СЛАВА

Антъни излезе от клуба малко след полунощ. Позамисли се дали да се качи на някой файтон, но после се отказа. Заради мъглата превозните средства се движеха със скоростта на охлюв. Подвижните двуколки караха предпазливо през почти непрогледната мъгла. Пеша щеше да се прибере по-бързо. Освен това, когато вървеше, размишляваше най-добре, а тази вечер чувстваше остра необходимост да помисли.

Вдигна яката на палтото си и заслиза по стълбите. Една двуколка закова точно пред него. Позната фигура слезе с несигурни стъпки. Джулиан Истън беше пиян както обикновено. „Какъв неподходящ момент — помисли си Антъни. — Трябваше да си тръгна пет минути по-рано.“

— Столбридж. — Джулиан се хвана за парапета на стълбището, за да не падне. — Много рано си тръгваш. Заради мен ли се измъкваш?
— Не.

Антъни заслиза. Джулиан му препречи пътя.

— Тичаш за среща с малката вдовичка на Ардън Скуеър ли? — Лицето на Истън се изкриви подигравателно. — Непременно ѝ предай моите почитания.

— Пречиш ми да мина, Истън. Отдръпни се.

— Бързаш да отидеш при нея, разбирам. — Джулиан се олюляваше. — Чудя се кога ще се досети, че се възползваш от нейната наивност.

— Защо не влезеш и не изпиеш още бутилка бордо?

— Нечестно е от твоя страна да ти служи за параван, за да скриеш връзката си с чужда съпруга, не мислиш ли?

— Мисля, че за теб е по-добре да запазиш прозренията за себе си — отговори Антъни спокойно.

— Защо да ги крия, след като толкова много хора изгарят от нетърпение да се разбули мистерията? — Истън го погледна хитро. — Всъщност във всички клубове около „Сейнт Джеймс“ вървят

залагания. Ще се изненадаш колко много господа са любопитни да научат коя от техните съпруги спи с теб, докато се криеш зад безумно старомодните поли на госпожа Брайс.

— Разкарай се, Истън.

Лицето на Джулиан застина в гневна маска.

— Бъди благоразумен и не ми посягай, нещастник такъв. Напоследък нося револвер, за да се защитя от теб.

— Внимавай. В твоето положение най-много да си простреляш крака. А сега се отдръпни.

— Проклет да съм, ако помръдна.

Антъни го стисна за лакътя и го бутна. Джулиън се залепи за парапета. Сграбчи го, за да не се изтърси на земята. Докато се опомни, другият мъж беше слязъл по стълбите.

Още една карета спря и от нея слязоха трима мъже с вечерно облекло. Загледаха сцената с насмешливо любопитство.

— Чия съпруга е тя? — провикна се Истън, побеснял от гняв. — На кого от господата в клуба слагаш рога, Столбридж?

Антъни не се обърна. Продължи да върви, изгубвайки се в мъглата.

Уличните лампи в тази част на града бяха много. Ярките кълба от светлина пред всеки вход бяха нанизани като скъпоценни камъни, проблясващи в тъмнината. Но в мъглива нощ като тази светлината не проникваше далеч. Частни и наети карети минаваха и заминаваха по улицата. Шумът от бавното потрепване на конските подкови и тропотът на колелата се чуваше приглушено. Като че ли мъглата поглъщаше и звука, и светлината.

Трябваше да предупреди Луиза за залаганията в клубовете. Спря се на ъгъла, прецени, че е доста късно. Тя сигурно спеше, но заради тази последна информация нямаше да има нищо против да бъде събудена. Та нали постоянно му напомняше, че са партньори.

Позачуди се как ли изглежда нощем с халат и пантофи, с коса, прибрана с малко бяло боне, или пък с разпилени по раменете коси. Усмихна се, заобиколи ъгъла и тръгна към Ардън Скуеър.

Не се замисли много, като чу отекващи стъпки след себе си. Не беше единственият на улицата близо до клуба. Но стигна по-тих квартал, където почти не се мяркаха хора.

Не само шумът от стъпките го притесни, а и това, че са в синхрон с неговите. Този, който го следваше, пазеше определено разстояние. Спря, за да изпробва теорията се. Който и да беше, направи няколко крачки и също спря веднага. Антъни тръгна отново и чу стъпките след себе си.

Зави при следващия ъгъл и излезе на Ардън Скуеър. Уличните лампи проблясваха слабо, осветявайки входовете на къщите, но малкият парк в средата представляваше тъмно, безформено пространство.

Спря. Човекът след него също спря. Прекоси улицата към невидимия парк и смяната на посоката му даде възможност да поглежда надясно. Човек, загърнат с пелерина и с капюшон, стоеше на паважа.

Антъни навлезе в малкия парк по пътеката, покрита с чакъл. Благодарение на отразената от мъглата лунна светлина видя очертаванията на ствола на най-близкото дърво и на храстите до него.

Чуха се забързани стъпки. След миг чакълът изхрущя зад него. Той свали палтото и шапката си. Когато стигна статуята на горската нимфа в центъра на парка, метна палтото на раменете ѝ. Закрепи и шапката на главата ѝ.

После свърна встрани по тревата и се скри в сенките, за да види ефекта от работата си. През деня никой нямаше да се излъже, но в мъглата през нощта палтото и шапката доста наподобяваха мъж, който се е спрял да се облекчи.

Зачака. Стъпките се приближаваха бързо. Сега му се сториха припрени, като че ли преследвачът се бе уплашил, че е изпуснал плячката си.

От плътните сенки на голямо дърво се появи фигура. Мъжът спря на няколко крачка зад облечената статуя. Вдигна ръка и се прицели.

Алтъни едва зърна револвера и чу характерното изщракване на ударника. След секунда се чу изстрел. Припламна искра. Куршумът отскочи от статуята. Нападателят запъна ударника и стреля отново. Този път изгуби хладнокръвие, когато палтото и шапката останаха на статуята. Извърна се шеметно и хукна да бяга по пътеката.

Антъни излезе от скривалището си. Като чу стъпки след себе си, мъжът спря, обърна се и стреля напосоки. Не беше чудно, че уцели

ствола на дърво. Но на Антъни му хрумна изведнъж, че не предприе най-добрия ход. Имаше револвер в себе си, но не беше подготвен да стреля по непознати хора. Неохотно спря на излизане от парка и се загледа след изчезващия в мрака човек. Кръвта се разбушува във вените му.

— Проклятие!

Изстрелите привлякоха внимание. Дочуха се тревожни викове от прозорците на къщите.

Върна се при нимфата и си взе палтото и шапката. Като се придържаше в сенките, за да не го забележат хората, надвесени от прозорците, излезе от парка и прекоси улицата.

Мислеше си, че не бива да отива при нея сега. Но независимо от това се озова на стълбището пред № 12. Ще съобщи последните новини. Тя беше журналистка преди всичко. А той искаше безумно да я види.

Не се наложи да удря чукчето. Вратата се отвори рязко, преди да посегне. На прага стоеше Луиза, надзъртайки тревожно през очилата.

— Мили боже, какво се случи? Чух изстрели. Изтичах долу, погледнах през прозореца и те видях да пресичаш. Добре ли си? Какво правиш тук? Някой разбойник ли те нападна?

Видът ѝ повдигна веднага настроението му. „Не се излъгах“ — помисли си със странна радост. Изглеждаше прелестно съблазнителна с халат и пантофи. Жизненоважният въпрос на тази вечер намери отговор. Луиза спеше с разпуснатата коса.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Боже мили, изпратил е два куршума в палтото ти! — Луиза се взираше поразена в дрехата. — Можеха да те убият.

— Като изключим факта, че палтото не беше на гърба ми. — Антъни отиде до масичката с напитките и взе гарафата. Загледа как Луиза вдигна палтото срещу светлината, проверявайки отново, че човек може да погледне през дупките на гърба. Видя колко дълбоко е загрижена, възмутена и развълнувана, но притеснението ѝ го накара да се усмихне. — Казах ти, бях го метнал върху една статуя.

— Прав е, мила — обади се Ема. — Господин Солбридж ти обясни, че не той, а статуята е била застреляна.

— Не е там въпросът. — Младата жена захвърли палтото на облегалката на дивана и се обърна припряно към Антъни: — Въпросът е, че не бива да рискуваш толкова много. Не бива да обикаляш сам нощем по улиците. Какво си мислеше, господине?

Той отпи глътка от брeндитo, после пресуши чашата.

— Бях останал с впечатление, че това е почтен квартал.

— Почтен е, но това не означава, че хората трябва да са навън във всички часове на денонощието като привлекателна мишена за всеки случаен разбойник.

— Палтото ми не беше простреляно от случаен разбойник — отбеляза той спокойно.

Жените го погледнаха.

— Какво намекваш, да му се не види? — промълви Луиза.

— Почти съм сигурен, че беше Хейстингс. — Замълча. — Въпреки че, като се замисля, може да е бил и Истън. — Поклати глава. — Едва ли, Истън беше прекалено пиян, за да ме следи в мъглата, какво остава да вдигне ръка и да се прицели. Като имам предвид това, не бях абсолютно сигурен и не стрелях.

— Божичко! — възкликна Луиза с разширени очи. — Носиш пистолет!

— Купих си го, когато бях в американския Запад. Там всеки ходи с пистолет. След неочакваната смърт на Тарлоу ми се струва по-благоразумно да го нося у себе си. — Сви рамене. — Не че бих уцелил движеща се в мъглата мишена. Едно от нещата, които научих по време на моите пътешествия из Дивия запад, е, че револверите са много неточни, освен в близък обхват.

— Боже мой! — обади се Ема. — Това е най-тревожното развитие на нещата.

— Защо предположи, че е бил Хейстингс? — попита Луиза.

Ангини се позамисли.

— Ръстът. Нещо в походката. Мисля, че ме е проследил от клуба, търсейки удобен момент.

— Удобен момент, за да те убие. — Тя се отпусна ужасена на един стол. — Господи! Знае, че го разследваме.

— Не непременно — възрази Антъни. — Според мен вероятно е стигнал до заключението, че аз съм взел от сейфа колието и доказателствата за изнудванията. Друго до този момент не знае, но то е достатъчно да го изнерви до крайност. Няма начин да разбере какво възнамерявам да правя с уликите за изнудване или с колието.

Луиза сви вежди.

— Защо дойде в този късен час?

— За да те предупредя, че в клубовете са организирани някакви неуместни залагания.

Ема вдигна поглед разтревожена.

— Залагания за какво?

Антъни беше ядосан, но не го показва.

— Пристрастените към залагания господа се обзалагат за името на омъжената жена, с която аз по общо мнение имам интимна връзка.

Ема се намръщи.

— Бях останала с впечатление, че според всички клюки двамата с Луиза имате романтични отношения?

— Истън разправя наляво и надясно, че използвам невинна дама на име Луиза, за да скрия любовната си връзка със съпругата на някакъв джентълмен — обясни той спокойно.

— Глупости — възмути се Луиза. — Едва ли съм невинна дама.

Антъни я погледна. Ема също. Нито един от двамата не направи коментар.

Тя вирна брадичка.

— Аз съм журналистка.

С крайчеца на окото си Антъни видя как Ема забели очи, след което отпи от брeндитo. Последва примера ѝ.

— Може ли да се върнем на по-належащата тема за стрелбата?
— каза Луиза, смекчавайки сърдития си израз.

— Наистина. — Антъни се позамисли. — Спокойно мога да кажа, че това е добър знак.

— Добър знак ли? — Тя ахна. — Някой току-що се опита да те убие.

— И не успя. Допусна огромна грешка. Следващия път ще бъде по-предпазлив, защото знае, че вече ще си отворям очите на четири.

— Следващия път ли? — Луиза съвсем се ужаси.

— Кураж, мила. — Почувства се радостно удовлетворен и се наслади на мига. — Вярвам, че имаме напредък.

— Нима наричаш напредък това, че едва не те убиха? — възмути се тя.

Ема погледна Антъни замислено.

— Ако не грешите за Хейстингс, и тази вечер именно той се е опитал да ви убие, може със сигурност да се каже, че сте го вбесили. Трябва да е бил страшно разтревожен, щом се е решил да убие един Столбридж.

— Дано да е така. Тревожните хора допускат грешки.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Трябва да ви кажа, че на всички нас ни олекна неимоверно, когато чухме клюката за вас и Антъни — сподели жизнерадостно Кларис.

Луиза се препъна. Залитна леко и едва не изпусна слънчобрана си.

— Олекнало ли ви е? — едва успя да изрече, като съзнаваше, че навярно е останала с отворена уста по крайно непристоен начин.

Двете с Кларис се разхождаха в обширния парк зад къщата на семейство Столбридж. Антъни остана с родителите си.

Не за първи път Луиза се изненадваше от изявление на някой от клана Столбридж. Всъщност постоянно се случваше, откакто преди час Антъни я въведе в елегантната гостна и я запозна със семейството си.

Срещата нямаше нищо общо с очакванията ѝ. Въпреки че Антъни я уверяваше в обратното, беше подготвена за жестоко неодобрение. Вместо това бе посрещната радушно. Като че ли никой не беше разстроен от клюката, която загатваше, че има любовна връзка с Антъни. Нито пък показваха, че са възмутени от нейната кариера на кореспондентка на „Срочен репортер“. Господин и госпожа Столбридж и Кларис бяха изключително благосклонни. Изглеждаха по-скоро очаровани, отколкото ужасени.

Откритието, че госпожа Столбридж и Кларис са предани последователки на движението за рационално дамско облекло, беше другата приятна изненада. „И все пак — помисли си тя — защо бях предубедена, че близките на Антъни няма да бъдат извън рамките на общоприетото. Ема ме предупреди, че според обществото всички от семейство Столбридж са ексцентрици.“

Беше предпазлива, разбира се. Като имаше предвид своето тъмно минало, не биваше да си позволява прекалена близост с никого. Независимо от това не устоя на чара на Кларис. Хареса я мигновено. Толкова отдавна не беше имала близка по възраст приятелка.

Поддържането на приятелство при условие че човек крие ужасна тайна, е коварно.

— Щастливи сме, като виждаме, че Антъни се интересува от вас, защото много се тревожихме за него — обясни Кларис. — Миналата година след смъртта на годеницата му беше напълно обсебен от идеята, че е била убита. Със седмици беше мрачен и потиснат. Много се тревожихме, да си кажа право.

— Ах, да.

Кларис въртеше разсеяно слънчобрана си.

— Вярвахме, че преживя трагедията, след като миналата година беше принуден да прекрати своето разследване, но преди две седмици изведнъж го поднови и разбрахме, че е убеден в своята теория за убийството на Фиона. После чухме за вас двамата. Мама и папа се обнадеждиха безкрайно. Аз също.

— Боже мой!

— Сега, след като ви видяхме заедно, за нас е очевидно, че клюката е вярна, и затова ни е толкова приятно да се запознаем с вас.

— Не съм съвсем сигурна, че ви разбирам — каза Луиза предпазливо. — Моята връзка с вашия брат е основана на делово споразумение. Както той ви е обяснил, аз само му помагам в разследването. Като приключим, ще напиша статия за „Срочен репортер“.

— Да, естествено. — Събеседничката ѝ се усмихна сърдечно. — Не се съмнявам, че от историята ще се получи отличен материал. Но също така е очевидно, че с Антъни сте се сблизили, и ние сме много щастливи. Хубаво е, че гледа жена, както гледа вас.

Луиза въздъхна.

— След смъртта на Фиона сте се изплашили, че ще остане с разбито сърце. Сега се убеждавате, че поне е склонен да си разреши някакво увлечение, за да му олекне, но аз наистина мисля, че не бива да прибързвате със заключенията си за естеството на нашата връзка.

— Глупости. — Кларис се разсмя. — Друго обяснение, при това толкова явно, за неочакваната промяна на настроението му няма.

— Може би напоследък е по-радостен, защото предчувства, че ще разбуди най-после тайната около смъртта на Фиона.

— Това също може да има значение, но подозирам, че вие сте главната причина за приповдигнатото му душевно състояние.

— На мен наистина не ми се вярва — каза Луиза съвсем отпаднала.

— О, хайде, госпожо Брайс! Защо имате такова отношение към себе си. Мога да ви уверя, че моят брат никога не би ви довел на чай с маман и папа, ако не е влюбен във вас.

Луиза спря изведнъж.

— Сигурна съм, че вашият брат не е влюбен в мен.

— Не се притеснявайте, госпожо Брайс. В нашето семейство не е необходимо да проявявате излишна скромност. Ние не сме като повечето хора, които срещате във висшето общество. В този дом сме широко скроени.

— Извинете ме, но се боя, че силните чувства в пиесите, които пишете за театър „Олимпия“, въздействат на въображението ви.

Кларис кимна замислено.

— Признавам, че идеята за тайна любов ми се струва много интригуваща. Вмъквам по една такава сюжетна линия във всяка пиеса.

— Гледала съм няколко ваши пиеси. Невероятно увлекателни са, но не мога да не отбележа, че тайните любовни истории винаги имат нещастен край.

Кларис направи гримаса.

— Така е, само защото критиците и публиката настояват за такъв край. Забележете, всички те остават запленени от тайните любовни истории на сцената, но са склонни да оправдаят своето удоволствие само ако краят е нещастен.

— Разбирам. — Луиза въздъхна дълбоко и тръгна отново. — В романите е същото.

— Именно. Литераторите и критиците могат да въздействат на изкуството, ограничавайки творците — отбеляза Кларис с маниер на многознайница.

— Според вас, ако не съществуваха ограничения и критици, дали е възможно да напишете пиеса, в която тайната любов завършва щастливо.

— Разбира се — отговори Кларис.

Луиза се спря отново и я погледна.

— Е, и? — попита възбудено. — Какъв ще бъде щастливият край?

Другата жена махна с ръка.

— Как какъв, любовниците ще се оженят естествено.

— Хм.

Кларис вдигна вежда.

— Не ви ли харесва такъв край?

— Струва ми се, че има проблем във вашата логика.

— Какъв проблем?

— Ако любовниците се оженят, любовта им няма да бъде повече тайна, нали?

Кларис сви вежди.

— Разбирам какво имате предвид. И все пак бракът е единственият възможен щастлив завършек на тайната любовна връзка, не е ли така?

— Предполагам.

„Но в моя случай — невъзможен завършек“ — помисли си Луиза.

Антъни стоеше до прозореца с ръце зад гърба. От едната му страна беше застанала майка му, от другата — баща му. Всички бяха вперили погледи в Луиза и Кларис, които се разхождаха в градината.

— Двете като че ли си допаднаха — каза Маркърс. Изглеждаше доволен. — Трябва да кажа, че харесвам госпожа Брайс. Очарователна млада жена.

— Казах ти, че е доста нетрадиционна — потвърди Антъни.

Маркърс се подсмихна и го потупа по рамото.

— Наистина спомена и рядко си бил по-точен в характеристиката на дама.

— Двете представляват красива картина на слънцето с разтворени слънчобрани, не намирате ли? — забеляза Джорджиана. Хвърли поглед на Антъни. — Твоята госпожа Брайс не е ли овдовяла много млада?

— Така изглежда — отвърна той предпазливо.

— Интересна кариера си е избрала — отбеляза Маркърс. — Нищо чудно, че се разбират толкова добре с Кларис. Имат много общо.

— За какво ли си говорят — каза Джорджиана. — Каквото и да е, изглеждат погълнати от темата.

— За градинарство може би — предположи Антъни, макар че дълбоко се съмняваше.

Скованите рамене на Луиза му подсказваха, че разговорът се върти около лични проблеми.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По-късно Антъни я изпрати до къщи. Мълчанието ѝ в каретата го разтревожи, но колкото и да се опитваше да я заговори, не успя. Луиза изглеждаше потънала в мисли.

Никой не им отвори, когато изкачиха стълбите пред къщата. Тя извади ключ от маншона си. Той взе ключа и отключи.

— Защо няма никого?

— Днес следобед прислугата почива. — Луиза влезе във фойето, развързвайки панделките на бонето си. — Ема има среща в Обществото на любителите градинари. Още дълго никой няма да се прибере.

Той също влезе.

— Разбирам.

Погледна го, сякаш не знаеше какво да прави, след като вече беше влязъл.

— Заповядайте в кабинета, господине — каза тя.

Настроението му веднага се подобри.

— Благодаря.

Луиза закачи бонето си на закачалката и го поведе към кабинета.

— Трябва да сверим бележките си за нашето разследване. Имам информация, която получих, преди да станем партньори.

Той се разочарова. Канеше го не заради неговата компания. Възнамеряваше да обсъждат проклетото разследване.

— Чудесно — отвърна той, влизайки след нея в кабинета. — Но първо имам един въпрос.

— Какъв е въпросът? — попита Луиза, като се запъти към писалището си.

— С Кларис прекарахте доста време в градината. За какво си говорихте?

— Вашата сестра е много мила. — Тя седна зад писалището. Свали очилата си и започна да ги бърше с носна кърпичка. — Харесах я.

— Радвам се. — Застана пред писалището и се загледа в нея. — Тя също, както изглежда, те хареса, но това не е отговор на моя въпрос. Интересувала се е от естеството на нашата връзка, нали?

— Точно обратното. Тя като че ли е наясно точно какви са нашите отношения, господине.

Той скръсти ръце.

— И моите родители стигнаха до подобно заключение.

Луиза сложи очилата си и го погледна крайно подозрително.

— Какво им казахте?

— Нали връзката ни е само делова, точно това им казах.

Тя направи гримаса.

— Нима ви повярваха?

— Не.

— И вашата сестра не ми повярва, когато се опитах да ѝ кажа същото. Всички те си мислят, че имаме тайна любовна връзка.

— Предупредих те, че моите близки са много прями. Те също така са интелигентни.

— Е, да погледнем нещата от добрата им страна — изправи рамене Луиза. — Фактът, че семейството ви не се съмнява в нашите интимни отношения, показва, че сме се престорили убедително, а това е важното, не сте ли съгласен?

Реши да не отговаря, защото щеше да избухне.

Тя се покашля.

— Искам да кажа, че щом вашите близки са убедени в романтичните ни чувства, и Хейстингс ще повярва, а нали това е най-важното?

Гледаше я, без да промълви дума.

Тя се намръщи:

— Престанете да ме гледате така.

— Как?

— Не зная. — Махна с ръка. — Сякаш се готвите да сграбчите плячка или нещо подобно. За какво си мислите, господине?

Той се подпря на писалището и се наведе към нея.

— Мисля си — отговори с равен глас, — че заключенията на моето семейство са самата истина. Ние имаме тайна любовна връзка.

Тя примигна и се облегна.

— Не съвсем.

— Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Трябва да признаете, че отношенията ни са някак объркани.

Това преля чашата. Не може да се очаква от един мъж да понесе толкова много. Антъни се изправи, заобиколи писалището, хвана я за раменете и я изправи.

— Съгласен съм, че някои страни в нашето съдружие са трудни за обяснение, но не и тази. Ние сме любовници, Луиза.

— Да, ами, предполагам, че технически погледнато...

— Погледнато всякак.

Тя се изчерви.

— Да се върнем на нашето разследване. Както ви споменах, искам да споделя някои мои наблюдения.

— Имам по-добра идея.

Луиза примигна отново.

— Каква е?

— Ще ти покажа.

Грабна я на ръце и я понесе към вратата.

— Боже мой! — Вкопчи се в раменете му. — Какво правите? Къде ме носите?

— Горے. — Обърна се настрана, за да я пренесе през вратата. — Вероятно там някъде има легло.

— Да, но какво общо има... — Замълча, защото се досети изведнъж. — Положително нямате намерение да...

— Да правя любов с теб на удобно легло ли? Да, точно това възнамерявам да направя.

Тръгна по стълбите.

— На дневна светлина!

— Нали каза, че прислугата и лейди Аштън ще се приберат след няколко часа?

— Да, но...

— Тогава трябва да се възползваме от отсъствието им.

— Не говорите сериозно, господине.

— Защо? Тайните любовници вършат точно такива неща.

— Едва ли. Всеизвестно е, че се срещат тайно през нощта в градини, облени от лунна светлина, и на разни други подобни места.

— Опитяхме тази практика — напомни ѝ той. — Не беше съвсем успешна, ако си спомняш.

Луиза понечи да възрази, но се отказа. Сви вежди тревожно.

— Не бива да ме носите по стълбището. Ще се пресилите.

— Сигурно, но ще ми свърши работа. — Продължи да се изкачва. Горната стълбищна площадка вече се виждаше.

Тя се поколеба.

— Не съм ли твърде тежка, за да ме носите по стълбището?

— Да, тежиш, няма спор. — Изкачи стълбите и спря да си поеме няколко пъти дълбоко дъх. — Но съм сигурен, че упражнението ще си струва. Коя е твоята стая?

— Първата врата вдясно.

— Истински щастливец съм. Няма да се наложи да те нося до края на коридора.

— Все пак, господине, бива ли да се оплаквате толкова много за една нищо и никаква мъчнотия? Любовниците в романите и драмите никога не се оплакват.

— Навярно авторите пропускат тази подробност. Продажбите спадат.

Вратата на нейната спалня беше открената. Бутна я с крак, влезе и свали младата жена на земята до леглото.

Лицето на Луиза пламтеше, очите ѝ блестяха. Той свали внимателно очилата ѝ и ги постави на нощната масичка. Цялото му същество беше пренапрегнато от желание.

— Очите ти са като кехлибар — каза тихо. — Грамадни.

Тя се сепна.

— Благодаря — изрече много учтиво. — Вашите са много ярко съчетание от зелено и златисто.

Той се усмихна и започна да сваля фуркетите от косата ѝ. Черните копринени кичури падаха на раменете ѝ. Докато разплете косата ѝ, вече беше възбуден. „А още дори не съм я разсъблякъл.“

— Искях да те видя така от първия миг, в който се запознахме.

Тя като че ли се смути:

— Без очилата ли?

Той се разсмя:

— Със спуснатата коса.

Съблече жакета си и го метна на облегалката на един стол. Наблюдаваше как тя следи движенията му, докато развързваше вратовръзката си. Прелестният ѝ интерес го забавляваше.

Провери прозореца. Гледаше към улицата и към малкия парк в средата на площада.

Установи, че в тази стая няма как да се вижда отвън. Не бе необходимо да спуска пердетата. Щеше да се наслаждава на голотата на Луиза на топлия блясък на следобедното слънце. Обгърна лицето ѝ и я целуна, отдаден всецяло да я прелъсти.

— Антъни?

— Този епизод ти харесва, спомняш ли си? Целуването.

— О! Да. Наистина.

От нея се изтръгна тих звук, женствен и гальовен, и тя разтвори устни.

Докосва известно време устните ѝ със своите, сякаш опитваше вкуса им, но не несдържано. Когато усети, че тя тръпне и омеква в ръцете му, плъзна ръка към копчетата на роклята. Разкопча бавно горната част и я съблече също толкова бавно, без да откъсва устни от нейните.

Прониза го изпълнен с копнеж трепет, когато усети пръстите ѝ върху гърдите си. Разкопча непохватно ризата му и тогава почувства милувката ѝ върху кожата си. Нежният жест едва не го извади от равновесие.

Антъни целуна шията ѝ, после гърдите ѝ, за да я разсее. Когато тя отпусна глава на рамото му и затвори очи, той се зае да я доразсъблече Най-накрая успя да свали полата и тя остана само по тънка долна риза, чорапи и обувки.

Зацелува отново устните ѝ с нежна настойчивост. Езикът ѝ докосна неговия любопитно и сякаш да изследва усещането, и тогава той не успя да потисне дрезгавия стон, който се надигна у него. Реакцията му като че ли я насърчи. Вкопчи се още по-силно в раменете му. А той я зацелува още по-пламенно.

Когато най-после освободи устните ѝ, те бяха влажни и подпухнали. Погали ги леко с върха на пръста си. Тя се олюля. Кожата ѝ беше топла и поразително нежна.

Той се наведе и отметна завивките. Хвана Луиза през талията, повдигна я и я сложи на леглото.

Картината, която представляваше с черна коса, разпиляна върху бялата възглавница, с полуотворени, бленуващи очи, беше най-

очарователно еротичната, на каквато се бе наслаждавал. Учуди се, че не свърши на мига.

Отстъпи неохотно, за да се съблече. Когато свали дрехите си, се позабави нерешително, търсейки някакъв знак на одобрение.

Тя се подпря на лакът и заопипва нощната масичка. Намери очилата си, сложи си ги и го погледна смаяно.

— Боже мой! — ахна тя, очевидно смутена. — Миналата вечер осъзнах, че сте значително по-голям от статуите на голи мъже, които съм виждала, но не осъзнах огромните размери на ситуацията, така да се каже.

Той не беше съвсем сигурен как да разбира думите ѝ.

— Никога не съм бил сравняван със статуя — каза най-накрая.

Тя се засмя. Затисна устата си с ръка. Очите ѝ блестяха.

Нов изблик на опияняващо желание и очакване го връхлетя. Извади от джоба на панталона си ленена носна кърпа и се върна до леглото.

Махна за втори път очилата ѝ и ги остави на масичката. После развърза една по една ботите ѝ с високи токчета и ги пусна на земята. Плъзна бавно ръка първо по единия крак, събувайки чорапа с жартiera, после по другия.

Надвеси се над нея. Тя пое дъх на пресекулки, когато той съблече ризата ѝ, но щом целуна връхчетата на гърдите ѝ, простена, изгаряща от нетърпение. Заби нокти в раменете му, после в гърба му.

Притискаше се малко по малко към тялото ѝ, наслаждавайки се, като я оставяше да свикне с ласките му. Когато започна да се извива неспокойно, за да се прилепи още повече до него, свали последните остатъци от бельото ѝ. Тя се отдръпна изплашено, когато всяка бариера пред благоприличието падна. Той я погледна, тя стискаше здраво очите си, но не направи опит да се отдръпне.

Тя пъкна ръка помежду им и обгърна пениса му много нежно. Желанието го замая на мига.

Той я погали между бедрата. Тя беше вече хлъзгава, гореща. Напила ласкаво най-чувствителната точка и тогава едва не се издигна над леглото, сякаш беше безплътен.

— Антъни — заби тя нокти в рамото му.

Той я възбуждаше, докато тя не започна да се извива и да се прилепва още повече към него.

Луиза изстена и се вкопчи в гърба му, когато той плъзна два пръста в нея. Погледна я. Вече нямаше никакви задръжки, отдадена на страстта си. Той си помисли, че не е виждал по-красива жена.

Намести се между бедрата ѝ. Преди тя да усети какво възнамерява да направи, той я целуна на най-интимното ѝ място.

— Какво става? — извика тя. — О, не, не бива.

Опита се ужасена да седне и да се отдръпне. Той я хвана за бедрата и не ѝ разреши да се помести, и продължи да я гали с език. Вкусът и мирисът на нейното тяло беше като наркотик, за който би убил.

— Антъни?

Преди нея почувства по издайническото налягане на тялото ѝ какво ще последва. Погали я нежно с палци.

— Боже мой! — простена тя. — Божичко! Антъни.

Не каза нищо повече. Кулминацията я понесе. Едва не понесе и него.

Плъзна се отново върху Луиза и влезе в нея, възбуден докрай, преди последните тръпки на възбудата ѝ да са преминали. Тя се прилепи към него и последните остатъци от нейното самообладание изчезнаха.

Кулминацията настъпи у него като взрив само след няколко движения. Едва успя да се отдръпне от топлата ѝ и нежна плът и да свърши в кърпата.

Накрая се отпусна върху възглавниците, чувствайки се умиротворен за пръв път след нощта, когато Фиона умря.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Луиза изплува бавно от ласкавото море на доволството, в което се носеше. Размърда се, протегна ръка и заопипва масичката до леглото. Намери очилата, сложи си ги и погледна до леглото.

Ризата ѝ на пода беше като пенеста купчинка. Грабна я и я облече.

Почувства се по-порядъчна, надигна се и се взря в Антъни. Лежеше по корем. Очите му бяха затворени, черната коса — разрошена. Очертаните мускули на гърба му, изглеждаха гладки, чувствени и възбуждащо силни. Хареса ѝ да го усеща върху себе си.

Погали го по рамото съвсем леко, за да не го събуди.

— Да не забравя следващия път да донеса френско удобство — промърмори Антъни във възглавницата.

Тя се сепна и отдръпна ръката си, като че ли беше пипнала горяща печка.

— Мислех, че си заспал.

— Почти. — Не отвори очи. — Изтощи ме.

— Какво е френско удобство? — попита тя много заинтригувана. Той отвори очи и се усмихна по неговия бавен, подкупващ начин.

— Кондом.

Луиза почувства, че се изчервява.

— Ах, да.

— Техниката, която използвах, не е особено благонадеждна.

— Ах!

Червенината на страните ѝ стана още по-тъмна. Като светска дама с тайни любовни похождения трябваше да се научи да говори по интимни въпроси, напомни си тя.

— Е? — попита той, като я наблюдаваше напрегнато.

Тя го погледна объркано.

— Какво?

Антъни се претърколи по гръб и сложи ръце под главата си.

— По-задоволителен ли беше този опит?

Страните ѝ така пламнаха, че тя се учуди как така чаршафите не се подпалиха.

— Всъщност да. — Покашля се. — Сега разбирам защо тайните авантюри са толкова на мода.

— Хм.

Вече не изглеждаше толкова доволен, колкото преди малко.

— Антъни?

— Да?

— Искам да те попитам нещо. Но то е много лично. Ще те разбера, ако не желаш да ми отговориш.

Придърпа я върху себе си.

— Какво ще ме попиташ?

Луиза сложи ръце върху гърдите му и подпря брадичката си.

— Чух какво се е случило между теб и годеницата ти точно преди да загине.

Той се усмихна тъжно.

— Не съм изненадан. С жълтите вестници, евтините криминалета и клюките във висшето общество, цял Лондон знае слуховете.

— Има ли нещо вярно в тях? Възнамерявал ли си да развалиш годежа си с нея, защото си я заварил в леглото с друг мъж?

Той мълча толкова дълго, че тя остана с впечатление, че изобщо няма да отговори.

— Да — каза най-накрая. — Но на никого не съм го казвал. Нямам представа как са тръгнали слухове. Мога само да предполагам, че мъжът, който беше с нея, е разказал на някого и този човек е пуснал клюката.

— Тайните любовни авантюри никога не остават в пълна тайна.

— Наистина.

— Навярно много си я обичал.

Той седна рязко, спусна крака на пода и се изправи.

— Любовта ми към Фиона угасна в деня, когато я заварих с любовника ѝ.

Луиза изпита съчувствие.

— Сигурно си се почувствал ужасно.

— След време си помислих, че тя е предвидила да науча за връзката ѝ точно по този начин. — Започна да се облича. — Не е имала

смелостта да ми каже направо, но дълбоко в себе си съм убеден, че е искала да знае за любовта ѝ към друг мъж. По неин начин се опита да бъде честна с мен преди сватбата.

— Не разбирам. Щом е обичала друг, защо просто не ти е казала?

— Не се е решавала. — Обу панталона и закопча колана. — Семейството ѝ щеше да се побърка. Бяха изключително доволни заради този брак. Всъщност и моите родители много се радваха. Беше естествена последица от дългогодишното приятелство между двете семейства.

— С други думи, Фиона е била принудена да се съгласи с този брак.

— Често срещана история. — Закопча ризата си. — Въпреки всичките тези романчета и пиеси, които толкова те въодушевяват, и двамата знаем, че браковете в голямата си част се сключват въз основа на пари, имоти и семейни връзки.

— Да. — Прониза я съжаление, изпълнено с копнеж. — Предполагам, че заради това романите и драмите са толкова завладяващи. Наистина е приятно да се размишлява върху идеала за истинската любов.

— Не знаея — каза той равнодушно. — Не съм голям любител на този вид забавление.

Тя само се усмихна.

Той престана да се облича и се хвана за колоната на леглото. Сведе поглед към нея, а очите му опасно проблясваха.

— На теб харесва ли ти?

— Малко. — Тя седна със свити колене и ги обгърна с ръце. — Говори каквото си щещ за романите и драмите, но истината е, че имаш романтична душа на истински герой.

Погледна я, все едно току-що бе обявила, че може да лети.

— Какво, по дяволите, говориш? — попита много тихо.

— Затова толкова упорито търсиш справедливост за Фиона — обясни тя. — Въпреки че се е влюбила в друг, твоята любов към нея е останала неразрушима.

Той стисна още по-силно колоната и присви очи.

— Нека да обясня нещо много ясно, Луиза. Не се заех с тази рискована работа, защото сърцето ми е разбито след загубата на Фиона.

Това изявление ѝ отне дар-словото за няколко секунди.

— Сърцето ти не е ли разбито? — попита предпазливо.

— Не си прави илюзии, обичах я. Познавах я от училищната скамейка. Беше и приятелка, и годеница. Чувствам се отговорен да открия нейния убиец, но не заради моята безсмъртна любов към нея. Не се опитвай да ме превръщаш в романтичен герой.

Луиза поклати глава, крайно озадачена.

— Тогава защо се нагърби да разследваш обстоятелствата около нейната смърт?

— В началото, преди около година, трябваше да установя тя наистина ли се е самоубила заради намерението ми да разваля годежа си с нея. — Думите прозвучаха тежко. — Сега разбра ли? Трябваше да науча аз ли съм бил причината за нейната смърт, тя наистина ли не е могла да понесе унижението да бъде отхвърлена.

— Антъни.

— Не съм герой, Луиза. Вече съм сигурен, че е била убита, и трябва да открия аз ли съм виновен, че се е озовала в опасна ситуация.

— Нима е възможно ти да си виновен?

— Не зная. Може би намерението ми да разваля нашия годеж я е подтикнало да поеме някакъв ужасен риск, който иначе не би поела. Може би е била отчаяна. Зная само, че беше моя приятелка и моя годеница. Трябва да открия какво се е случило през онази нощ.

— Стига! Престани веднага! — Ужасена, скочи от леглото. Хвана го за ръцете, като че ли щеше да бъде отнесен от подмолно течение. — Чуй ме много внимателно. По всяка вероятност Фиона е убита, точно както подозираш. Но независимо дали случаят е такъв, или пък се докаже, че сама е отнела живота си, ти не носиш никаква вина.

— Не разбираш. Тя беше толкова невинна. Не познаваше света.

— Невинна или не, ако се е хвърлила в реката, понеже се е страхувала от унижението на един развален годеж, хвърлила се е по свое желание. При положение че по някакъв начин се е забъркала в опасна игра, не е по твоя вина.

— Беше притисната до стената не само от нашите семейства, но и от обществото. — Въздъхна изтощено и въздишката сякаш се изтръгна от дълбините на душата му. — Никой от нас не знаеше, че е толкова нещастна. Само да ми беше казала нещо...

— Сама е поела риска да се влюби в друг. — Замълча, защото ѝ хрумна една идея. — Което повдига любопитен въпрос. Ако е имала любовна връзка с друг, не е ли възнамерявала да се омъжи за него след развалянето на годежа?

— Този е един от доводите ми да се съмнявам, че се е самоубила — призна той. — По всичко си личи, че любовникът ѝ я е обичал. Той не е женен, така че е бил свободен да се обвърже с нея.

— Какво се случи с него?

— Обвини ме за нейната смърт и до ден-днешен ме презира.

— Джулиън Истън ли е? — попита тихо.

Антъни вдигна вежда.

— Как стигна до това заключение?

— Беше очевидно, че изпитва силна злоба към теб.

— Никога не се осмели да ме обвини направо, защото няма никакви доказателства. Освен това според мен внимава да не стане обект на клюки. Семейството на Фиона ще се разгневи страшно, ако опетни паметта ѝ с признания за любовната им връзка преди сватбата.

Тя се замисли.

— Колебая се дали да го кажа, но как мислиш, дали съществува някаква възможност Истън да я е убил?

— Изключено. Първо това проверих. Алибито му за онази нощ е потвърдено от няколко свидетели. Изчезнал е от балната зала за няколко минути и се е върнал почти веднага. После е отишъл с приятели право в клуба си. Играл е карти там до зори. Тялото на Фиона беше извадено от реката горе-долу по същото време. Просто не е имал време да я убие и да се отърве от трупа.

— Но Истън внушава умишлено на всички най-лошото за теб.

— Той е убеден, че тя се е самоубила, и ме обвинява, че аз съм я подтикнал. Неговата представа за отмъщение е клюката да не се забравя.

Луиза си спомни сцената пред дома на семейство Лорингтън.

— Всъщност той може и себе си да обвинява.

Антъни сви вежди.

— Какво имаш предвид?

— Ако я е обичал, може би се мъчи да убеди себе си и света, че ти си виновен, защото не може да понесе своята вина за това, че не я е защитил.

Антъни сви рамене и дозакопча ризата си.

— Зная само, че ме мрази.

— Няма право да те превръща в изкупителна жертва — заяви тя.
— Каква трагична неразбория!

Той се подсмихна иронично.

— Истън и Фиона очевидно са жертви на покоряващата сила на тайната любов. Според теб няма по-вълнуваща любов.

— Погрешно сте ме разбрали, господине — отвърна тя рязко. — Тайната страст очевидно е много покоряваща, но всички ние имаме воля да направим своя избор и да не ѝ се отдадем.

— Значи е въпрос на избор, така ли? — вдигна вежди той. — А не непреодолим повик на природата.

— Не ми се подигравай. Говоря много сериозно.

— Да, виждам.

— Едно нещо е да харесаш някого, съвсем друго — да решиш да се отдадеш на привличането и да си навлечеш съзнателно рисковете. Това е бил изборът на Фиона. И ти нямаш нищо общо с нейното решение.

Той я погледна със странно изражение, но Луиза не разбра какво щеше да каже, понеже в този момент от улицата долетя тропот на карета.

— Божичко, колко е часът? — Погледна паникьосана часовника.
— Пет и половина. Сега се подредих, това може да е Ема.

Той вдигна вежда.

— Сигурна ли си?

— Да. Тръгвай си веднага. Ема не бива да ни свари, особено след като аз съм съвсем negliже. Побързай.

Той започна да обува ботушите си.

— Съгласи се, че това е един от големите недостатъци на тайните любовни срещи. Човек постоянно е нащрек.

Луиза облече халата си.

— Не излизай през главния вход, Ема ще те види. Мини по задното стълбище и излез през градината.

Той взе връхната си дреха.

— Чудя се дали да го спомена, но все пак шапката ми е на масата във фойето.

— Проклятие, съвсем забравих за твоята шапка. Трябва да я разкараме оттам.

Тя се втурна към вратата.

Като че ли грубият ѝ език го забавляваше, но я последва покорно.

Тя изтича по стълбището, Антъни я следваше. На улицата спря карета.

Луиза грабна шапката на Антъни от масата до входа и му я хвърли.

— Тръгвай — заповяда тихо.

Той хвана шапката с лявата ръка.

— Луиза, имам един въпрос, преди да тръгна.

— Никакви въпроси. Няма време. — Тя замаха отчаяно с ръце, за да го пропъди. — Побързай, господине, Ема ще се появи всеки момент на вратата.

— Държа много да ми отговориш — предупреди я той, макар че се запъти към задната врата.

— Говори тихо, за бога! — скастри го тя, ситнейки разтревожено след него.

Антъни отвори задната врата, застана на прага и се обърна към нея.

— Моят въпрос е дали твоето изживяване този следобед имаше поне нещо общо с трансценденталното?

Тя се ужаси от неговата бавност.

— Моля те, сега не му е времето да говорим за подобни неща.

— Няма да тръгна, докато не получа отговор.

— Да, да, беше отначало докрай чудно трансцендентално изживяване. Точно както се описва в романите. А сега изчезвай веднага.

Той се усмихна, целуна я още веднъж по устните много бързо и с подчертано чувство на собственик.

Стори ѝ се, че го чува да си подсвирква през градината.

Затвори вратата много тихо и хукна по тясното задно стълбище. Като влезе в спалнята, затвори вратата и се зае трескаво да оправи леглото.

Щеше да каже на Ема, че си е почивала. Това обясняваше защо леглото е измачкано и защо тя е с халат. Погледна се в огледалото и с

ужас установи, че е страшно зачервена и разрешена. Нямахме време да оправим косата си.

Вратата на долния етаж се отвори. Луиза грабна едно бяло боне, нахлупи си го и прибра косата си под него. След това се просна на леглото.

Минута след това Ема почука тихо на вратата.

— Почиваш ли си, скъпа?

— Да — обади се тя. — Следобедът беше много изморителен. Ще ти разкажа всичко, като сляза долу.

— Очаквам с нетърпение да чуя всички подробности за срещата ти със семейство Столбридж. Не бързай. Отивам да се преоблека.

Стъпките на Ема се отдалечиха по коридора.

Като потръпна от облекчение, Луиза седна. Все още дишаше учестено. Спаси се на косъм.

Изправи се бавно и отиде до гардероба. Лента тъмносиня коприна, полюшваща се на облегалката на стола, привлече погледа ѝ. Вратовръзката на Антъни! Изненадана неприятно, взе вратовръзката, нави я на руло и я скри в едно чекмедже.

За малко да се изложи. Добре че Ема не отвори вратата. Тайните връзки са много интригуващи, но действат зле на нервите.

„За пръв път бях принуден да се измъквам през задната врата“ — мислеше си Антъни, докато се изкачваше по стълбището към дома си. Безспорно животът бе станал по-интересен, откакто срещна Луиза Брайс.

Необичайният начин, по който си тръгна, беше стимулиращ, но, по дяволите, нямаше никакво намерение да се промъкне безкрайно из алеи и градини. Независимо от това споменът за тръпнещата от страст Луиза, когато стигна кулминацията в прегръдките му, компенсираше неудобствата, включително безславното му бягство от дома ѝ.

Настроението му беше приповдигнато, съзнаваше го, въпреки че разследването не напредваше. Не само любовният акт го радваше, размишляваше той. Пламенната настойчивост на Луиза, че независимо от съдбата на Фиона не бива да се вини, също допринасяше за това.

Близките му постоянно го убеждаваха, но това беше нещо различно; те винаги бяха до него. Съвсем друго беше Луиза да го

защити така страстно. Там, в сенчесто слънчевата спалня, все още усещайки нейния вкус по устните си, дори си позволи да повярва, че тя има право.

Вратата се отвори тъкмо когато посегна да извади ключа си.

— Добре дошли, господине — посрещна го икономът. — Преди няколко минути пристигна съобщение за вас.

— Благодаря, господин Тейлър.

Ангъни влезе.

Письмцето беше на сребърния поднос. Той го взе и разпечата плика. Обхвана го внезапно задоволство, като видя подписа на Миранда Фосет.

Каня вас и госпожа Брайс на среща с моя много добър приятел в десет часа тази вечер.

Клемънт Корвъс беше налапал стръвта.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Миранда Фосет се беше настанила на софата си. Луиза си помисли, че изглежда още по-драматично от обикновено с модна рокля от светлосиня коприна и тъмносиньо кадифе. На пръстите ѝ блестяха перли, виеха се около шията ѝ, просветваха в косата ѝ.

— Ах, ето те и теб, скъпа Луиза — усмихна се топло и им помаха да се приближат с отрупана с пръстени ръка. — Моля, седнете. — Обърна се към Антъни: — Колко е възхитително да ви видя отново, господине. Радвам се, че сте свободен тази вечер. Съзнавам, че ви повиках много набързо.

Антъни взе ръката ѝ и се поклони.

— За мен е удоволствие. Очаквам с нетърпение да се срещна с вашия много добър приятел.

— Господин Корвъс е вече тук. — Миранда намигна. — И без това е на ваше разположение. Той, скъпият, от толкова дълго време е около мен, че, боя се, научи стойността на ефектното появяване.

Луиза седна на един от тапицираните със сатен столове и нагласи очилата си.

— Много мило от твоя страна да уредиш тази среща.

Миранда се подсмихна.

— Уверявам те, господин Корвъс гори от нетърпение да се срещне с господин Столбридж, след като прочете онези документи, които ми оставихте.

Откъм вратата се чу мъжки глас:

— Наистина, господине, с нетърпение очаквах да се запозная с вас.

Луиза се извърна и видя изненадващо нисък, но добре сложен мъж. Въпреки че не беше по-висок от нея, от него явно се излъчваше заплаха по някакъв изтънчен начин. Не наричаха напразно Клемънт Корвъс „Гарвана“. Побиха я ледени тръпки.

Личеше си, че косата му някога е била черна. Сега сребрееше поразително. Беше гладко избръснат и носеше прекрасно ушит черен

костюм.

Антъни кимна, признавайки Корвъс за равен.

— Добър вечер, господине.

Около очите на Корвъс се появиха едва забележими бръчици. На Луиза ѝ се стори, че му стана приятно от почтителното отношение на Антъни.

— А това е Луиза Брайс, която познавате добре като *Дописник Фантом* — представи я Миранда. — Госпожа Брайс, господин Корвъс.

— Благодаря ви, господине. — Луиза се усмихна. — Удоволствието е изцяло мое тази вечер. Най-после имам възможност да ви кажа колко съм ви благодарна за задкулисните съвети при няколко случая, които подозирам, че получих от вас.

Той се усмихна подчертано снизходително.

— Миранда ще потвърди, че ми е изключително приятно да помогна на такава дръзка кореспондентка.

Миранда се засмя.

— Онова, което всъщност иска да каже Клемънт, е, че винаги с удоволствие помага на *Дописник Фантом* да го спаси от неговите търговски конкуренти, които по една случайност се движат във висшето общество.

Черните очи на Корвъс проблеснаха.

— Нямам предвид конкуренцията, скъпа. Преди всичко аз съм делови човек. Спортсмен съм. Но ще призная, че възразявам срещу някои джентълмени, които са намерили за уместно да се заемат с търговски спекулации, обслужващи най-извратени вкусове, или пък други, възползващи се от хора не от техните кръгове. На тези същите джентълмени и през ум не би им минало да се унижат дотам, че да поканят човек с моя произход в дома си на чаша бренди, но същевременно не се колебаят да си изцапат ръцете с работа, която аз не бих докоснал.

Антъни вдигна вежди.

— Съгласен съм, лицемерието в някои случаи е доста безсрамно.

— Точно такава беше в скандала с Бромли и Калифорнийските мини — каза той. — Да ви предложи ли чаша бренди, господине? Миранда купува само най-доброто.

— Защото го купувам за теб, Клемънт — промърмори тя.

Корвъс се усмихна.

— Благодаря, скъпа.

Не отместваше очи от Антъни.

— Чаша бренди е отлична идея — прие той.

Корвъс отиде до малката маса и наля в две чаши бренди от кристалната гарафа. Прекоси стаята, дебелият килим поглъщаше шума от стъпките му, и подаде едната на Антъни. Двамата мъже срещнаха погледите си. „Двама ловци, които си мерят силите“ — помисли си Луиза.

— За ваше здраве, господине — каза Корвъс.

Антъни вдигна своята с почитителен жест.

— И за ваше, господине.

Луиза наблюдаваше как двамата мъже отпиват от брендите. Когато Корвъс изпи питието си, имаше вид на доволен човек. Тя остана с впечатление, че Антъни е издържал още едно малко изпитание.

— Моля, седнете, господине — покани го Корвъс. Почака да седне, след което и сам се настани.

— Доколкото разбрах, причината да ни поканите тази вечер, е, защото сте установили, че онези документи са полезни — започна Антъни.

Корвъс наведе глава.

— Както очевидно знаете, да.

Антъни сви рамене.

— Натрупах доста опит от управлението на семейните инвестиции.

— Известно ми е. — Корвъс се подсмихна. — Всъщност се говори, че без ничия помощ сте спасили фамилията Столбридж от банкрут.

— Понеже само аз от семейството нямам никакви творчески таланти — каза Антъни, — натрапиха ми финансите. Мога да позная веднага измамническа спогодба.

Другият мъж разклати питието в чашата си.

— По принцип не одобрявам измамата. В деловите отношения рядко води до добър край. Но за мен е крайно обидно, когато жертвата съм аз.

Антъни се усмихна накриво.

— Да, разбирам.

— Длъжник съм ви, господине, и ви вярвам, както ви е добре известно. Държа сметките да са чисти.

— Чух за това.

Корвъс кимна.

— Предположих, че случаят е такъв. Няма да поставям в неудобно положение и двама ни, като ви попитам как сте научили за моите странности. Да се захващаме за работа. Направихте ми неоценима услуга. Как да ви се отплатя?

— С госпожа Брайс имаме няколко въпроса за Елуин Хейстингс — мина веднага на темата Антъни. — Ще бъдете ли така любезен да ми отговорите?

— Разбира се, стига да мога. — Корвъс стисна устни с отвращение. — Като взема предвид намерението му да ме изиграе, вече не му дължа обичайната лоялност, с която по принцип се отнасям към деловите си партньори.

Луиза съсредоточено се приведе напред.

— Мога ли да ви попитам защо решихте да търгувате заедно с Хейстингс преди всичко?

Корвъс си пиеше брендите.

— Преди малко повече от година, бях поканен да участвам в една от неговите инвеститорски схеми. Възвърнах си доста значителна сума. Когато миналия месец той отново ми направи подобно предложение, аз естествено бях предразположен да погледна благосклонно.

Антъни изглеждаше заинтригуван.

— Не получихте ли предложението от Хейстингс някъде около смъртта на неговата съпруга?

— Да, макар че госпожа Хейстингс тогава беше още жива. — Корвъс отпи и остави чашата. — Аз, разбира се, не я познавам. Очевидно не се движим в едни и същи социални кръгове. Уреждах сделките с Хейстингс и с неговия търговски довереник Грентли, но най-вече с Грентли. Той беше посредникът. Останах с впечатлението, че Хейстингс се притеснява да не го видят с мен.

— Знаете, разбира се, че бе съобщено за самоубийството на Фиона Ризби няколко дни преди госпожа Хейстингс да свърши по същия начин — каза Антъни.

— Знам, че бившата ви годеница загина през същата седмица, господине. Моите съболезнования. Дни наред двете самоубийства бяха главна тема на клюкарските вестници. — Мъжът направи пауза. — Докато не беше изместена от заглавните страници от убийството на лорд Гавин естествено.

Луиза седеше вцепенена и едва дишаше. Но те дори не я погледнаха.

— Имам причини да не вярвам, че госпожица Ризби се е самоубила.

Корвъс повдигна вежда.

— Нима?

— Имам много основателни подозрения, че е била убита от Елуин Хейстингс. Ако съм прав, мога със сигурност да твърдя, че е убил и съпругата си. Две жени се хвърлят в реката само за една седмица и съвпадението е прекалено очебийно.

Очите на Корвъс светнаха с хладно любопитство.

— Много интересна теория. Имате ли някакви доказателства?

— Да — отговори Антъни. — Когато открих тези документи, попаднах и на недвусмислено доказателство, свързващо Елуин Хейстингс със смъртта на госпожица Ризби.

— Сега ми стана ясно. — Корвъс се обърна към Луиза: — Да разбирам ли, че проявявате интерес към това разследване, защото възнамерявате да напишете статия за мистериозната смърт на две дами от висшето общество?

— Да. — Бутна очилата си тя. — С господин Столбридж преследваме истината в този случай.

Очите на Миранда се разшириха.

— Разследване на убийство. Колко вълнуващо!

— В Скотланд Ярд има един детектив, който също живо се интересува какво се е случило през онази нощ — каза Антъни. — Неговите началници го принудиха да прекрати следствието, но той е готов да действа, ако излезе наяве неоспоримо доказателство за вината на Хейстингс.

— Страхувам се, че доказателство е нещо, което не мога да ви дам. — Корвъс се облегна. — Мога само да ви кажа каквото знам. Преди две седмици приблизително Хейстингс се свърза с мен и ме

помоли да му намеря двама въоръжени пазачи. Бях длъжен да изпълня молбата.

— Срещу солиден хонорар, разбира се — обади се Миранда като глас извън сцената.

Корвъс присви очи.

— Сътрудничеството ми с Хейстингс е базирано на взаимен търговски интерес, не на приятелство. Във всички случаи той е достатъчно богат и няма нищо против да плати сумата, която поисках от него за моите хора. Както и да е, той изглеждаше много доволен, че ще му служат. Направи ми впечатление, че е доста изнервен.

— Попаднахме на единия от пазачите в дома на Хейстингс по време на бал преди няколко дни — обади се Луиза.

— Да, зная. — На Корвъс като че ли му беше смешно. — Куинби — пазачът, с когото сте се сблъскали, ми докладва за инцидента, както и за факта, че някои документи са изчезнали от патентования сейф „Аполо“. Не знае какво точно е било откраднато, защото Хейстингс отказал да съобщи. Когато Миранда ми даде онези документи, аз подразбрах. — Погледна Антъни. — Преди да продължим, и аз имам въпрос, ако не възразявате.

Антъни кимна.

— Разбира се.

— Какво друго изчезна от сейфа?

— Дневници и писма, чрез които Хейстингс е измъквал пари от богати възрастни дами — отговори Антъни.

— Изнудване. — Корвъс вдигна отново вежда. — Нямах представа, че има вземане-даване с този особен вид стока. — Позамълча, преди да продължи: — Мога ли да попитам какво се случи с иззетите документи?

— Бяха върнати анонимно на техните законни собственици.

Корвъс се усмихна бегло и веднага стана пак сериозен.

— Да, естествено.

Антъни въртеше чашата в ръката си.

— Знаете ли защо Хейстингс нае двамата пазачи? От онова, което видях, напоследък той не ходи никъде без тях. Явно е притеснен.

— Каза ми, че неговият управител Филип Грентли е умрял според Хейстингс при определено подозрителни обстоятелства — каза Корвъс. — Макар че според вестниците той се е самоубил.

Луиза го погледна.

— Хейстингс не е ли повярвал?

Корвъс се замисли.

— Стори ми се, че се надява преценката за самоубийство да е вярна, но по някаква причина беше скептичен. Интересно, когато наскоро научил за самоубийството на Тарлоу, направо обезумял според Куинби и Ройс.

— И Грентли, и Тарлоу работеха при него — отбеляза Антъни.

— Отначало предположихме, че Хейстингс *hg* е убил. Но, изглежда, случаят не е такъв.

Другият мъж кимна.

— Съгласен съм. Уверявам ви, че Хейстингс беше паникьосан от двата смъртни случая. Определено се чувства застрашен. Затова нае телохранителите.

— Като се замисли човек сериозно — добави Луиза, — Хейстингс има причини да се страхува. Преди всичко той е изнудвач. Може би се е изплашил, че някоя от неговите жертви е проследила Грентли и Тарлоу и следващият ще бъде той.

Корвъс кимна.

— Много логичен довод, госпожо Брайс. Не бих се учудил, ако точно от това се опасява.

— Положително обяснява поведението му — потвърди Антъни. — Но не мисля, че която и да е от жертвите на изнудване е убиецът. Хейстингс ги е избирал много хитро. Всичките са старици, които искат да защитят млади, уязвими сродници.

Миранда го погледна лукаво.

— Никога не подценявайте една жена, господине.

— Повярвайте ми, не съм склонен да подценявам нежния пол — отговори Антъни с известно чувство. — Но някак не мога да видя тези възрастни дами с качествата, необходими да издебнат Грентли и Тарлоу. Също така е трудно да си представя как някоя от тях се снабдява с револвер, научава се да стреля, след това се промъква в жилището на мъжете и ги убива.

Луиза не отместваше поглед от него.

— Току-що ми хрумна нещо. Да не би една от възрастните жени да е наела убиец, който да застреля Грентли и Тарлоу.

На Корвъс сякаш му бе забавно.

— Да се намери наемен убиец, който да убие двама привидно уважавани мъже, е много по-сложно, отколкото си представяте, госпожо Брайс. Повярвайте ми, като казвам, че сведенията от подобно естество щяха да бъдат предоставени на моето внимание.

По гърба ѝ полазиха тръпки.

— Да, разбирам.

— Склонен съм да се съглася с господин Столбридж — изрече бавно Корвъс. — Съмнявам се, че някоя от изнудваните жертви е убила Грентли и Тарлоу или е наела убиец за целта. Работата стои така — интеллигентните изнудвачи обикновено не се залавят да скубят жертви, които могат да се окажат опасни. Трябва другаде да търсите.

— Още един въпрос, ако нямате нищо против — помоли тихо Антъни.

Корвъс очакваше въпроса учтиво.

— Колко души, освен вас има вероятност да знаят, че и Грентли, и Тарлоу са работили за Хейстингс?

Корвъс доста се позамисли върху въпроса.

— Реших да проуча Хейстингс колкото се може повече, преди да вляза в делови отношения с него. Грентли ми беше ясен от самото начало, защото той се занимаваше с детайлите в инвеститорския консорциум. Но за Тарлоу не знаех нищо. Ако не бяхте попитали Миранда за възможността Хейстингс да има и други служители и не бяхте дали точно описание, нямаше никога да попадна на него. Трябваше, така да се каже, доста да се поровя, за да открия, че има някаква връзка между Тарлоу и Хейстингс.

— С други думи — доуточни Антъни, — връзката между Грентли, Тарлоу и Хейстингс не е общоизвестна.

— Не — отговори Корвъс с абсолютна увереност. — Никой не знае.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Скоро след това Антъни помогна на Луиза да се качи в наетата карета. Тя седна, оправя полата си и се загледа как той влиза приведен и сяда срещу нея. На светлината на фенера в купето лицето му изглеждаше мрачно и набраздено от дълбоки бръчки.

— За какво мислиш? — попита тя тихо.

— Онзи, който е убил Грентли и Тарлоу, сигурно е знаел за връзката им с Хейстингс — каза той.

— Да. Очевидно и Хейстингс е стигнал до същото заключение, защото се е изплашил. — Луиза се подвоуми, преди да изкаже следващото си предположение: — Може би убиецът е някой измамен от него делови партньор.

— В такъв случай убиецът е знаел за Грентли, но странното е, че е знаел и за Тарлоу. Дори Корвъс не знаеше за връзката му с Хейстингс, а както сам каза, го е проучил сериозно, преди да започне работа с него.

Луиза въздъхна.

— И все пак защо ги е убил? Ако е някой измамен от Хейстингс, нямаше ли направо него да убие?

— Убийството на джентълмен с положението на Хейстингс щеше да предизвика грандиозен скандал. Щеше да стои със седмици на първите страници. Даже убиецът да успее да представи убийството за самоубийство, щеше да привлече голямо внимание. Вероятно не е искал да рискува.

— Вярно е. — Поколеба се. — Убийствата просто нямат смисъл.

— Не съм съвсем сигурен. — Антъни скръсти ръце и протегна крака. — Хрумна ми, че с убийството на Грентли и Тарлоу убиецът се отървава от двамата, които знаят най-много за незаконните дела на Хейстингс.

— Хм.

Той се усмихна едва-едва.

— За какво се замисли?

— Че ако реша да съсия някой човек, но не искам да рискувам да го убия, бих се отървала от хората, на които той разчита за черната работа.

— Но няма да спреш дотук — каза Антъни тихо. — Не и ако възнамеряваш да го унищожис. Ако си права, Хейстингс все още е в голяма опасност.

— Добре. Да подходим към проблема от друг ъгъл — предложи тя оживено. — Колко души знаят за неговите незаконни афери достатъчно подробно и същевременно имат причини да желаят неговия крах?

— Имаш предвид друг, освен него ли? — отбеляза сухо той.

Тя се изчерви.

— Ами, да. Освен него. И освен възрастните жертви на изнудване.

Прецени думите ѝ.

— Както каза, навярно някой, измамен от него, сега си отмъщава.

Тук Луиза следваше да спре веднага. Ако имаше малко здрав разум, нямаше да каже и дума повече, но не можа да премълчи само заради себе си.

Антъни търсеше отговори. Тя също. Трябваше да рискува.

— Нашият списък със заподозрени — започна, подбирайки много внимателно думите — ще включва само тези, които са запознати отблизо с незаконните дела на Хейстингс и имат причини да убият двамата мъже, които са му помагали в тайните мероприятия.

— По всяка вероятност списъкът ще бъде много кратък, както каза, и ако Клемънт Корвъс не може да посочи заподозрени, съмнявам се, че ще успеем да го започнем.

— Сещам се за един човек — каза тя тихо.

— Кой?

— Неговата покойна съпруга.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

За нейно учудване Антъни не отхвърли идеята. Вместо това погледна Луиза сериозно заинтригуван.

— Какво те кара да мислиш, че има вероятност Виктория Хейстингс да има пръст в тази работа? — попита с безразличие.

— Разбира се, че това е само предположение — отговори бързо Луиза. — Смътно предчувствие, което постепенно се оформи у мен. Искях да ти кажа, когато се върнахме на Ардън Скуеър, след като бяхме у родителите ти днес следобед, но се разсеяхме, ако си спомняш.

Антъни се усмихна бавно и порочно.

— Уверявам те, Луиза, че си спомням и най-малката подробност от това възхитително разсейване.

Тя се изчерви, но продължи смело:

— Питам се дали да не разгледаме възможността Виктория Хейстингс да е жива.

— Добре. Да обмислим твоята теория. Първо, приемаме, че е жива, но в такъв случай защо ѝ е да убива Грентли и Тарлоу?

— Не зная. — Луиза разпери ръце. — Но си съгласен, че тя е една от малкото хора, които вероятно са знаели, че двамата са работили за Хейстингс и са били важни за него.

Антъни мълчеше. После наведе глава.

— Продължавай. Слушам те.

Тя извади от маншона своето тефтерче. Отвори на страницата, отбелязана с В.Х., и прегледа нахвърляните бележки.

— Още в началото на тази история ми направи впечатление, че тялото на Виктория не е било открито.

— Случва се с удавниците.

— Да, зная, но ще признаеш, че този факт оставя открита възможността тя да е оцеляла.

— Необходим ѝ е бил невероятен късмет, както и да знае да плува. Жените рядко се учат да плуват.

Тя срещна погледа му.

— Виктория Хейстингс е знаела да плува.

Антъни я загледа с растящо любопитство.

— Как, да му се не види, разбра?

— Ема ми каза. Доста я разпитвах за Виктория. Спомена между другото, че Виктория Хейстингс е единствената жена от висшето общество, освен Ема, която умеела да плува.

— Интересно. И все пак дори да е умеела да плува, тежестта на роклята и бельото биха я повлекли към дъното.

— Приемаш, че Хейстингс я е хвърлил в реката, ами ако сама е инсценирала самоубийството си?

Този довод го накара да се замисли.

— Откъде ти хрумна тази идея?

Трябваше да бъде много внимателна. Едва ли можеше да му каже, че се е досетила за тази възможност, защото беше инсценирала своето самоубийство, подбудена именно от описанието на случая с Виктория Хейстингс, и най-вече защото тялото не е било открито.

Махна с ръка, както се надяваше, много небрежно.

— О, сигурно е от романите и драмите, в които изчезнали съпруги и съпрузи се появяват най-накрая, претендирайки, че са се спасили по чудо от речния гроб или от някоя друга катастрофа.

— И по този начин отнемат възможността на тайно влюбените за щастлив край — отбеляза Антъни.

Тя се изчерви и се загледа в бележките си.

— Да, но да продължим. Преди да обединим усилията си, разпитах камериерката на Виктория. След изчезването на Виктория Елуин я бе уволнил.

— Издирила си камериерката! Смайваш ме. Това е много находчиво.

— Благодаря. — Провери бележките си. — Тогава ме интересуваше главно информация за господин Хейстингс, разбира се, но нахвърлих и някои бележки за бившата ѝ господарка.

— Какво ти каза тя?

— Името на камериерката е Сали. След като била уволнена от Хейстингс, започнала работа при лейди Маунтхейвън, и тя ми разреши да говоря с нея. Сали ми каза, че преди да напусне, последното ѝ задължение било да събере дрехите и вещите на Виктория и да ги даде

за благотворителност. Спомена, че само една нощница липсвала от гардероба ѝ.

— Това като че ли опровергава теорията ти за инсценирано самоубийство. Жена, която възнамерява да изчезне, едва ли ще излезе нощем само по нощница.

— Ами ако е планирала тъй нареченото „самоубийство“? Може да си е приготвила рокля, без камериерката да забележи. Скрила я е някъде, за да я облече, когато ѝ потрябва. Когато изчезва, оставяйки целия си гардероб, съпругът ѝ най-вероятно ще повярва, че наистина е страдала от душевно разстройство, заблудила се е към реката и се е хвърлила.

— Доста си мислила по въпроса, нали?

Пак се поколеба, подбирайки много внимателно всяка дума:

— Ти и Ема сте на едно мнение, че Виктория Хейстингс не е от хората, склонни към самоубийство.

— Така е.

— Ема казва, че Виктория винаги ѝ е правила впечатление на решителна жена със силна воля. Беше доста изненадана, като прочете във вестниците, че била разстроена и обзета от меланхолия.

— Без съмнение Елуин Хейстингс е пуснал този слух — предположи Антъни. — Какво друго ти каза камериерката?

— Най-интересното беше, че Хейстингс и Виктория обсъждали надълго и широко финансови въпроси. Каза още, че бившата ѝ господарка много я бивало в тази област и господин Хейстингс винаги се съветвал с нея.

Антъни се умълча.

— Имаш право. Това е много любопитно. Нито един от слуховете, които чух в клубовете, не намекваше за участието ѝ в планирането на неговите инвеститорски консорциуми.

— Е, едва ли се очаква джентълмен от висшето общество дори за миг да си помисли, че една дама има талант за финанси.

— Не е необходимо да ми напомняш, че човек може понякога да не съзнава талантите на една дама. — Той потъна в своя ъгъл дълбоко замислен. — По времето точно преди Хейстингс и Виктория да се оженят, се говореше, че Хейстингс е пред фалит, но само месеци след сватбата финансовото му положение се подобри значително. Сложи

началото на изключително доходоносните инвеститорски консорциуми.

На Луиза ѝ хрумна още нещо:

— И схемата за изнудване е задействана от Виктория.

— Но ако тя е измислила тези хитри финансови интриги — продължи да разсъждава търпеливо Антъни, — защо ще изчезва и ще изоставя всичко, включително парите? И пак твърдя: той я е убил.

— Може би си прав — съгласи се Луиза. — Но защо ще я убива, след като тя е източникът на неговото финансово замогване?

— Навярно е убедил сам себе си, че тя повече не му е необходима. Нещо друго научи ли от камериерката?

Тя прелисти страницата и провери какво си е отбелязала.

— Каза ми, че вечерта, когато госпожа Хейстингс е изчезнала, прислугата е била в почивка.

— Отсъствието им положително е било удобно за някого. Това ли е всичко?

Тя се покашля.

— Ами има още нещо.

— Какво?

Пое дълбоко дъх и се подготви за следващото разкритие:

— Сали отбеляза, че господин и госпожа Хейстингс са имали, както го нарече тя, прекалено енергичен интимен живот — продължи Луиза, като се стараяше тонът ѝ да бъде делови и светски.

Антъни вдигна недоумяващо вежди.

— Енергичен ли?

Луиза затвори бързо бележника си.

— Трудно ми е да го формулирам, но очевидно става въпрос за бич.

— Аха!

Гласът му беше подозрително равен.

Тя вдигна глава и видя, че той я наблюдава развеселено. По страните ѝ плъзна червенина.

— Според информацията, която получих от Роберта Удс, Елуин Хейстингс не е загубил вкуса си към бича. Именно тази услуга изисква при седмичните си посещения в публичния дом „При мадам Феникс“.

— Мисля — додаде Антъни, — че трябва да съберем повече сведения за мадам Феникс и нейния дом.

— Да.

Той отново се умълча, наблюдавайки я от своя тъмен ъгъл.

— Какво си мислиш? — попита тя след малко.

— Че наистина си най-изумителната жена.

— О! — Не знаеше как да реагира в случая. — Е, и ти, господине, не оставаш по-назад.

— Допадаме си отлично, не намираш ли?

Тя се оживи веднага.

— Нашето съдружие работи много добре.

Отново настъпи мълчание. Луиза се взря в него неспокойно.

— А сега за какво се замисли, господине? — попита, когато вече не можеше да понася напрежението.

— Мисля си, че купих няколко броя „Френско удобство“ днес следобед на път към къщи.

Лицето ѝ стана тъмнорозово.

— Ах, да. — Любопитството ѝ надделя. — Хм, и откъде се купуват тези неща?

— От същото място, откъдето се купуват книги. От магазин.

— Разбирам. — Сви вежди слисана. — Значи има магазини, специализирани само за такива стоки.

— Да. Този магазин по-специално дава обявление за приспособление, което гарантира на господата, обвързани в таен любовен роман, да останат доволни, без да забравят благоразумието.

— Колко интересно.

— Изненадан съм, че не записа това сведение в твоето тефтерче.

— Чудесна идея, господине. Благодаря, че ми напомни.

Бръкна в маншона да извади бележничето си.

Той се засмя нежно и я притегли на коленете си.

— Преди да си запишеш, предлагам да изпробваме една от новите ми придобивки — прошепна срещу устните ѝ. — Разбира се, само да проверим дали ефектът е задоволителен.

Прониза я внезапна възбуда. Опря ръката си в едната му страна.

— В каретата ли, господине? — прошепна.

— Защо не? От сигурен източник знам, че каретите са много популярни сред тайните любовници.

Дръпна транспарантите на прозорчетата. Обгърна ги топла, прелъстителка тъмнина. Устните му се впиха в нейните, съблазняващи,

настоятелни, търсеци съучастие.

Тя махна ръкавиците си, после разкопча ризата му.

„Френското удобство“ се оказа на ниво за гаранциите, с които се ползваше.

— Само помисли колко време се спестява за пране и гладене на носни кърпи — каза Луиза малко по-късно.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Съжалявам, че ви повиках отново, госпожо Брайс. — Роберта Удс наливаше чай в дебели, керамични чаши. — Но казахте, че искате да сте осведомена постоянно за всичко, свързано с господин Хейстингс и неговите визити при мадам Феникс.

— Така е, Роберта, моля ви, не се извинявайте. Зарадвах се, като получих съобщението ви. — Луиза извади от маншона си бележник и молив и ги постави на масата. — Какво научихте?

Двете бяха в мъничката гостна на втория етаж на Суантън Лейн. Следобед беше относително спокойно. Нещастниците от улицата рядко идваха, преди да се смрачи. От кухнята долиташе приглушено потракване на тенджери и тави, където готвачката и нейните помощнички готвеха за вечеря.

Роберта беше яка и жизнена, сякаш изтъкана от пламенната енергия и решителност на ревностен социален реформатор. Тя сложи чашите на масата и седна срещу Луиза.

— Жена, която твърди, че се казва Дейзи, дойде точно призори днес — започна. — Горкото същество изглеждаше направо страшно. Работи при мадам Феникс. Преди няколко дни един клиент я бил и едва не я убил.

— Боже мой! Има ли нужда от лекар?

— Отказва да отиде на лекар. Не можела да си го позволи. Казах ѝ, че ще ѝ бъдат заплатени разноските от дома, но тя пак отказа. Много е изплашена.

— От мъжа, който я е бил ли?

— Не, и това е най-интересното. — Роберта присви очи. — Страхуваше се от съдържателката на публичния дом.

— Мадам Феникс ли?

— Да.

— Дейзи каза ли защо?

— Изглежда, че един от бившите кредитори на нейния покоен съпруг я е продал на собственичката.

Луиза стисна молива.

— Не за пръв път слушаме тази тъжна история от жена, която работи в публичния дом „Феникс“, нали?

— Да — съгласи се сурово Роберта, — не е за пръв път. Във всеки случай Дейзи е сигурна, че съдържателката ще се вбеси, ако разбере, че едно от момичетата ѝ е избягало, преди мадам да си е възвърнала парите, които е платила за нея, така да се каже.

— Продължавайте.

Роберта отпи от чая и остави чашата.

— Тази сутрин Дейзи е избягала завинаги от публичния дом на мадам Феникс. Дочула слухове, че тук има човек, който би платил за информацията относно един от клиентите на мадам Феникс. За Елуин Хейстингс.

— Дадохте ли ѝ пари?

— Да. След това я изпратих в Агенцията. Там ще бъде на сигурно място, поне засега. Ще скрият самоличността ѝ.

— Какво ви каза Дейзи за Хейстингс?

— Не много, но за вас може да се окаже интересно. Заради побоя не е било възможно да изработва издръжката си няколко дни. Пратили я да работи като прислуга, докато оздравее, и ѝ забранили да се показва пред клиентите. Едно от задълженията ѝ било да търка всеки ден банята на мадам Феникс.

— И по-нататък?

— Вчера, докато чистела, дочула разговор между мадам и нейния любовник.

Луиза вдигна поглед.

— Съдържателката на публичния дом любовник ли си има?

— Очевидно. Дейзи била в банята. Не схванала всичко, но чула името на Елуин Хейстингс.

— Какво са говорили за него?

— Дейзи дочула само откъслечни неща от разговора, но каза, че мадам Феникс и нейният любовник спорели за Хейстингс. Тя искала да изчакат известно време, преди да направят нещо. Любовникът ѝ настоявал да се направи веднага.

— Какво да се направи?

Роберта махна разочаровано с ръка.

— Там е работата, че Дейзи не е разбрала. Знаеше само, че мадам и нейният любовник не са на едно мнение кога да се свърши нещо, свързано с Хейстингс. Каза, че кавгата била доста бурна.

Луиза си отбеляза още нещо, облегна се и премисли възможностите.

— Спомена ли кой е спечелил спора?

Роберта направи гримаса.

— Мадам Феникс естествено. Дейзи каза, че има много силна воля. Никой не ѝ противоречи, дори любовникът ѝ. Според Дейзи той прави всичко, каквото поиска от него мадам Феникс.

— Дейзи знае ли името на любовника?

— Никой не го знаел. Идвал и си отивал през кухненския вход, не през главния, и винаги се качвал по слугинското стълбище. На прислугата е наредено да го пуска по всяко време.

— Колко често ходи там?

— Това е едно от интересните неща, които ми каза Дейзи — отговори тихо Роберта. — Изглежда, че любовникът посещава мадам в личния ѝ апартамент по същото време, когато идва и Хейстингс за своята обичайна сесия.

Луиза почукваше с молива по масата.

— Как го описа тя?

— Бил хубав, ако харесваш мрачни типове. На Дейзи никак не ѝ харесал между другото. Тъмнокос. Винаги бил с върхна дреха.

— Така изглеждат хиляди мъже. Нещо друго?

— Дейзи каза, че носел много хубав пръстен — златен с оникс.

Дъхът на Луиза секна. След това изписа много прилежно името в бележника.

Куинби.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Побърза да се върне на Ардън Скуеър, като се опитваше да проумее онова, което бе научила. Какво означаваше, ако Куинби имаше любовна връзка с мадам Феникс? Според Дейзи той бе започнал да посещава публичния дом преди два месеца. Следваше изводът, че е познавал мадам Феникс, преди да стане телохранител на Хейстингс.

Какво беше толкова странно в една връзка между Куинби и съдържателка на публичен дом? Куинби беше хубав мъж преди всичко, ако се абстрахира човек от змийските му очи. Мадам Феникс имаше причина да го харесва, както и обратното. Те си бяха лика-прилика.

Вратата на № 12 се отвори, преди да извади ключа си.

— Добре дошли, госпожо Брайс. — Госпожа Голд се отдръпна назад. — Има още едно известие за вас. Донесоха го преди няколко минути. Оставих го на писалището ви.

— Благодаря, госпожо Голд.

Луиза закачи бонето си на закачалката. Запъти се към кабинета си, сваляйки ръкавиците си.

Белият плик лежеше върху писалището. Взе го, отвори го и прочете краткото известие, написано с красив почерк.

Сдобих се с Милтън на разумна цена. Но друг клиент има голямо желание да го купи и сигурно ще плати повече. Ще чакам до пет часа днес следобед да дойдете за книгата. Ако не дойдете, ще изпратя известие на другия клиент.

Искрено ваш:

Дигби

Проклетият Дигби. Точно днес ли трябваше да извади Милтън, когато имаше още толкова много задачи. Погледна високия стенен часовник в ъгъла. Беше четири и трийсет. Ако тръгнеше веднага, щеше да стигне в книжарницата на Дигби до пет часа, да купи книгата и да

се върне около пет и половина. Щеше да има достатъчно време да изпрати съобщение на Антъни за последните новини, след като се върне.

Излезе в коридора, като си надяваше ръкавиците.

— Госпожо Голд!

Икономката се показа от кухнята, бършейки ръцете си в престилката.

— Какво има, мадам?

— Излизам пак. — Луиза отиде в антрето и взе бонето си от закачалката. — Известието беше от Дигби. Намерил е книга, която много държа да купя. Ще се върна най-късно в пет и половина.

— Много добре, мадам. По-добре си вземете пелерината, ако не искате да хванете настинка.

— Имаш право. — Тя взе от закачалката пелерината и я метна на раменете си. — Очаквам господин Столбридж. Ако дойде преди мен, помолете го да ме почака.

Взе маншона си и излетя навън.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Отвори вратата на книжарницата на Дигби и влезе. Вътре беше тъмно и мрачно. Нямаше клиенти. Дигби никакъв не се виждаше.

— Господин Дигби!

Не получи отговор. Вратата на задната стая беше затворена.

Почака няколко минути. Никой не се появи, тя заобиколи щанда и почука на вратата.

— Господин Дигби, там ли сте? Дойдох за Милтън. Още няма пет. Ако вече сте продали книгата на друг клиент, много ще се разсърдя.

От стаята не се чуваше никакъв звук.

Завъртя топката леко. Вратата се отвори и пред очите ѝ се разкри мрачна, неосветена стая, в пълен безпорядък. Много книги бяха струпани на една маса. Кошове и сандъци се виждаха навсякъде. На масата имаше още дебело руло кафява хартия и ножици.

Сбърчи нос, когато усети едва доловима сладникава миризма. Опитваше се да познае каква е и тогава забеляза да се подават иззад един сандък мъжки обувки.

— Господин Дигби. По дяволите!

Втурна се в стаята и заобиколи сандъка. Дигби лежеше по корем на земята. Очите му бяха затворени. Не беше ранен. Сигурно беше получил инфаркт.

Клекна до него, свали ръкавицата си и заопипва врата му. Дишаше, макар и повърхностно, пулсът му беше стабилен, само малко по-бавен и на нея ѝ олекна неимоверно. Хвана вратовръзката му да я разхлаби.

Зад гърба ѝ изскърца дъска. И преди да се усети, силна мъжка ръка я сграбчи и я вдигна. Отвори уста да изкрещи. В този момент към устата и носа ѝ притиснаха кърпа. Сладникавата миризма на хлороформ задуши ноздрите ѝ, парите изпълниха белите ѝ дробове. Замая се, сетивата ѝ ставаха нечувствителни. Мяташе се като обезумяла, но ръцете ѝ бяха приклепени от двете ѝ страни.

Риташе яростно, с единия си крак блъсна един сандък и го преобърна. Опита пак. Този път със задоволство усети, че с тока на ботите си улучи крака на нападателя и последва яростна псувня.

— Тъпа кучка! — промърмори Куинби. Стисна я още по-здраво. — Цяла напаст си, не струваш толкова, колкото неприятностите, които носиш. Ако зависеше от мен, щях да ти прережа гърлото и да се свърши.

Съвсем се замая. Стана ѝ горещо. Стомахът ѝ се сви спазматично. Беше чувала, че хлороформът обикновено е ефективен две минути, дори по-малко; в големи дози може да убие. Оставаше съвсем малко време.

Престана да се мята в ръцете на Куинби и се отпусна безжизнено, като се надяваше той да реши, че хлороформът е подействал, но нейният похитител явно не искаше да рискува и продължи да притиска ужасната кърпа към носа и устата ѝ.

Вече не можеше да мисли. Всичко ѝ бе като в мъгла. Чувстваше смътно, че има нещо, което непременно трябва да направи, преди да изпадне в безсъзнание.

Куинби я повлече през стаята, очевидно бързаше да я изнесе от книжарницата. Тя усещаше маншонът ѝ да се поклаща на тънък кадифен ширит, закрепен за лявата ѝ китка. Сви леко ръката си. Ако Куинби забележеше, щеше да реши, че това е едно последно потрепване.

Чу звука на отваряща се врата. Разклати ръката си едва забележимо. Стори ѝ се, че тежестта на маншона изчезна, но не беше сигурна. Погълнаха я тъмнина и ужасяващ мирис на хлороформ.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Как така не се е върнала? — Антъни извади златния си часовник. — Почти шест и половина е.

— Да, господин Столбридж, виждам. — Госпожа Голд сви устни неодобрително. — От опит знам, че за госпожа Брайс часовете са разтегливи. Ще притуря, че тя е твърде склонна да не дава обяснения къде отива и кога ще се върне. Сега поне спомена, че отива в книжарницата на Дигби.

Беше безполезно да се разпитва госпожа Голд. Огледа антрето. Бонето и пелерината на Луиза ги нямаше. Това само показваше, че не е вкъщи. Това вече знаеше.

— Нали каза, че е поръчала да я чакам? — попита той.

— Да, господине. Щом си дойде след посещенияето на Суантън Лейн, намекна нещо, че иска да говори с вас колкото е възможно по-скоро.

Това привлече вниманието му.

— На Суантън Лейн ли е ходила днес следобед?

— Да, господине. — Жената изсумтя. — Не разбирам защо ходи там толкова често. Добре, много хубаво, че дава пари за благотворителност, но не е редно благопристойна дама да се занимава лично с онези работи там.

— Благодаря, госпожо Голд. Помогна ми много. Отивам да търся госпожа Брайс.

— Какво да ви кажа, освен наслука.

Госпожа Голд отвори вратата.

Слезе по стълбището. Мислеше каква да е следващата му стъпка. Смрачаваше се бързо. Тревожеше се, като знаеше, че Луиза е някъде навън съвсем сама.

Ще започне с книжарницата на Дигби. Може би книжарят има представа къде е отишла, след като си е тръгнала.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Луиза дойде на себе си с тъпа болка в главата, вдъхвайки миризма на влага, с която обикновено са пропити сутерени и подземия. Лежеше на твърд, студен под. Уплаши се:

„Намирам се в морга. Господи, мъртва съм.“

Не, грешеше. Ако беше мъртва, нямаше да ѝ е толкова зле. При положение, разбира се, че не се беше озовала направо в ада заради греха да убие човек.

Отвори очи. Обгръщаше я лепкав мрак, но все пак на стената имаше сноп лъчи. Светлина имаше, макар и слаба. Добре. Очилата ѝ си бяха на мястото. Още един признак, че се намираше в царството на живите.

Помъчи се да събере някакви ясни спомени, които биха обяснили сегашното ѝ състояние. Представи си Дигби, проснат на земята. Изведнъж си спомни ужасното усещане, когато я сграбчиха, и тя започна да рита и да се бори.

„Тъпа кучка!“ Гласът на Куинби. След това всичко бе изчезнало от съзнанието ѝ.

Седна предпазливо и намести очилата си. Главоболието, слава богу, не беше убийствено. Но стомахът ѝ се бунтуваше. Пое бавно и дълбоко дъх. Това като че ли я облекчи.

Колко ли време бе минало? Олюлявайки се, тя се изправи на крака и се завъртя бавно в кръг, като се опитваше да види какво има около нея. През решетките на отвора в солидна врата проникваше слаба светлина. Намираше се в тясно пространство с нисък таван. Нямаше прозорци. Приличаше на много стар склад или монашеска килия. Като съдеше от камъните и зидарията, беше от средновековието.

Отиде до вратата и без да се надява особено, натисна дръжката. Беше заключено. Почувства студеното желязо и се досети, че е загубила едната си ръкавица. Спомни си смътно, че свали ръкавицата да опипа пулса на Дигби.

Отворът на вратата беше на нивото на очите. Надникна и установи, че от другата страна има още една старинна каменна стая с нисък таван, фенерът, източник на светлина, стоеше на маса в средата на другото помещение. Видя още на едната стена затворена врата и на срещуположната — опушен вход към тясно стълбище с изронени каменни стъпала, изсечени в стената.

Тъкмо възнамеряваше да огледа своята килия, когато дочу едва доловимо ехо от стъпките на човек с кожени обувки по каменния под. Страхът ѝ нарасна. Някой слизаше по стълбището. Първо зърна полата на елегантна черна рокля и елегантни цели обувки.

Жената слезе в главната стая. Последният елемент от нейния тоалет — черна шапчица — беше кацнала върху гъста руса коса. Плътен черен воал криеше лицето ѝ.

Луиза пое дълбоко дъх.

— Виктория Хейстингс, предполагам. Или предпочиташ мадам Феникс.

Жената се поколеба леко, сепната, че е била разпозната. После се плъзна плавно към вратата на килията. С ръка в черна ръкавица повдигна хладнокръвно воала си. Виктория имаше лице на ангел, реши Луиза, но противният, безмилостен блясък на сините ѝ очи беше едва ли не демоничен.

— Съжалявам, че се наложи да те отвлечем — каза Виктория, — но сама си си виновна. Твърде близо си до истината, госпожо Брайс. Или предпочиташ *Дописник Фантом*.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На витрината на книжарницата на Дигби висеше табела „Затворено“. Антъни не обърна внимание и натисна дръжката на вратата. Беше заключено. Извади шперц, какъвто носеше винаги в ботуша си. След десет секунди влезе в тъмния магазин. Звънна звънче, като отвори вратата.

— Кой е там? — чу се тревожен глас от етаж над магазина. — Махай се. Книжарницата ще бъде затворена днес.

Антъни мина през магазина и застана в подножието на стълбите. Дигби гледаше надолу. Изглеждаше изнервен.

— Извинете, че се натрапвам — каза посетителят. — Аз съм Столбридж. Помните ме, нали? Идвах тук за Милтън.

Дигби примижа срещу него.

— Много добре си спомням кой сте. Какво правите тук?

— Търся госпожа Брайс. Виждали ли сте я?

— Днес не, слава богу, и без това си имам достатъчно неприятности.

— По-рано следобед сте й изпратили известие.

— Нищо подобно.

— Сигурен ли сте, господине?

— Разбира се, че съм сигурен. — Той се намръщи. — Нямам причина да й изпращам известие.

— Сигурен ли сте, че не е идвала днес около пет?

— Току-що ви казах, че не е идвала. А сега, моля ви, вървете си. Не се чувствам добре.

— Болен ли сте?

— В момента не. — Дигби хвана челото си. — Поне не помня. Бях замаян. Не знам какво се случи. Сигурно съм припаднал. Свестих се на пода в склада. Реших, че е най-добре да си легна.

— В безсъзнание ли сте били?

— Половин час или там някъде. И какво от това?

— Кога се свестихте?

— Вижте сега, не съм гледал часовника. — Дигби махна ядосано с ръка. — Предполагам, че е било малко след пет.

— Мога ли да огледам задната стая, господин Дигби?

— Защо? — Дигби се навъси.

— Тревожа се за госпожа Брайс.

— Тогава търсете другаде. Казах ви, днес не е идвала.

— Ще ви отнема само минута — увери го Антъни.

Отиде в задната стая и запали лампа.

— Вижте сега, господине — провикна се Дигби от върха на стълбите. — Не можете ей така да се вмъквате и да ровите.

Той не му обърна внимание. Разглеждаше претрупаната стая с растящо чувство за неизбежна беда. Един сандък с книги беше съборен на земята. Като че ли беше ритнат. Приблужи се и застина, като видя ръкавица на пода. Сърцето му се сви. Вдигна ръкавицата.

— Какво намерихте там? — попита Дигби откъм вратата. — Като че ли е дамска ръкавица.

— Дамска ръкавица е.

— Откъде се е взела? — Дигби изглеждаше и раздразнен, и объркан. — Само аз влизам в тази стая.

— Отличен въпрос. — Антъни се промъкна между сандъците и забеляза смачкана носна кърпа. — Ваша ли е, Дигби?

Той се приближи неохотно да види по-добре.

— Не. Нямам красиво бродирани носни кърпи. Това е за джентълмени.

От кърпата се долавяше лек сладникав мирис. „Не е парфюм“ — помисли си Антъни. Отне му секунда да определи миризмата. И тогава се изплаши до смърт.

— Мисля, че знам каква е причината за вашия припадък днес следобед. Някой ви е упоил с хлороформ.

— Ама че работа, сигурен ли сте?

Антъни тъкмо щеше да отговори, когато забеляза маншона. Беше до вратата към уличката. Вдигна го. Бележникът и моливът, които Луиза носеше навсякъде със себе си, бяха вътре.

Спомни си изказването на госпожа Голд за посещението на Луиза на Суантън Лейн. Извади бележника и обърна на последните редове, които беше написала.

Първото, което попадна пред погледа му беше името *Куинби*. До него имаше малка стрелка към друго име: *мадам Феникс*.

След двадесет минути тропаше на задната врата на малката къща на Суантън Лейн. Жена със строго лице го погледна през желязната решетка.

— Според договора не е разрешено за джентълмени — съобщи тя.

— Казвам се Столбридж. Антъни Столбридж. Близък приятел съм на госпожа Брайс. Тя е в голяма опасност. Имам нужда от помощта ви.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Луиза се отдръпна встрани от светлината, идваща през отвора на вратата, и застана в най-тъмното място в килията. „И аз мога да бъда тайнствена“ — помисли си тя.

— Допускам, че с някаква цел ме доведе тук — каза.

Виктория се приближи и надникна през решетките.

— Страхувам се, че ще станем свидетели на още едно злощастно самоубийство в Темза. Този път жертвата ще бъде непривлекателната и изключително далечна роднина от провинцията на лейди Аштън. Много тъжно.

— Направи много голяма грешка, като ме отвлече — обади се Луиза. — На господин Столбридж никак няма да му се хареса.

— Докато господин Столбридж се усети, ще бъде късно да направи каквото и да било. Във всеки случай, съмнявам се, че ще си създаде прекалено много главоболия заради твоята смърт, дори да подозира истината.

— Много си сигурна.

Усмивката на Виктория беше изключително арогантна и самоуверена.

— Сигурна съм, защото, за разлика от теб, аз го разбирам. Щом веднъж разбереш някой мъж, щом разбереш какво иска най-много, твой е — ще го контролираш.

— Как можеш да твърдиш, че разбираш господин Столбридж? Според него сте се срещали случайно по приеми.

Виктория се вкопчи в желязната решетка на вратата.

— Казах, че знам какво иска той. Завладян е изцяло от желанието да получи възмездие за своята любима Фиона. От самото начало подозира, че не се е самоубила, нали ти е ясно?

— Нима не е прав?

Другата жена се усмихна студено.

— Прав е. И в най-скоро време ще му дам онова, което иска най-много. Убиеца на Фиона. Бъди сигурна, че Столбридж се интересува от

теб, доколкото си му полезна в преследването на целта. Когато получи отговорите на своите въпроси и ти бъдеш мъртва, няма да представляваш нищо за него.

— Хейстингс е убил Фиона, нали?

— С моя помощ. — Виктория сви рамо с елегантен жест. — Нямахме избор. Беше се натъкнала най-случайно на нас в градината онази нощ на бала. Нямам представа защо беше излязла. Може би да подиша свеж въздух. Както и да е, беше чула спора ни с Хейстингс. Карахме се за някаква подробност в схемата за изнудване, която аз измислих. Схемата беше идеална, но Елуин искаше да разширим дейността.

— Твоя ли беше идеята за изнудване на възрастните дами?

— Естествено. Всички проекти, от които той печелеше толкова много, бяха измислени от мен. — Лицето ѝ се сгърчи от яд. — Но глупакът сам си повярва, че търговските спекулации са плод на неговия блестящ ум. Моята грешка беше, че го оставих да се заблуждава. В действителност дойде до заключението, че повече не съм му необходима.

— С Фиона какво направи?

— Долових леко прошумоляване от другата страна на живия плет и веднага разбрах, че някой ни е подслушал и е чул достатъчно да ни унищожи. Не можехме да си позволим да я оставим жива. Заобиколих храстите и се заговорих любезно с нея, все едно нищо не се е случило. Хейстингс се приближи зад гърба ѝ и я удари по главата с бастуна си.

— Господи! — прошепна Луиза.

— Като изпадна в безсъзнание, я завлякохме извън парка завързана и със запушена уста и я оставихме на улицата. Беше рисковано, но друго в момента не измислихме. Върнахме се в балната зала, повикахме карета и си тръгнахме, сякаш нищо не се бе случило.

— След това ли я взехте, за да я хвърлите в реката?

— Елуин се зае с тази работа. Взе една от моите пелерини и се върна на уличката, където бяхме оставили госпожица Ризби. Не беше мъртва, а само в безсъзнание. Той я уви в пелерината.

— Как я отнесе до реката?

— Сигурно си забелязала, че Хейстингс е грамаден мъж. Госпожица Ризби беше дребна. Елуин просто я метна на рамо и я

понесе, все едно беше чувал с въглища. Когато стигнал до друга улица, спрял една карета.

— Как е обяснил на кочияша защо носи жена в безсъзнание.

Виктория се подсмихна.

— Съвсем просто. Обяснил, че жената е проститутка, с която се е забавлявал, но се напила до смърт с джин.

Луиза сви рамене.

— Но Хейстингс е допуснал грешка. Изкушил се от колието на Фиона, което носела онази вечер. Взел го е, преди да я хвърли в реката.

Виктория се разсмя.

— За това не е виновен Елуин. Аз го откачих от врата на госпожица Ризби, когато я оставихме в задната уличка. Човек ще се примири трудно толкова ценно бижу да отиде в реката. Имах намерение с камъните да направя ново колие в модерен стил, разбира се.

— Разбрах защо сте убили Фиона Ризби, но защо организира да изчезнеш, след което да се върнеш като съдържателка на публичен дом? Паднала си доста ниско в обществено положение, нали?

За по-кратко време, отколкото пепелянката напада, красивите черти на Виктория се преобразиха в гневна маска.

— Да не си полудяла? — изграчи. — Да не би да си въобразяваш, че съм го искала? Аз го обичах. Чу ли? Елуин беше единственият мъж на земята, на когото вярвах. Мислех, че сме предопределени един за друг. Научих го на всичко, което знае за парите и за алчността, която поглъща повечето хора. *На всичко.*

Луиза се усети, че е затаила дъх. Виктория беше застанала на ръба на някаква своя душевна бездна.

— Какво се случи? — попита тихо.

— Негодникът реши, че повече не се нуждае от мен. Според мен убийството на Фиона му даде усещане за мощ. След като веднъж уби, му беше лесно да го направи отново. Няколко дни по-късно се поддаде на импулса за убийство и реши да ме убие. Бях заспала. Използва хлороформ. Събудих се, но само колкото да помръдна безсилно. Притискаше ме, докато не изгубих съзнание.

— Но си жива.

— Имах късмет през онази нощ и щастлива съдба. Бях дошла на себе си едва-едва, когато ме хвърли в реката. Зная да плувам и бях с

нощница, не с рокля и корсет. Извади ме от водата някакъв умопобъркан, който живееше в коптор на брега.

— Какво направи?

Устните на Виктория изтъняха, погледът ѝ се ожесточи.

— Оцелях. Това е нещо, в което много ме бива, госпожо Брайс.

— Да, уверих се сама.

— Умопобърканият вярваше, че съм същество не от този свят, изпратено при него. Погрижи се много добре за мен. Когато се възстанових, започнах да осъществявам плановете си.

— Защо просто не се предадете и не дадете показания пред властите за всичко случило се?

Виктория се изсмя презрително.

— Положително не си чак толкова наивна, госпожо Брайс. Нямам доказателства, че Елуин се опита да ме убие. Знаете отлично, че властите много бързо ще постановят, че всяка жена, независимо дали е съпруга или не, обвиняваща джентълмен с произхода на Хейстингс, страда от истерия.

Спомените за безпощадните заплахи на лорд Гавин, преди да предприеме окончателното нападение, разтрепериха Луиза. Знаеше, че ако тогава бе отишла в полицията, веднага щяха да я обявят за истеричка.

— Да — потвърди тя. — Зная.

— В най-добрия случай ще се озова в лудница. Другата възможност, по-вероятната, е Елуин да предприеме още един опит и да ме убие.

— Затова се укри.

— И обмислих моето отмъщение.

— Изненадана съм, че просто не си убила Хейстингс.

— Много пъти си го мислих, но щеше да бъде много лесно. Копнеех да се пече на бавен огън. Копнеех да гледам как *бавно и неизбежно потъва надолу разорен* и съсипан.

— Ти ли уби бившата съдържателка на „Феникс“.

Изкривеното лице на Виктория стана отново равнодушно красиво както обикновено.

— Не беше трудно да се отърва от нея и да придобия публичния дом.

— Откъде дама от най-изисканите кръгове на висшето общество се е научила да управлява публичен дом?

Виктория се държеше невъзмутимо, но явно ѝ беше забавно.

— Госпожо Брайс, не се ли досещате? Познавам този вид търговия, защото съм израснала с нея.

Луиза я зяпна.

— Проститутка ли си била?

— Вторият ми баща ме продаде на един публичен дом, когато бях на дванайсет. Изучих занаята много добре. Срецнах Елуин Хейстингс, когато бях на двайсет и две. Беше клиент. Убедих го, че ще го направя много богат, и след осем месеца бяхме женени. Спазих обещанието си, но мръсникът — не.

— От няколко дни ме следите и шпионирате — отбеляза Луиза.

— До мен стигнаха слухове, че някой разпитва за дома „Феникс“ жените, които отиват в заведението на госпожа Удс на Суантън Лейн. Реших, че няма да е зле да поразпитам. Представи си моята изненада, когато открих, че си кореспондентка на „Срочен репортер“.

— Невероятна си, Виктория. — Вдигна очи към засводения таван. — Къде се намирам? В твоя нов публичен дом ли?

— Да. Добре дошла във „Феникс“. Уверявам те, че печалбите скочиха драматично, откакто управлявам дома.

— Не ми се вярва, че си се върнала доброволно в този свят.

Виктория ахна подигравателно.

— Вярвам, че имаш по-практични възгледи, госпожо Брайс. Фактическото положение е, че се нуждаех от пари за моето отмъщение. Ако случайно е убягнало на твоето внимание, практически е невъзможно за жена без семейни връзки или богат съпруг да натрупа състояние в така наречения модерен век.

— Трудно ли е да подмамиш Хейстингс тук?

— Никак даже. — Тя се усмихна отново. — Преди всичко познавам вкусовете му по-добре от всеки друг. Вече ти казах, че щом веднъж разбереш един мъж, ще го държиш в ръцете си.

— Предполагам, че ще го убиеш.

— Да. Всъщност тази вечер. В плановете ми не влизаше да бъде толкова скоро. Искях Хейстингс да страда първо заради финансови проблеми. С месеци съм обмисляла плановете си. Той ще загуби всичко. Инвеститорската схема, с която толкова се гордее, е обречена.

Той ще загуби всичко. После ще се самоубие естествено. След това ще се появя отново в ролята на скърбяща вдовица. С печалбата от „Феникс“ ще мога да заема полагащото ми се място в обществото.

— Ти ли измисли схемата?

— Разбира се. Използвах Грентли за подробностите, както и да убеждава Хейстингс.

— Когато Грентли повече не ти е бил необходим, си го убила.

Виктория сви рамене.

— Така беше най-разумно.

— Ами Тарлоу? Него защо уби?

— Разкри коя съм тук, в публичния дом. Оказа се, че едно от момичетата го е обслужвало частно. Заподозрял нещо от случаен разговор с нея и се вмъкнал в дома като клиент. Прокраднал се по стълбите и ме издебнал в огледалото без воал. Веднага ме познал.

— Какво направи?

— Опитва се да ме изнудва глупакът. Заплаши, че ще каже на Елуин, че съм жива.

— И ти отиде у тях, причака го една нощ и го застреля.

— Тарлоу беше изключително красив, но боя се, не беше особено умен.

— Как ще убиеш Елуин Хейстингс?

— Както казах, ти и Столбридж ме принуждавате да действам по-бързо, отколкото възнамерявах. — Виктория очевидно беше ядосана от този обрат на събитията. — Така че тази вечер Елуин ще получи инфаркт, докато е тук, във „Феникс“, за обичайния си седмичен сеанс.

— Как ще симулираш инфаркт?

— Не е тайна, че определено количество хлороформ спира сърцето.

— След това аз се хвърлям в реката, така ли?

— Страхувам се, че точно така ще стане. Ще оставиш печално предсмъртно писмо, в което ще пише, че си влюбена в господин Столбридж, но си осъзнала, че връзката ви е обречена поради разликата в социалното положение.

— Господин Столбридж няма да повярва.

— Скъпа ми, госпожо Брайс! Ти наистина не разбираш мъжете. Казах ти, Столбридж се интересува от теб само защото предполага, че

ще му помогнеш да разобличи Хейстингс. Повярвай ми, щом научи, че Хейстингс е мъртъв, ще се почувства удовлетворен. Няма причина да разследва твоята смърт. Ти просто не си важна за него.

— Мисля, че ти си в опасност поради погрешната си преценка за господин Столбридж. Съгласна съм, че не е влюбен в мен, но бъди сигурна, че независимо от това ще приеме за свой дълг да потърси отговор за внезапната ми смърт.

— Заблуждаваш се, госпожо Брайс. — Виктория замълча. — Знаеш ли, съжалявам, че се налага да те убия.

— Наистина ли очакваш да ти повярвам?

— Не говоря напразно. Като оставим настрана твоето ужасно наивно мнение за Антъни Столбридж, ти си интересна жена. Възхищавам се на журналистическия ти талант. При други обстоятелства щях с радост да се сприятеля с теб. Уверявам те, щяхме да имаме много теми за разговор.

— Съмнявам се.

Виктория не ѝ обърна внимание.

— За съжаление благодарение на твоите журналистически усилия, ти се превърна в проблем за мен. Стана ясно, че с въпросите си се приближаваш все повече до истината. Беше само въпрос на време, преди да разбереш коя съм в действителност. Жалко, намираш се в същото положение като Фиона Ризби. Боя се, че знаеш прекалено много, госпожо Брайс. Трудно мога да си върна мястото в обществото след смъртта на Хейстингс и да създам нови благоприятни инвеститорски възможности за господата от висшето общество, ако кореспондентка на „Срочен репортер“ знае, че скърбящата вдовица е бивша съдържателка на публичен дом.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Маркърс сложи ръце на кръста си и се загледа към осветените прозорци на най-горния етаж на дома „Феникс“.

— Сигурен ли си, че тя е тук? — попита той.

— Не — отвърна Антъни, — но ми се струва най-вероятно. Всъщност не зная къде на друго място да я търся.

Бяха застанали в уличката зад публичния дом. Двамата с баща си се облякоха с работнически дрехи, купени набързо от магазин на Оксфорд Стрийт. Криеха лицата си под ниско нахлупени шапки. Зад тях ги чакаше запретната двуколка. Ноцта обвиваше с воал цялата сцена на действие.

Знаеше отлично, че планът му беше отчаян, но нищо друго не му хрумна, пък и предчувстваше интуитивно, че времето изтича. Не допускаше мисълта, че Луиза е вече мъртва; щеше да загуби разсъдъка си.

— Едва ли държат затворник на партерния етаж — каза той. — Твърде очебийно е. Роберта Удс ми каза, че публичният дом е построен върху основите на древен манастир и че има старо подземие. Щом настане суматохата, ще започна оттам.

— А аз — от най-горния етаж — каза Маркърс.

— Среца в кухнята.

Баща му го погледна.

— Какво ще правим, ако не я намерим?

— Няма да изляза оттук с празни ръце — каза Антъни с равен глас. — В краен случай ще отвлека мадам Феникс или Куинби. Подозирам, че и двамата могат да ми кажат истината.

Маркърс вдигна вежда.

— При условие че той или тя проговорят пред теб.

Алтъни сви в юмрук лявата си ръка.

— Един от тях ще проговори.

Маркърс го изгледа, после въздъхна шумно и дълбоко.

— Готов съм да изпълня моята задача, щом дадеш знак.

— Тогава започваме — каза Антъни.

Маркърс отиде до двуколката и бъркна под насмоления брезент. Извади кошница с четири бутилки от най-скъпото бренди. Без да каже нищо повече, се запъти към входа за доставки на публичния дом.

Антъни видя как вратата се отвори. Показа се една измъчена жена.

— Нося брендите, дето мадам Феникс поръча за специалните си гости тази вечер — съобщи баща му, наподобявайки превъзходно работническия говор.

Жената се смръщи.

— Никой не ми е казал нищо за доставка на бренди.

Той сви рамене.

— Като не щете брендите, не ми влиза в работата. Моят шеф рече, че сметката за тези бутилки е платена в края на месеца. Може даже да не е забелязала, че не е получила пиячката, която вече е платила.

Жената се поколеба, после отвори широко вратата.

— Добре, отнеси брендите в стаята, където се приемат продуктите. Бет сигурно знае какво да прави с него.

Маркърс влезе.

Антъни погледна часовника си. Не му се наложи да чака дълго, преди да види първия димен сигнал — струя пушек, която се извиваше от един полуотворен прозорец на последния етаж. Понесоха се почти веднага писъци и тревожни викове.

— Пожар! — крещеше някой вътре в къщата.

Макар че димът трудно се виждаше в тъмното, Антъни знаеше, че скоро ще изпълни коридорите и ще все паника.

След малко от кухненската врата започнаха да се изскачат в уличката хора. Готвачи и помощник-готвачи с престилки бяха първите, последвани от камериерки с оскъдни униформи. Те се суетяха насам-натам, говореха шумно и се взираха към най-горния етаж, от чиито прозорци излизаше дим на талази.

— Някой трябва да извика пожарникарите — извика готвачът.

— На мадам Феникс няма да ѝ бъде приятно да се смущават гостите — каза разтревожено напета и закръглена камериерка. — В момента има двама много важни джентълмени.

— Съмнявам се, че би искала къщата да изгори — сопна се друг.

— Сигурна съм, че ще излезе скоро — продължи камериерката.
— Нека сама да реши.

И от друг един прозорец заизлиза дим. Понесоха се още повече писъци.

Антъни тръгна към входа за доставчиците. Никой не го погледна, нито го попита, когато влезе.

Роберта Удс му бе начертала груб план на сградата според описанието на жена, позната само с работното име Дейзи. Проучи плана по-рано, опитвайки се да мисли като похитител.

Най-вероятното място, където биха скрили пленник, беше старинното подземие. Според младата жена, наскоро напуснала работата си в публичния дом, мадам Феникс забранила на прислугата да слиза там, освен по изрично нареждане.

Тръгна по коридора, оглеждайки се за врата, която води към подземиято. Мъж на средна възраст с познато лице, зачервен и разтревожен, изтича край него. Разкопчаната му риза и развързаната вратовръзка се развяваха. Антъни наведе глава и погледна косо към стената, но нямаше защо да се тревожи, че граф Пембри ще го познае. Той мислеше само как да избяга.

От онова, което бе чувал за страховитата лейди Пембри, това му се стори мъдро. На матроната щеше да ѝ стане изключително неприятно, ако името на съпруга ѝ се споменеше във вестниците по повод на пожар в известен публичен дом.

Още двама мъже и три жени с почти прозрачни рокли префучаха покрай Антъни. Никой от тях не му обърна внимание.

Намери вратата към подземиято точно там, където Дейзи беше посочила. Беше заключена, както го предупреди. Извади набора с шперцове и се залови за работа.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Далечни, неясни и тревожни викове я накараха да скочи на крака. Отиде до вратата и се хвана за железните пречки. По каменното стълбище отекнаха тежки стъпки.

Куинби, облечен с вечното си палто, се показа от тъмната стълбищна шахта. На трепкащата светлина на фенера видя колко мрачно и решително е лицето му.

Носеше старинна желязна халка с ключове в едната си ръка, а в другата — револвер.

— Какъв е този шум? — попита тя. — Какво става?

— Някъде на горния етаж е избухнал пожар. Не можем да рискуваме пожарникарите да открият трупа ти тук. Ще питат и разпитват. Тръгваш с мен. Ще се хвърлиш в реката веднага, без никакво отлагане.

Пъхна ключа в ключалката и го превъртя. Прастарата врата се отвори със скърцане и стържене.

Луиза имаше предчувствие. Пожар означаваше безредие и смут. Може би ще ѝ се удаде възможността да привлече внимание или дори да избяга.

Куинби влезе в килията и прибра револвера в джоба си. Хвана Луиза за ръката.

— Побързай — заповяда той, като я дърпаше. — Няма време.

— Нали не очакваш, че ще тичам с тази рокля? — подметна тя. — Почти е невъзможно. Всеки знае, че ако принуждаваш жена да ходи бързо, краката ѝ ще се оплетат в полите.

— Ако паднеш, ще те влача — заяви той. — Твоя работа. И да не си посмяла да пициш. Никой няма да те чуе.

Оставаше ѝ да тръгне с него и да се надява на подходящ момент. Наведе се, хвана с две ръце полата си и я вдигна до коленете.

Куинби я стискаше болезнено за ръката. Повлече я навън. Отчая се, когато се досети, че той възнамерява да я изведе през вратата на

другото помещение, а не по стълбището. Усети интуитивно, че това не е на добре.

Куинби я домъкна до вратата и пъкна един от железните ключове в старата ключалка. Вратата се отвори бавно и се разкри каменен тунел. Луиза чу някакво шумолене. „Плъхове“ — помисли си. Откъм тъмнината се понесе смрад, от която ѝ се повдигна.

— Положително не възнамеряваш да влезеш там без фенер — каза тя.

Куинби се спря разколебан. Изпусва неприлично и захвърли тежката халка с ключовете на земята. Без да изпуска Луиза, се върна до средата на помещението, за да вземе фенера. Тъкмо посягаше към него, когато откъм стълбището прокълтят гласът на Антъни:

— Пусни я, Куинби!

Мъжът реагира моментално. Едновременно обгърна с едната си ръка Луиза през шията и се извърна към Антъни.

Гърбът на Луиза прилепна здраво към гърдите на Куинби. Използва я като щит. Тя видя, че е извадил револвера. Дулото му не беше насочено към Антъни, а към нейното слепоочие.

Погледна Антъни. Беше застанал на входа към стълбището. Носеше тежки ботуши и груби дрехи. И той държеше пистолет.

— Не се приближавай — изсъска Куинби, — или ще пусна куршум в главата ѝ. Кълна се, ще я гръмна.

— Пусни я, Куинби, и аз ще те пусна да си отидеш през този тунел — каза спокойно Антъни.

— Тя идва с мене — отвърна Куинби. — Свали пистолета веднага, или тя е мъртва.

— Тя не ти трябва — продължи Антъни, пристъпвайки към масата. — В каквото и да си се замесил, то вече свърши. Свободен си.

— Спри на място. — Гласът на Куинби трепереше от гняв. — Или ще пръсна мозъка ѝ върху стената.

— Добре.

Антъни застана до масата.

— Пусни пистолета на земята и го ритни — заповяда престъпникът.

— Тя само ще те бави — каза Антъни кротко, — а ти трябва да спасяваш живота си, защото Клемънт Корвъс знае, че напоследък служиш на двама господари. Никак не е доволен.

— Да те вземат мътните, Столбридж. — Лицето му потъмня от ярост. — Аз сам съм си господар.

— Жалко за теб, защото според Корвъс не е съвсем така, освен това подозирам, че за мадам Феникс също не е така. И за двамата си само слуга, Куинби. Нищо повече.

— На никого не съм проклет слуга — извика ядосано Куинби. — Баща ми е джентълмен, нещастник такъв. Може да съм роден в мизерия, но по потекло Клемънт Корвъс не може да се сравнява с мен и всяка моя капка кръв е така благородна, колкото твоята. Само защото баща ми не е намерил удобен случай да се ожени за майка ми, не се променя нищо.

— Откога си любовник на мадам Феникс?

— Достатъчно дълго — отговори тържествуващо Куинби. — Тя ще се омъжи за мен.

— За какъв дявол ти е да се жениш за съдържателна на бардак? — попита Антъни.

— Мадам Феникс е Виктория Хейстингс — обади се Луиза.

Той вдигна вежди.

— Сега разбирам.

Куинби се усмихна студено.

— Ще се ожения, Столбридж. Зная, че никога няма да бъда приет във висшето общество, но моите деца и внуци ще бъдат приети.

— Не бих разчитала на Виктория Хейстингс, че ще спази обещанието си, ако бях на твое място — предупреди го Луиза, — освен това положително не ми прави впечатление на майчински тип.

Куинби се захили самодоволно.

— Тя ме обича. Нуждае се от мен. Ще се омъжи за мен.

— Нали не вярваш всъщност? — попита Антъни. — Защото ако вярваш, си глупак.

— Казват, че на един джентълмен се пуска кръв точно толкова лесно, колкото и на едно копеле. — Той насочи револвера си към Антъни. — Да видим вярно ли е?

Луиза чу застрашителното прещракване. Куинби бе запянал револвера. Беше осъзнал, че Антъни никога няма да стреля, докато тя е насреща му.

Ужаси се. Всичко стана много бързо. Направи единственото, което й хрумна. Наклони се назад.

Куинби беше съсредоточил цялото си внимание върху Антъни. Внезапното отместване на тежестта го свари неподготвен. По рефлекс стисна Луиза през гърлото още по-силно и тя се задави. Същевременно пристъпи бързо, за да запази равновесие, нагласи ръката си по-сигурно, но тежестта на Луиза го накара да се препъне и той падна, повличайки я със себе си. Удари си рамото в каменния под и я заболя много силно.

Револверът изгърмя и я оглуши. Чу глухо извъняването на куршума в камъка.

Антъни реагира бързо. Ритна револвера на Куинби от ръката му и оръжието се плъзна през помещението.

Куинби изсумтя и пусна Луиза, за да се вкопчи в глезена на Антъни. Дръпна го яростно. Антъни полетя към земята и се просна върху него.

Луиза се претърколи встрани. Чу ужасяващо, глухо удряне на юмруци в плът.

Изправи се и направи крачка към най-близкия пистолет.

В стълбищната шахта проехтяха отново стъпки. Стана й ясно, че едва ли ще стигне навреме до пистолета. Дори да го вземеше, изобщо не знаеше как да стреля.

Промени намерението си, грабна желязната халка с ключовете, които Куинби изпусна на пода и се втурна към стълбищната шахта. Притисна се към стената.

Показаха се черна пола и токчетата на елегантни черни обувки от шевро. Виктория застана на най-долното стъпало и погледна двамата мъже, вкопчени в смъртоносна борба. В ръцете й с черни ръкавици проблесна малък пистолет.

Веднага разбра какво се е случило и точно толкова бързо престана да обръща внимание на двамата мъже. Обърна се към открената врата на килията.

— Излез, госпожо Брайс. Къщата гори. Трябва веднага да се махнем отук. — Вдигна пистолета и го насочи към входа на килията. — Не ме ли чу? Излез веднага! Нали не искаш да се опечеш тук долу.

Когато Луиза не се обади, тя тръгна към килията.

Луиза се втурна подире й отчаяно, размахвайки тежката халка с всички сили.

В последния миг Виктория усети движение зад себе си, но не успя да се обърне. Халката я удари в дясното слепоочие. Тя падна, крещейки от болка. Бликна кръв и потече по страната ѝ.

Вдигна пистолета, за да се прицели в Луиза с обезумели от ярост очи.

И понеже нищо друго не ѝ хрумна, Луиза я удари повторно. Виктория се просна на каменния под. Този път не помръдна.

„Също като лорд Гавин.“

Луиза се извърна светкавично. Двамата мъже още се биеха ожесточено. Куинби извади нож. Изтича към тях, но Антъни, очевидно усетил опасността, се отскубна и се претърколи встрани от Куинби.

Куинби се изправи, готов да атакува Антъни с ножа. Антъни успя да сграбчи единия пистолет, прицели се и стреля. Куинби отскочи назад и се удари с все сила в стената. Ножът падна на пода.

— Копеле! — Той впи поглед в Антъни с дива омраза. — Ти съсипа всичко. Всичко.

Хвана простреляното си рамо и препъвайки се, изчезна в мрака на тунела.

Стана много тихо. Луиза се приближи до Антъни.

— Как си? — попита я той. Очите му още светеха гневно.

— Добре съм — прошепна тя. — А ти?

— И аз съм добре.

Изправи се и погледна Виктория. Луиза проследи погледа му. Кръвта сплъстяваше русата ѝ коса и се събираше на локвичка върху камъка. Образът на лорд Гавин, окървавен и мъртъв, отново изплува пред очите ѝ и ѝ се повдигна. Задъха се, едва си поемаше дъх.

— Мъртва ли е? — успя да промълви.

— Не зная.

Антъни прекоси стаята и приклекна до Виктория.

— Жива е — установи. — Не си я убила.

Стомахът на Луиза се успокои като по чудо. Задиша дълбоко.

— Ами Куинби?

— Вече е проблем на Клемънт Корвъс.

Антъни скъса ивица плат от фустата на Виктория и завърза китките ѝ. След това завърза и глезените ѝ.

Още веднъж проехтяха стъпки в стълбищната шахта. Луиза трепна и се извърна към входа. Антъни насочи пистолета.

Появи се Маркър Столбридж. Усмихна се широко, като я видя.

— Ах, виждам, че си я намерил. В такъв случай да тръгваме. Полицайте и пожарникарите всеки момент ще дойдат. Ще бъде най-добре никой да не забележи, че нашата госпожа Брайс излиза от публичен дом. — Намигна на Луиза. — Не че няма да се справим с подобно затруднение, ако се появи.

— Пелерината ми — каза тя. — В килията е.

Антъни отиде там. Като излезе, носеше пелерината ѝ. Сложи я на раменете ѝ и я загърна. После сложи качулката, така че лицето ѝ изобщо не се виждаше.

— Хайде, любима — каза нежно. — Крайно време е да се махнем оттук. Струва ми се, че силните преживявания бяха достатъчни дори за неустрашима журналистка като теб.

„Любима ли? Просто шаблонен израз“ — помисли си тя, докато бързаше по стълбите след Маркър. Нямахше време да се порадва на думата.

Когато излязоха в празния коридор, видя странен гъст бял дим без мирис, който се кълбеше мистериозно във въздуха.

— Не забелязвам пламъци — отбеляза тя.

— Защото няма — подсмихна се Маркър. — Управителите на театър „Олимпия“ не искат истински огън и дим, нали разбираш, тъй че ми се наложи да измисля нещо различно.

— Не ми стана ясно.

— Ще ти обясня по-късно.

— Отведи я до каретата — помоли Антъни. — Искам да огледам частния апартамент на мадам Феникс, преди да дойдат полицайте.

Забави се, колкото да целуне пламенно Луиза по устните. И преди да успее да го попита, той изчезна по стълбите.

— Хайде, скъпа — подкани я Маркър.

Отведе я през входа за доставки в нощта, изпълнена от смут и виковете. Никой не им обърна внимание.

След няколко минути Маркър я съпроводи до съседната улица. Там ги чакаше затворена карета. Вратата се отвори рязко. Жена, загърната с пелерина, се наведе навън.

— Бързо — каза Кларис възбудена. — Трябва веднага да ви измъкнем оттук. Не искаме да рискуваме някой журналист да ви зърне.

Знаете как се настървяват кореспондентите, когато става въпрос за скандал във висшето общество.

Съвсем слисана, Луиза се качи в купето. Седна и едва тогава видя, че Кларис не е сама. Джорджиана Столбридж седеше срещу нея. Тя също беше загърната от глава до пети с пелерина.

— Слава богу, добре сте — каза Джорджиана. — Много се разтревожихме за вас. Пострадахте ли, скъпа?

— Не — едва успя да изрече. — Добре съм. Наистина.

— Радвам се — каза Джорджиана. Обърна се към Маркърс, който се качваше в купето: — Къде е Антъни?

— Остана да огледа, преди да пристигне полицията — отговори той. — Ще се срещнем вкъщи.

Каретата потегли.

Луиза изгледа един по един Кларис, Джорджиана и Маркърс. В неосветеното купе беше трудно да види какво изразяват лицата им.

— Не разбирам — каза на Джорджиана. — Защо сте тук с Кларис? Зная, че Антъни сигурно се чувства длъжен да ме спаси, и много мило от страна на господин Столбридж, че му е помогнал, но наистина не е било необходимо да се подлагате на опасността някой да ви забележи в близост до публичен дом като „Феникс“.

Джорджиана се пресегна и я потупа по ръката.

— С Кларис отказахме да си седим у дома, когато бъдещата съпруга на Антъни е в беда. В нашето семейство сме задружни.

„Бъдещата съпруга на Антъни.“ Ужасена, Луиза я загледа втренчено.

— Страхувам се, че има сериозно недоразумение.

— Нищо подобно — каза Кларис, безжалостно доволна. — Сега отиваме право вкъщи и ще се отпуснем с по чаша бренди, докато чакаме Антъни.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Вратата в дъното на коридора беше затворена. Останалите зееха отворени, както ги бяха оставили бягащият персонал и клиентите. Възнамеряваше да се качи право на най-горния етаж, където се намираще апартаментът на мадам Феникс, но затворената врата привлече вниманието му.

Отиде до там, извади револвера си и завъртя топката. Беше отключено и бутна вратата с върха на ботуша си, като стоеше встрани за всеки случай, ако някой стреля. Не последваха изстрели. Вместо това се носеха неистови звуци и стенания.

Погледна вътре. Стените бяха драпирани с черно кадифе. В единия ъгъл имаше остъклен шкаф, където се виждаха най-различни бичове и други необичайни приспособления.

Елуин Хейстингс лежеше по корем на легло с черна кувертюра и беше завързан за китките и глезените за колонките. Беше гол. Устата му беше запушена с кърпа. Като видя Антъни, страхът в очите му изчезна. Видимо се обнадежди. Изстена отново.

Антъни отиде до леглото и развърза кърпата.

Елуин гневно извика:

— Столбридж. Не те познах с тези дрехи. Защо по дяволите... Няма значение. Тя ще се върне да ме убие. Развържи ме. Побързай, бе, човек! Чух викове. Къщата гори.

— Къщата не гори — отвърна Антъни.

— Както и да е, трябва да се махна оттук. Ти не разбираш. Тя има намерение да ме убие. — Млъкна и най-сетне забеляза револвера в ръката му. — За какво ти е?

— Току-що се натъкнах на твоята бивша жена и на нейния любовник. Нещата доста се усложниха.

Очите на Елуин щяха да изскочат от орбитите.

— Видял си Виктория!

— Да. Полицайте всеки момент ще дойдат. Ще дойде и господин Фоулър от Скотланд Ярд, който иска да разговаря с теб. Нали си

спомняш Фулър? Той разследва самоубийствата и на Фиона Ризби, и на твоята съпруга. Разбирам, че миналия път, когато се е опитал да те разпита, не си бил услужлив.

Елуин се ококори.

— Виж сега, не знам за какво говориш, Столбридж, но трябва да ми помогнеш.

— И защо да ти помагам?

— Мамка му, човече, как може да ме питаш подобно нещо? И двамата сме джентълмени. Джентълмените имат морален дълг да се пазят един друг.

— Странното е, че към теб Хейстингс не се чувствам задължен. Единственото ми задължение в случая е да получа справедливост за убийството на Фиона Ризби и точно това възнамерявам да направя.

— Ти си луд, щом си въобразяваш, че можеш да докажеш моята роля в убийството ѝ.

Антъни бръкна в джоба на опърпания си жакет и извади черната кадифена торбичка. Развърза я и изсипа върху дланта семейното бижу на Ризби. Диамантите заискриха на светлината от стенните свещници.

Елуин зяпна от уплаха.

— Значи съм бил прав. Ти си бил крадецът.

— Да речем, че съм го взел на съхранение. Очаквах подходящия момент, за да бъде открито. Днес, мисля, че моментът е подходящ.

— Какво правиш? — извика Хейстингс.

Другият мъж не отговори. Отиде до закачалката, където висеше смокинга на Елуин, и пусна колието в джоба.

— Номерът ти няма да мине, негодник такъв! — крещеше Елуин. — Ще кажа на полицаите, че ти си го сложил там. Думата на един джентълмен тежи. Няма да разследват повече.

Антъни се усмихна.

— За щастие ще се намеси и пресата със сензационната новина. Помисли си как ще изглежда цялата история във вестниците и клюкарските списания. Мъртвата по всеобщо мнение съпруга е съдържателка на най-известния публичен дом в Лондон, а ти си намерен гол в същото това заведение. Като връх на всичко имаш лична, финансова изгода от този дом с лоша репутация.

— Затваряй си гадната уста!

— Също така можем да очакваме, че когато дойде полицията, първа госпожа Хейстингс с най-голямо удоволствие ще те обвини в опит да я убиеш миналата година. Като се прибави и колието на мъртва жена в твоя джоб, спокойно можем да заключим, че общественото мнение ще натежи в полза на справедливостта.

— Кучи син! Не можеш да го направиш.

— Дори полицията да не те обвини в убийство, ти си разорен. Най-малкото ще бъдеш принуден да се оттеглиш на село. В нито един клуб няма да те приемат. Нито една домакиня от висшето общество няма да ти изпрати покана. И сега, след като си доказан двуженец, младата ти жена ще те напусне. Говорих с нейния дядо, много сериозен делови човек, и той предприе мерки, за да защити финансовите интереси на своята внучка преди сватбата. Когато Лили си замине, ще си отнесе и наследството.

— Как смееш да ме заплашваш! — Лицето на Елуин се изкриви. — Трябваше да си мъртъв. Чу ли? Трябваше да умреш в онази нощ, когато те проследих на излизане от клуба и куршумът едва не те настигна. Ако не беше мъглата и онзи трик, който ми изигра с палтото...

На вратата се показаха Харолд Фоулър и един полицай.

— Господин Крауфорд, отбележете изказването на господин Хейстингс, което засяга опита му за убийство на господин Столбридж — нареди Фоулър.

— Да, господине.

Полицаят извади от джоба си бележник и молив.

Антъни се обърна към Фоулър:

— Виждам, че си получил съобщението ми.

— Да. Изчакахме, докато баща ти напусна дома с млада жена, загърната с пелерина, както ти предположи.

Елуин гледаше отчаяно Фоулър.

— Имам обяснение за всичко.

— Ще разполагаме с достатъчно време за обяснения, господине. — Той погледна Антъни: — И с теб искам да поговоря.

— Разбира се. — Антъни наведе глава. — На твое разположение съм, детектив. Може би ще се заинтересуваш да побеседваш и с покойната Виктория Хейстингс. Последния път, когато я видях, беше в подземията в безсъзнание. Ако имаме късмет, тя още е там.

Рунтавите вежди на Фоулър подскочиха.

— Тъй ли? Тази работа ми се вижда малко заплетена.

— Не е — възрази Антъни. — Много е проста. Беше прав, детектив. Когато става въпрос за убийство, мотивите могат да се изброят на пръсти: алчност, отмъщение, да се скрие тайна и лудост. В този случай, изглежда, има по нещо и от четирите.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Два дни по-късно Луиза седеше на своето писалище и четеше статията в „Срочен репортер“. Както обикновено господин Спрегит беше измислил заглавие, отпечатано с едър шрифт на първата страница на вестника, което да грабва вниманието на широк кръг читатели. И по-точно няколко заглавия. Господин Спрегит не беше човек, който ще се задоволи само с едно сензационно заглавие, когато две или три също ще свършат работа.

СЛУЧАЙ НА УБИЙСТВО — ВЪВ ВИСША СТЕПЕН ОТВРАТИТЕЛНО — В НАЙ-ИЗИСКАНИТЕ КРЪГОВЕ НА ОБЩЕСТВОТО.

Кървави събития в публичен дом. Господа от висшето общество арестувани. Безследно изчезнала съпруга се завръща от речния си гроб.

От Дописник Фантом

Висшето общество с възмущение научи, че господин Елуин Хейстингс е арестуван за убийството миналата година на млада дама на име Фиона Ризби и за опита за убийство на своята първа съпруга Виктория Хейстингс, прието за самоубийство.

Полицаяте открили господин Хейстингс в публичен дом. Ценно колие, собственост на убитата госпожица Ризби, е било намерено у него. Съпругата му Виктория Хейстингс, смятана погрешно за мъртва, била също в заведението.

Читателите ще останат още по-учудени, като научат, че първата госпожа Хейстингс е собственичка на прочутия публичен дом на Суантън Лейн „Феникс“.

Нейният съпруг е инвеститор и редовен клиент на заведението.

Когато била открита, госпожа Хейстингс била замаяна, с кървяща рана на главата. Очевидци твърдят, че страдала от остро нервно разстройство. Изправена лице в лице със съпруга си, започнала да буйства. Обвинила господин Хейстингс, че се опитал да я убие, като я хвърлил в Темза. Оцеляла по чиста случайност.

Съобщено е, че на местопрестъплението имало още един мъж, участвал в престъпни деяния заедно с господин и госпожа Хейстингс. Той изчезнал, преди да бъде разпитан...

Някой почука с чукчето на входната врата. Луиза остави вестника и се заслуша как госпожа Голд отива към антрето. Вратата се отвори. Чу гласа на Антъни:

— Не си правете труда, госпожо Голд. Сам ще отида в кабинета.

— Тъкмо приготвям чая — каза икономката.

Стъпките на Антъни се приближаваха към кабинета. Потръпна по познатия начин с копнеж и нетърпение. Той влезе в уютната стая с пакет под мишница.

— Добър ден, любов моя — поздрави я, отивайки до писалището й. — Надявам се, че не те прекъсвам.

— Не — отговори бързо. — Четях сутрешния вестник.

— Отличната статия за неотдавнашните съдбоносни събития във висшето общество предполагам.

— Да.

— Ужасни неща. — Остави пакета на писалището и я измъкна от стола. — Абсолютно ужасяващи, но приковават вниманието.

Целуна я. Тя го прегърна през врата и се притисна до него. Когато Антъни най-после се отдръпна и я погледна с възбуждаща страст в очите, тя се изчерви и бутна очилата си нагоре.

— Имаш ли още новини от господин Фоулър? — попита тя, като седна отново много бързо.

Антъни изпъшка дълбоко и седна също на един стол за четене.

— Това, струва ми се, е едно от големите затруднения, което възниква, когато човек има тайна любовна връзка с журналист.

Тя свъси вежди.

— За какво говориш?

Антъни разпери ръце.

— Научават първи последните новини, слухове и клюки.

— Ха! Знаеш много добре, че това не е истина. Целуна ме преди дори да имам възможност да те попитам за срещата ти с Фоулър.

Той вдигна пръст.

— Само защото се научих да действам бързо, когато ти си разсеяна.

Тя сплете ръце върху писалището.

— Е?

— Съмнявам се, че историята ще приключи така добре, както би се надявал човек, но независимо от всичко ще има някаква справедливост. — Антъни протегна крака и се отпусна удобно. — За Куинби нищо не се чува, но Фоулър не се тревожи прекалено. Каза ми под секрет, че има всички основания да вярва, че Клемънт Корвъс ще се погрижи за него.

Тя преглътна с усилие.

— Божичко!

Очите на Антъни добиха студен израз.

— Не си създавай главоболия с излишно съчувствие към Куинби. Отвлече те без всякакво угризение. Знаеше много добре, че Виктория Хейстингс възнамерява да те хвърли в реката. В действителност тя щеше да използва него за тази работа.

— Да, предполагам, че е така. И все пак човек не може да не изпитва известно съжаление към него. Колко ли ужасно е било да живее, лишен от привилегиите, на които щеше да се радва, ако баща му го бе признал.

— Прекалено добросърдечна си, скъпа моя. Колкото до Куинби, трябваше да прояви малко повече разум, а не да мами Клемънт Корвъс.

— Ами господин и госпожа Хейстингс?

— Според Фоулър все още си подхвърлят обвинения, привеждайки доказателства за вината на другия. Междувременно се говори, че втората госпожа Хейстингс се е върнала в дома на родителите си и съвсем скоро ще подаде молба за развод на основание двуженството на съпруга ѝ. Дядо ѝ е прекратил финансирането на Хейстингс. Според мълвата, за да се потуши скандалът, Лил веднага ще се омъжи съвсем тихо за млад мъж, когото сама си е избрала.

Подозирам, че това е същият момък, когото прие в спалнята си онази вечер, когато отворих сейфа на Хейстингс.

— Радвам се за нея. Ами Хейстингс?

— Носи се клюка, че ще бъде изритан от всички клубове. Консорциумът се разпадна естествено. Дори да не бъде обесен, той ще бъде напълно разорен и изгонен завинаги от единствения свят, който има значение за него.

— Висшето общество.

— Да.

— Питам се какво ще стане с Виктория Хейстингс?

— Фоулър е убеден, че Виктория е съвсем луда, и ще бъде изпратена в лудница.

— Хм.

Антъни вдигна вежда.

— Съмняваш ли се, че е душевноболна?

— Никак не бих се учудила, ако играе роля, за да се спаси от въжето.

— Уверявам те, че ако е здрава, лудницата за нея ще бъде пострашна от смъртта.

Луиза потрепери.

— Не се съмнявам.

— Има още нещо — каза той тихо.

— Да?

— Срегнах случайно днес следобед Джулиан Истън в моя клуб.

— О, боже! Как мина срещата?

— Беше направо сломен. Всъщност ми се извини. Ти беше права. Изглежда, че се е обвинявал за смъртта на Фиона. Излязла е в градината, за да се срещне с него в нощта, когато бе убита. На мястото на срещата попаднала на господин и госпожа Хейстингс, преди Истън да отиде при нея. Когато отишъл, не я намерил там.

Луиза въздъхна.

— Каква трагедия.

— Това е всичко, което имах да докладвам — заключи Антъни.
— Предлагам да се спрем на друга, по-интересна тема.

Тя го погледна любопитно.

— Каква?

— Ти и аз естествено.

Тя примигна, замръзна и след това свали нервно очилата си.

— И аз имах намерение да обсъдя с теб същата тема. — Извади от джоба си носна кърпичка и започна трескаво да бърше някакво въображаемо петно на стъклата. — Страхувам се, че твоето семейство е останало с неуместно и напълно погрешно впечатление как стоят нещата между нас.

— Мислят, че ще се ожения за теб.

— Да, зная. — Нагласи очилата на носа си и го погледна. — Помъчих се да разсея недоразумението онази вечер, когато се връщахме от дома „Феникс“, но никой не пожела да ме чуе.

Той се усмихна.

— С времето ще разбереш, че щом моите близки веднъж си изградят мнение, са склонни да проявяват изключителен инат. Страхувам се, че това е семейна черта.

Тя се наведе смутено.

— Наистина положението е много неловко, Антъни. Не ми се струва почтено да ги оставя да вярват в една безочлива лъжа.

— В такъв случай не бива да лъжем.

— Какво говориш, по дяволите?

Антъни стана, заобиколи писалището и я изправи за втори път.

— Антъни, моля те, не можеш да разрешиш този проблем, като ме целуваш.

— Обичам те, Луиза.

Земята под краката ѝ като че ли изчезна.

— Какво?

— Обичам те — повтори той още по-нежно. — Толкова трудно ли е да го повярваш?

Тя едва си поемаше дъх.

— Но ние се познаваме от толкова скоро и има неща, които не знаеш и които положително ще променят мнението ти за мен.

— Искрено се съмнявам. — Взе ръцете ѝ и целуна пръстите ѝ. — Ще ти дам време, колкото ти е необходимо, за да се влюбиш в мен. В замяна искам само да ми обещаеш, че ще обмислиш много внимателно моето предложение за женитба.

— Време не ми е необходимо — каза тя, без да се замисли за секунда. — Вече съм влюбена в теб. Но за брак е изключено да се говори.

Пусна ръцете ѝ и взе пакета, който беше оставил върху писалището, и ѝ го подаде. Понеже не знаеше какво друго да направи, тя започна да развързва с треперещи пръсти връвчиците.

— Знам, че си напълно обсебена от идеята за тайна любов — говореше той, наблюдавайки как развива амбалажната хартия. — Признавам, че не мога да осигуря в брака толкова бурни вълнения, колкото предлага една тайна връзка, но по мое мнение ще ни бъде много по-удобно, когато правим любов.

— Не, наистина е невъзможно — каза тя, едва сдържайки сълзите си. — В никакъв случай.

— Само си помисли, ще спим заедно в топло легло всяка нощ, вместо да сме принудени да го правим на градински тезгях и да разчитаме на откраднати мигове. Ще закусваме заедно всяка сутрин, докато се наслаждаваме на последната възхитителна статия в „Срочен репортер“.

— Антъни, престани! Не знаеш какво говориш. — Пакетът вече беше разопакован. Тя се загледа смаяно в подвързания с кожа екземпляр на „Изгубения рай“ от Милтън. — О, Антъни!

— Не се притеснявай — каза той. — Не съм го откраднал от сейфа на Пепър. Съгласи се да го продаде. Беше въпрос само на спазаряване.

Тя попипа шарената кожена подвързия. Сълзи парнаха очите ѝ.

— Не зная какво да кажа.

— Кажу ми, че ще се омъжиш за мен, любов моя. Предчувствам, че всички затруднения по отношение на моето семейство, които те измъчват, ще изчезнат.

Почувства огромна тежест в душата си, сърцето ѝ се сви. Сълзите се отприщиха и се затъркаляха по страните ѝ. Дръпна с рязък жест очилата си, извади носната кърпичка и започна да ги бърше яростно. „Знаех си, че този момент ще дойде“ — напомни си тя. Само дете се надяваше да има още мъничко време.

— Така стоят нещата с тайните любовни връзки. — Остави кърпичката и го погледна през сълзи. — Няма щастлив край.

— Всяко правило има изключение.

— Не става въпрос за случай, когато правилото може да се наруши.

— Защо не?

— Имам тайна от миналото си, която е толкова страшна, че като я научиш, ще се ужасиш. Не мога да ти разреша да ме въведеш в твоето семейство. Няма да бъде почтено.

Той очевидно беше в добро настроение.

— А пък аз не мога да си представя, че имаш толкова страшна тайна.

„Не бива да казвам нищо“ — помисли си тя. Ако имаше малко здрав разум, малко чувство за самосъхранение, щеше да си държи устата затворена и щеше да го пропъди. Но тя го обичаше. Не можеше да го лъже.

— Антъни, аз съм жената, която уби лорд Гавин.

— Да, знам — заяви той съвсем небрежно. — А сега да поговорим как ще правим любов и...

Тя го зяпна.

— Знаел си! — едва промълви.

— Убедих се преди няколко дни. — Очите му проблясваха от радостно нетърпение. — А сега можем ли да се върнем на темата за моето предложение?

— Ти не разбираш. — Тя се отдръпна зад стола си и така стисна облегалката, че ноктите ѝ оставиха следи в дървото. — Ударих го по главата с ръжен. Той беше джентълмен с много високо положение.

— Изглежда, на никого не липсва особено. Струва ми се, въпреки че не те познават, вдовицата на Гавин и другите от неговото семейство тайничко са ти благодарни. Да не говорим за жените-търговки, които си спасила по този начин. Гавин беше зъл човек.

— Това няма нищо общо с въпроса. Издирвана съм за убийство. Ако някой ден полицията ме открие, ще ме обесят за убийство. Помисли си за скандала.

— Никой не те издирва за убийство. Що се отнася до полицията, ти си се самоубила, забрави ли?

— Но...

— Случаят е приключен. Никой не те търси, любов моя.

— Ами ако един ден някой ме познае?

— Едва ли, но ако това се случи, моето семейство и аз на драго сърце ще лъжесвидетелстваме за твоята самоличност. Като се омъжиш за мен, ще станеш Столбридж. Ние защитаваме всеки от семейството. Уверявам те, че никой няма дори да си помисли да ни противоречи.

— Съвсем правилно — заяви Ема, застанала на вратата. — Луиза, скъпа, нали ти казах още в началото на тази любов, че семейство Столбридж може и да пренебрегват обществото в по-голямата му част, но обществото не може да ги пренебрегне. Семейството им притежава от онзи вид състояние и връзки, които правят хората неуязвими. Със Столбридж ще бъдеш в пълна безопасност.

Луиза я погледна. Осъзна изведнъж, че тлеещата дълбоко в душата ѝ надежда не е напразна.

— О, Ема — промълви тя, — наистина ли вярваш, че е така?

Другата жена се подсмихна.

— Сигурна съм, че след като станеш омъжена, благородна дама, ще намериш време да ми помогнеш да завърша мемоарите си. Ако си спомняш, бяхме стигнали до едно много силно преживяване.

— Разбира се — отговори Луиза, усмихвайки се през сълзи.

Ема намигна весело и изчезна по коридора.

Луиза се обърна отново към Антъни:

— Сигурен ли си, че точно това искаш?

— Не става въпрос само на желание. — Притисна я силно в прегръдките си. — Необходима си ми, любов моя. Ние с теб сме двете половини на едно цяло. Вярвам, че сме създадени един за друг.

Щастлива, тя обви ръцете си около врата му.

— Да — каза тя и нищо повече.

— Добре дошла в семейството.

Устните му намериха нейните. Тя се остави на любовта, която знаеше, че ще ги поведе благополучно към бъдещето.

Издание:

Автор: Аманда Куик

Заглавие: Реката знае

Преводач: Нина Рашкова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК „Плеяда“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Аси принт“ — София

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-409-340-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8853>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.